

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL MOORCOCK

ÇILGIN TANRI'NİN TILSIMI

HAWKMOON DESTANI İKİNCİ KİTAP

A L T I K İ R K B E Ş

Trajik Binyıl'ın ardından yaşam sürmekteydi, ama her şey çok değişmişti. Sonu gelmeyen savaşlar güçlü devletleri parçalamış, insanları korkunç bir kaosun içine sürüklemişti. Bütün Dünya'ya hatta evrene hükmetmelerinin yazgıları olduğuna inanan Granbretan yöneticileri, kan dökmeye duydukları arzu ve sergiledikleri vahşet sayesinde amaçlarına yok yaklaşmışlardı. Ama tarih, zulmün karşısına dikilecek kahramanları yaratmakta asla zorlanmamıştır.

Ezeli Şampiyon'un beden bulduğu insanlardan biri olan son Köln Dükü Dorian Hawkmoon, alnına yerleştirilen Kara Mücevher'in korkunç yazgisından kurtuluşunun ardından nişanlısına ve kuşatma altındaki yurduna dönmek üzere yola koyulmuştur.

Ama başka bir yerde Rünlü Asa, bambaşka karakter ve hırslara sahip birkaç insanın yazgisını kendisinininkine katmak için etkisini binlerce mil öteden genişleterek nabız gibi atmaya devam ediyordu.

ISBN 975846749-2

9 799758 467494

AKBN 02-120-26-02-1619-MM-IO

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 120
Fantasy – 22
Michael Moorcock – The Mad God's Amulet
Türkçesi: Gülin Ekinci
1. baskı: Mart – 2002

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamalı / Çetin Şan

Yayına Hazırlayan
Çetin Şan

Kapak Tasarımı
Murat “K.” Bozkurt
Detay Multimedia [0216. 336 84 75 / www.detay.tel]

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

ISBN 975-8467-49-2

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri **ALTIKIRKBEŞ** kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Yazışma Adresi: Ömer Efendi Sok. No: 7/15 Kızıltoprak, Kadıköy
Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax : (0-216) 330 28 24
www.altikirkbes.com

michael moorcock

1949 yılında Mitcham, Surrey’de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, fakir bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama yazı yazmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitariستی olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşına geldiğinde Edgar Rice Burroughs fanzini *Tarzan Adventures*’de editör konumuna yükselmişti. Kovulduktan sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho’da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarını alarak Paris’e gitti.

1965’te *Fantasy Magazine* için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avusturya’da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç’te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris’e döndü. Beş parasız olarak İngiltere’ye dönmesinde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupta asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti.

1966 yılında *New Worlds*’un editörü oluyordu ve BK ortamında çok başarılı işler yapmaya başladı. 1967 yılında *Behold The Man* ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK’dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak “Melniboné’lu Elric” karakteriyle tanınacaktı.

Başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 1968’in başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock’ın “Hawkmoon” adlı bir karakterden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu la birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı Blue Öyster Cult’la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981’de *World’s Fair*’de kaydettiği kendi solo albümü *New World’s Fair*’i çıkardı.

Bundan fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, *World Fantasy* Ödülü, *Nebula* Ödülü, *August Derleth* Ödülü, *Guardian* *Fiction* Ödülü ve *British Fantasy* Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Tekrar yazıyor ve yazmayı sürdürüyor.

michael moorcock

•

hawkmoon

rünlü asa'nın tarihçesi ikinci kitap

çılgın tanrı'nın tılsımı

türkçesi: gülün ekinci

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

istanbul, 2002

kara İmparatorluk dünyası

6.45 Notu:

Moorcock, Trajik Binyıl'ın ardından oluşturduğu Avrupa haritasında yer alan ülke ve kent isimlerini, alışılâgelen isimlerini hissettirerek biraz farklı bir biçimde yazmıştır. Örneğin, Muskovia, Granbretan [Büyük Britanya], Parye [Paris], Londra [London] gibi. İrlanda yerine orasının eski ismi olan Erin sözcüğünü seçmiştir. Oynadığı sözcük oyunlarının daha rahat anlaşılması için harita üzerindeki isimleri – gerekmedikçe – değiştirmeden bıraktık. Çok hafif bir sözlük çalışmasıyla bunları dilimize çevirebilir ve isterseniz size ait olan kitabın üzerine yazabilirsiniz.

hawkmoon – ikinci kitap

ÇILGIN TANRI'NİN TILSIMI

Jim Cawthorn'a,
esinleri ve çizimleri için

•

•

BİRİNCİ KİTAP

İŞTE BÖYLECE EZELİ ŞAMPİYON'UN BEDEN BULDUĞU İNSANLARDAN BİRİ OLAN SON KÖLN DÜKÜ DORIAN HAWKMOON'UN, KARA MÜCEVHER'İN GÜCÜNDEN NASIL KURTULDUĞUNU, HAMADAN ŞEHRİNİ GRANBRETAN'IN KARA İMPARATORLUĞU'NUN İŞGALİNDEN KURTARISHINI ÖĞRENMIŞ OLDUK. BAŞ DÜŞMANI BARON MELIADUS'U YENEN HAWKMOON, YENİDEN BATIYA, NİŞANLISI KONT BRASS'IN KIZI YİSSELDÄ'NİN DÖNÜŞÜNÜ BEKLEDİĞİ KUŞATMA ALTINDAKİ KAMARG'A DOĞRU YOLA ÇIKTI. BULGAR DAĞLARI'NDAN HAYVAN-ADAM OLADAHN İLE BİRLİKTE, KENDİLERİNİ KAMARG'A GÖTÜRECEK KADAR CESUR BİR GEMİ BULMAYI UMDUKLARI TARABULUS Lİ-MANı'NA ULAŞMAK İÇİN PERSİA'DAN KIBRIS DENİZİ'NE DOĞRU YOL ALDILAR. SURİYE ÇÖLÜ'NE GELDİKLERİNDE YOLLARINI KAYBETTİLER, YABANI KOYUNLARIN OTLADIĞI YEŞİL TEPELERDEN OLUŞAN DAĞLIK BİR BÖLGENİN ETEKLERİNDEKİ HUZURLU SORYANDUĞ YIKINTILARINA ULAŞTIKLARINDA AÇLIK VE YORGUNLUKTAN NEREDEYSE ÖLMEK ÜZEREYDİLER.

BU ARADA KARA İMPATORLUK, AVRUPA'DAKİ KORKUNÇ SALTANATINI BÜYÜTÜRKEN, BAŞKA BİR YERLERDE DE RÜNLÜ ASA, BAMBASHKA KARAKTER VE HIRSLARA SAHİP BİRKAÇ İNSANIN YAZGISINI KENDİSİNİNKİNE KATMAK ÜZERE BİNLERCE MİL ÖTEDEN ETKİSİNİ GENİŞLETEREK NABIZ GİBİ ATMAYA DEVAM EDİYORDU . . .

- RÜNLÜ ASA'NIN YÜCE TARİHİ

SORYANDUM

Şehir eskiydi, zaman tarafından kirletilmişti. Rüzgârın aşındırdığı taşlar ve çökmüş duvarlardan oluşan bir yerd, kuleleri eğilmiş ve surları harap olup gitmişti. Yabani koyunlar çatlak kaldırım taşlarının arasında büyüyen otları yiyerek geziyor, parlak tüylü kuşlar yuvalarını solgun mozaik sütunların üzerine yapıyorlardı. Şehir bir zamanlar görkemli ve korkunçtu; şimdiyse güzel ve huzurlu. Kadim sokakların sessizliğinin arasında bir melankoli rüzgârının uçuştığı bir sabahın yumuşacık pusunda şehre iki yolcu geldi. Yolcuların zamanın yeşerttiği kulelerin arasına yönelttikleri atlarının toynak sesleri boğuk ve belirsizdi; turuncu, sarı ve mor çiçeklerle parlayan yıkıntıların yanından geçtiler. Burası halkı tarafından terk edilen Soryandum'du.

Adamlar ve atları, üstlerine başlarına yapışıp kalıplaşarak onların canlanmış heykellere benzemesini sağlayan toz yüzünden tek bir renge bürünmüşlerdi. Etraflarındaki ölü şehrin güzelliğini şaşkınlık içinde seyrederek yavaş yavaş ilerlediler.

Öndeki adam uzun boylu, ince yapılıydı, yorgun olmasına rağmen eğitimli bir savaşçının uzun zarif adımlarıyla yürüyordu. Uzun sarı saçları güneş yüzünden neredeyse beyazlamıştı ve uçuk mavi gözlerinin içinde bir delilik belirtisi vardı. Ama görünüşü hakkında en dikkat çekici olan şey, alnının tam ortasına, gözlerinin üzerine gömülmüş donuk Kara Mücevher'di, Granbretan'ın büyücü-bilimadamlarının sapkın mucizelerine

borçlu olduğu bir damga. Adı Köln Dükü Dorian Hawkmoon'du, bütün dünyaya hükmetme planları yapan Kara İmparatorluk'un işgali sonucunda kendisine miras kalmış olan topraklardan sürülmüştü. Dorian Hawkmoon, savaşlar yüzünden işkence çeken gezegeninin bu en güçlü ulusundan intikam almayaya ant içmiş biriydi.

Hawkmoon'un arkasından gelen yaratık, sırtında kemikten yapılmış kocaman bir yay ve içi oklarla dolu bir sadak taşıyordu. Üzerinde yalnızca bir pantolon ve yumuşak deri botlar vardı, yüzü de dahil olmak üzere bütün bedeni sıırım gibi kızıl kıllarla kaplıydı. Kafası, ancak sadece Hawkmoon'un omuzlarının altına gelebiliyordu. Bu yaratık, Bulgar Dağları'ndan bir Dişi Dağ Devi ile bir büyücünün melez çocuğu olan Oladahn'dı.

Oladahn, kürkünün üzerindeki kumları silkeledi, oldukça şaşkın görünüyordu. "Daha önce hiç böylesine güzel bir şehir görmemişim. Neden terk edilmiş? Böyle bir yeri kim bırakabilir ki?"

Hawkmoon, artık şaşırdığında hep yaptığı gibi alnındaki donuk Kara Mücevher'i ovaladı. "Belki de bir salgın hastalık yüzünden – Kim bilebilir? Eğer hastalık yüzündense, umarım şimdiye geçip gitmiştir. Bunu daha sonra düşünürüm, şimdi değil. Bir yerlerde su sesi duyduğuma eminim – ve bu, şu anda benim en çok ihtiyaç duyduğum şey. Yemek ikinci, uykuysa üçüncü – ve düşünmek, dostum Oladahn, çok uzaklarda olan dördüncü . . ."

Şehrin meydanlarından birinde, üzerine birtakım akıcı figürler oyulmuş, mavimsi gri kayadan bir duvar buldular. Ter-temiz bir kaynak suyu, taştan yapılmış bir bakirenin gözlerinden, aşağıdaki bir oyuğa doğru akıyordu. Hawkmoon eğildi ve kana kana içti suyu, sonra ıslak elleriyle tozlu suratını sildi. Sonra Oladahn'ın içmesi için birkaç adım geri çekildi ve ardından susuzluklarını gidersinler diye atlarını da oyuğun önüne getirdiler.

Hawkmoon, eyer heybelerinden birine uzanarak kendisine Hamadan'da verilmiş olan örselenmiş ve buruşmuş haritayı çıkardı. Parmağı, "Soryandum" sözcüğünde durana dek haritanın üzerinde gezindi. Rahatlayarak gülümsedi. "Asıl rotamızdan çok fazla uzaklaşmamışız," dedi. "Şu tepelerin ardında Euphrates akıyor ve Tarabulus da ondan yaklaşık bir hafta uzaklıkta. Bugün ve bu gece burada dinlenelim, sonra yolumuza devam ederiz. Dinlenmiş ve kendimize gelmiş olarak daha hızlı ilerleyebiliriz."

Oladahn sırttı. "Kesinlikle, düşünüyorum da buradan ayrılmadan önce siz de şehri şöyle bir araştırırsınız." Kürkünün üzerine biraz su çarptı, ardından yayını ve sadağını yerden almak üzere eğildi. "Şimdi ikinci ihtiyacınızı gidermeye bakalım – yemek. Bu iş çok fazla vaktimi almayacak. Tepelerde yabani bir koç görmüştüm. Bu akşam yemeğinde kızarmış koyun var." Yeniden atına bindi ve şehrin yıkılmış kapılarına doğru uzaklaştı. Hawkmoon üzerinden giysilerini çıkarıp ellerini serin kaynak suyuna daldırdı, suyu kafasından ve bedeninden aşağıya doğru akıtırken büyük bir keyifle soludu. Sonra heybesinden yeni giysiler çıkarttı, Hamadan Kraliçesi Frawbra'nın vermiş olduğu ipek gömleği ve gösterişli paçaları olan, pamuklu mavi bir pantolon giydi. Çölü geçerken, Kara İmparatorluk adamlarının kendilerini izleme olasılığına karşı korunma amacıyla giydiği ağır demir ve derilerden kurtulduğuna memnun olan Hawkmoon, kıyafetini bir çift sandaletle tamamlayacaktı. Eskiye ait korkularını gösteren tek işaret olan kılıcı hâlâ belindeydi.

Buraya kadar izlenmiş olmaları neredeyse imkânsızdı; üstelik şehir öylesine huzurluydu ki, burada başlarına bir tehlike gelebileceğine inanmıyordu.

Hawkmoon atının yanına gidip hayvanın eyerini çözdü ve çıkardı, ardından gölgesine sığınmak için yarı yıkılmış bir kuleye sırtını vererek oturdu, Oladahn'ı ve koyunu beklemeye başladı.

Öğlen oldu ve geçti, Hawkmoon arkadaşına ne olduğunu merak etmeye başlamıştı. Endişe içinde kıpırdanıp gerçekten korkmaya başlamadan önce bir saat daha kestirdi ve ardından atını yeniden eyerlemek üzere kalktı.

Hawkmoon, Oladah'n gibi yetenekli bir okçunun yabancı bir koyunu avlamasının asla bu kadar uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yine de etrafta bir tehlike olasılığı görünmüyordu. Belki Oladah'n da yorulmuştu ve vurduğu koyunu getirmeden önce bir iki saat uyumaya karar vermişti. Onu geciktiren neden yalnızca bu olsa bile, Hawkmoon arkadaşının yardıma ihtiyacı olabileceğine karar verdi.

Atına binerek sokakların arasından, şehrin harap olmuş surlarına ve oradan da tepelerin ötesine doğru ilerledi. Atı, toynakları çimene değdikçe eski enerjisini yeniden kazanıyormuş gibi görünüyordu. Dizginleri iyice kısaltmak zorunda kalan Hawkmoon, atını hafif bir eşkin sürüşle tepelere doğru yöneltti.

Önünde, akıllı görünüşlü kocaman bir koçun – belki de Oladah'n'ın sözünü ettiği koç buydu – liderlik ettiği yabancı bir koyun sürüsü vardı, ama küçük hayvan-adamdan hiçbir iz yoktu.

“Oladah'n!” diye bağırdı Hawkmoon, çevresine bakınarak. “Oladah'n!” Ama onu yanıtlayan, yalnızca boğuk yankılardı.

Kaşlarını çatan Hawkmoon, atını dörtmala kaldırdı ve arkadaşını görebilme umuduyla diğerlerinden daha yüksek bir tepeye doğru sürdü. Atı, gür çimenlerin üzerinde dörtmala giderken, yabancı koyunlar önlerinden kaçışıyordu. Tepenin zirvesine ulaştı ve güneşin parıltısından korunmak üzere ellerini gözlerine siper ederek bakındı. Her tarafa iyice baktı, ama Oladah'n'dan hiçbir iz yoktu.

Arkadaşına ait bir iz bulabilmek umuduyla, bir süre daha çevresine bakınmayı sürdürdü ve sonunda, tam şehre doğru baktığı bir sırada, kaynağın olduğu meydanın yakınlarında bir hareket gördü. Gözleri onu yanıltıyor muydu, yoksa meydanın

doğusuna yönelen sokakların gölgelerin içine bir adamın girdiğini mi görmüştü? Oladahn başka bir yolu kullanarak geri dönmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse, Hawkmoon'un seslenişlerini neden yanıtlamamıştı?

Şimdi Dorian Hawkmoon'un düşüncelerinin ardında kendisini rahatsız eden bir dehşet duygusu uyanmıştı; ama yine de şehrin herhangi bir tehlike arz edebileceğine bir türlü inanamıyordu.

Atını, yamaçtan aşağıya doğru mahmuzladı ve yıkılmış bir sur parçasının üstünden atlatarak şehre girdi.

Hawkmoon, Oladahn'ın adını haykırarak meydana doğru ilerlerken, sokakları kaplamış olan toz katmanları atının toynaklarından çıkan sesleri iyice boğuyordu. Ama bir kez daha, adamı yanıtlayan sesler yalnızca yankılardı. Kaynağın bulunduğu meydana, küçük dağ adamının varlığına dair hiçbir iz yoktu.

Kaşlarını çatan Hawkmoon, her şeye rağmen Oladahn ve kendisinin, şehirde yalnız olmadıklarına artık emindi. Ama etrafta birilerinin yaşadığına dair hiçbir belirti göremiyordu.

Atını sokaklara doğru çevirdi. Tam bu sırada, kulakları yukarılardan gelen belirsiz bir sesi yakaladı. Başını kaldırarak yukarıya baktı ve gözleriyle gökyüzünü taradı, duyduğu bu sesi tanıdığına emindi. En sonunda onu gördü – yukarılarda uzakta, belli belirsiz, kara bir şekil vardı. Sonra güneş ışığı metalin üstünde parladı ve ses belirginleşti, devasa bronz kanatların şakırdayıp vınlayışına dönüşmüştü. Hawkmoon'un yüreği sıkıştı.

Gökyüzünden alçalarak yaklaşan bu nesnenin, koskocaman bir akbaba şeklinde yapılmış, mavi, kırmızı ve yeşil renklerle minelenmiş gösterişli bir ornitopter olduğu su götürmez bir gerçektir. Dünya'daki hiçbir ulusun böyle gemileri yoktu. Bu, Granbretan'ın Kara İmparatorluğu'nun uçan makinelerinden biriydi.

Oladahn'ın ortadan kayboluşu şimdi tamamiyle açıklığa

kavuşmuştu. Kara İmparatorluk savaşçıları Soryandum'daydılar. Oladah'nı tanıdıkları, Hawkmoon'un da uzakta olmayacağını bildikleri kesindi. Ve Hawkmoon, Kara İmparatorluk'un en nefret edilen düşmanıydı.

buil.laon d'averc

Hawkmooon ornitopter tarafından fark edilmemiş olduğunu umarak sokağın gölgelerine sığındı.

Granbretanlılar onu koskoca çöl boyunca izlemiş olabilirler miydi? Bu mümkün değildi. Ama başka türlü onların bu ücra yerdeki varlıklarını nasıl açıklayabilirdi ki?

Hawkmooon büyük savaş kılıcını kınından sıyrıp atından indi. İncecik ipek ve pamuklu giysilerinin içinde, sığınacak bir yer bulmaya çalışarak sokaklarda koşarken, kendisini saldırıya normalden çok daha açık hissediyordu.

Şimdi ornitopter, Sory'ndum'un en uzun kulelerinin yalnızca birkaç ayak üzerinde uçuyordu, Hawkmooon'u, yani Kara İmparatorluk'a 'ihanet'i yüzünden İmparator-Kral Huon'un bizzat öc almaya ant içtiği adamı aradıkları neredeyse kesindi. Hawkmooon, Hamadan Savaşı'nda Baron Meliadus'u öldürmüş olabilirdi, ama Kral Huon'un nefret edilen Hawkmooon'u öldürme görevi için hızla yeni bir adamı atamış olduğuna hiç şüphe yoktu.

Genç Köln Dükü yolculuğunun tehlikesiz geçeceğini beklemiyor, ama bu kadar da çabuk bulunabileceğine inanamıyordu.

Karanlık bir binaya ulaştı, yarı yarıya yıkılmıştı, ama hâlâ ayakta duran girişi bir sığınak oluşturuyordu. Binaya girdiğinde kendisini yer yer yumuşak yosunlarla, çiçek açmış likenlerle kaplanmış, taştan örülmüş donuk duvarlardan oluşan bir koridorda buldu. Koridorun diğer ucunda yukarıya doğru çıkan

bir merdiven uzanıyordu ve Hawkmoon kılıcını elinden bırakmadan dolambaçlı, yosun kaplı merdivenleri tırmandı, aşağıya düşmüş birkaç taşın duvarda açtığı büyük bir delikten içeriye güneş ışınlarının aktığı küçük bir odaya ulaştı. Kendisini duvarın yanına gizleyerek, delikten dışarıya bakan Hawkmoon, şehrin büyük bir bölümünü ve akbaba maskeli pilotu sokakları araştırırken daireler çize çize alçalmayı sürdüren ornitopteri görebiliyordu.

Biraz ötede solmuş yeşil granitten bir kule vardı. Şehre hükmedercesine Soryandum'un ortasında yükseliyordu. Ornitopter bir süre için kulenin etrafında dolaştı, Hawkmoon ilk önce pilotun kendisinin orada saklandığına inandığını düşündü, ama uçan makine bir süre sonra kulenin mazgalı siperlerle çevrili çatısına kondu. Aşağılarda bir yerden birtakım insanlar ortaya çıktı ve pilotun yanına geldiler.

Bu adamların da Granbretan'lı oldukları açıldı. Sıcağa rağmen hepsi ağır zırhlar ve pelerinlere bürünmüşler, kafalarına muazzam metal maskeler geçirmişlerdi. Kara İmparatorluk adamlarının sapkın doğası böyleydi işte, şartlar ne olursa olsun maskelerini yüzlerinden çıkartmazlardı. Maskelere köklü bir psikolojik güven duyuyor gibi görünüyordardı.

Maskeler, pas kırmızısı ve kirli sarıydı, güneş ışığında parlayan değerli taşlarla süslenmiş vahşi gözleri ve uzun burunlarının yanlarından kıvrılarak çıkan fildişinden yapılmış büyük azı dişleriyle saldırgan yabandomuzlarını andıracak şekilde yapılmışlardı.

Yani bunlar Avrupa'da vahşilikleriyle ün kazanmış Yabandomuzu Birliği'nin adamlarıydı. Başına, altın ve bronzdan yapılmış – neredeyse Birlik'in maskesini karikatürize eden – aşırı işlemeli bir maske takmış, uzun boylu ve ince yapılı bir adam olan liderlerinin etrafına toplanmış olarak dikilen altı adam vardı. Lider, yoldaşlarından ikisinin kollarına yaslanmıştı – yaslandığı adamlardan biri bodur ve hantal, diğeri neredeyse bir devdi, çıplak kol ve bacakları insana ait olamayacak kadar

kılıydı. Hawkmoon liderin hasta ya da yaralı olduğunu düşündü. Adamlarına yaslanışında teatral bir şeyler var gibiydi. Hawkmoon Yabandomuzu liderinin kim olduğunu anladığını düşündü. Onun, bir zamanlar harika bir ressam ve mimar olan, ama sonra, Fransa'yı istilalarından çok daha önce Granbretan davasına katılan hain Fransız Huillam D'Averc olduğuna neredeyse emindi. Bütün o yapmacık hastalığına rağmen D'Averc, tehlikeli bir adam ve bir muammaydı.

Yabandomuzu lideri, söylediklerine kafasını sallayarak karşı çıkan akbaba maskeli pilotla konuşuyordu şimdi. Pilotun onu görmemiş olduğu kesindi, ama Hawkmoon'un atını bırakmış olduğu yeri gösteriyordu. D'Averc – eğer bu D'Averc'se- isteksiz bir şekilde adamlarından birine bir işaret yaptı ve adam aşağıya inerek gözden kayboldu, ardından yanında debelenip kurtulmaya çalışan Oladahn'la birlikte yeniden ortaya çıktı.

Onu gördüğü için rahatlayan Hawkmoon, yabandomuzu maskeli iki savaşçının Oladahn'ı mazgallı siperlerin yakınına dek sürükleyişini izledi. En azında arkadaşı hayattaydı.

Sonra Yabandomuzu lideri yeniden işaret etti ve akbaba maskeli pilot, uçan makinesinin pilot kabininin içine uzandı, çan şeklinde bir megafon çıkartıp liderin hâlâ kolunu dayadığı deve doğru uzattı. Dev, aleti efendisinin yüzündeki maskenin burnuna yakın bir yerde tuttu.

Şehrin sakin havası, birdenbire Yabandomuzu liderinin sikkın ve dünyadan bezmiş sesiyle doldu.

"Köln Dükü, şu anda bu şehirde olduğunu biliyoruz, çünkü hizmetkârını yakaladık. Bir saat içinde güneş batmış olacak. Eğer o zamana dek teslim olmazsanız, küçük arkadaşını öldürmeye başlamak zorunda kalacağız. . ."

Hawkmoon, artık onun D'Averc olduğuna emindi. Yaşayan hiçbir adam ne böyle görünebilir ne de böyle konuşabilirdi. Hawkmoon, devin megafonu pilota geri verdiğini ve sonra bodur yoldaşının da yardımıyla efendisini, mazgallara yaslanarak

aşağıyı, sokakları inceleyebilmesi için kısmen çökmüş siperlere götürdüğünü gördü.

Hawkmoon öfkesini kontrol etti ve bulunduğu binayla kule arasındaki mesafeyi inceledi. Duvardaki delikten yapacağı bir sıçrayışla, kendisini kulenin bir duvarına doğru yıkılmış olan başka bir duvar kalıntısına yaklaştıracak olan bir dizi düz dama ulaşabilirdi. Gördüğü kadarıyla, oradaki yıkıntının üzerinden mazgallı siperlere kolayca tırmanabilirdi. Ama sığınağından ayrılır ayrılmaz fark edilirdi. Bu yoldan sadece akşam gidebilirdi – oysa havanın kararıyla birlikte Oladahn’a işkence yapmaya başlayacaklardı.

Kafası karışan Hawkmoon, Granbretan’a köle olduğu zamanların işareti olan Kara Mücevher’i parmaklarıyla okşadı. Eğer teslim olursa ya hemen ya da Granbretan’a götürülüp orada Kara İmparatorluk’un sapık lordlarının hazları için korkunç bir yavaşlıkla öldürüleceğini biliyordu. Döneceğine dair söz verdiği Yisselda’yı, Granbretan’a karşı mücadelesinde yardım etmeye ant içtiği Kont Brass’ı ve hayatını kurtarmasının ardından arkadaşlık yemini ettiği küçük hayvan-adam Oladahn’ı düşündü.

Arkadaşını feda edebilir miydi? Mantiğı Kara İmparatorluk’a karşı yapılan savaşta kendi hayatının daha değerli olduğunu söylüyor olsa da, böyle bir hareketi haklı görebilir miydi? Hawkmoon mantığın burada bir işe yaramayacağını biliyordu. Ama kendisini feda etmesinin bir anlamı olmayacağını da biliyordu, çünkü teslim olsa bile Yabandomuzu liderinin Oladahn’ı serbest bırakacağı konusunda hiçbir garanti yoktu.

Hawkmoon kılıcını sıkıca kavrayarak dudaklarını ısırды; sonra bir karar verdi. Vücudunu duvardaki deliğin içinden dışarıya sarkıttı, tek eliyle taş bir çıkıntıyı sıkıca tuttu ve parlak kılıcını kuleye doğru salladı. D’Averc yavaşça yukarıya baktı.

“Ben sizin yanınıza gelmeden önce Oladahn’ı bırakmalısınız,” diye bağırdı Hawkmoon. “Çünkü biliyorum, tüm Granbretanlılar yalancıdır. Ama *benim* sözüme güvenilebilirsiniz, eğer Oladahn’ı bırakırsanız kendimi ellerinize teslim edeceğim.”

“Yalancı olabiliriz,” diye güçbela duyulabilen isteksiz bir ses geldi, “ama aptal değiliz. Sözünüze nasıl güvenebilirim?”

“Ben bir Köln düküyüm,” dedi Hawkmoon. “Biz yalan söylemeyiz.”

Yabandomuzu maskesinin içinden hafif, alaylı bir gülüş geldi. “Siz toy olabilirsiniz Köln Dükü, ama Sör Huillam D’Averc öyle değildir. Ama size bir uzlaşma önerebilirim?”

“Nasıl?” diye ihtiyatlı bir şekilde sordu Hawkmoon.

“Bize doğru, yolun yarısına dek gelmenizi öneriyorum, böylece ornitopterimizin alev-mızrağının menzili içine gireceksiniz ve o zaman da ben hizmetkârınızı serbest bırakacağım.” D’Averc gösterişli bir biçimde öksürdü ve yavaşça mazgallı si-pere yaslandı. “Buna ne diyorsunuz?”

“Pek uzlaşma sayılmaz,” diye seslendi Hawkmoon. “Çünkü böylece pek fazla çaba harcamaksızın ve kendinizi hiçbir tehlikeye atmadan ikimizi birden öldürebilirsiniz.”

“Sevgili Dük, İmparator-Kral canlı yakalanmanızı tercih edecektir. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Beni ilgilendiren tek şey ödül. Sizi şimdi öldürmek bana en fazla bir baronet payesi kazandırır – oysa sizi İmparator-Kral’a canlı bir şekilde sunmanın bir prenslik kazanmamı sağlayacağı neredeyse kesin. Hakkımda hiçbir şey duymanız mı Dük Dorian? Ben *hırslı* Huillam D’Averc’im.”

D’Averc’in iddiası inandırıcıydı, ama Hawkmoon bu Fransız’ın hilekârlığıyla ünlü olduğunu unutmamalıydı. Canlıyken D’Averc için daha değerli olduğu doğrudu, ama bu hain pekâlâ, kazançlarını tehlikeye atmadan alev-mızrağının menziline girer girmez Hawkmoon’u öldürmenin daha uygun bir çözüm olduğuna karar verebilirdi.

Hawkmoon bir an düşündü, sonra hafifçe iç çekti. “Önerdiğiniz gibi yapacağım Sör Huillam.” Kendisini aşağıdaki çatılardan ayıran dar sokağın üzerinden atlamaya hazırlandı.

Tam o sırada haykırdı Oladahn. “Hayır Dük Dorian! Bırakın beni öldürsünler! Hayatımın bir değeri yok!”

Arkadaşını duymamış gibi davranan Hawkmooon önündeki çatıya ayaklarının üzerinde incek şekilde, öne ve aşağıya doğru sıçradı. Eski yapı darbenin etkisiyle sarsıldığında Hawkmooon bir an için çatlamak üzere olan çatıyla birlikte aşağı düşeceğini sandı. Ama çatı dayandı ve Hawkmooon büyük bir dikkatle kuleye doğru yürümeye başladı.

Oladahn yeniden bağırdı ve kendisini tutan adamların elinden kurtulmak için debelenmeye başladı.

Hawkmooon ona aldırımsızın dikkatli bir biçimde yürümeyi sürdürdü, kılıcı hâlâ elindeydi, ama çok gevşek bir biçimde tutuyordu, neredeyse onu unutmuş gibiydi.

Şimdi Oladahn kendisini kurtarmış ve kulenin kenarına doğru ok gibi fırlamıştı, sövüp saymakta olan iki savaşçı tarafından kovalanıyordu. Hawkmooon onun diğer kenara doğru koştuğunu, bir an duraksadığını ve ardından kendisini paraпетlerden aşağıya fırlattığını gördü.

Hawkmooon, arkadaşının fedakârlığının doğasını bir an için anlayamayarak dehşet içinde kalakaldı.

Daha sonra kılıcını sıkıca kavradı, kafasını kaldırarak D'Averc ve adamlarına kinle baktı. Ateş topu ona doğru dönmeye başladığında, hızla eğildi ve çatının köşesine sığındı. Menziline girer girmez ateşledikleri büyük bir ısı *vınlaması* kafasının üstünden hızla geçti, sonra çatıdan aşağıya doğru sarktı, elleriyle tutunarak asılı duruyordu, çok aşağısında uzanan sokağa doğru baktı.

Solunda, epeyce yakınında bir dizi taş oyma vardı. En yakındakini yakalayana dek onlara doğru yavaş yavaş ilerledi. Taş oymalar belirli bir açıyla neredeyse sokak seviyesine kadar alçalıyorlardı. Ama taşlar artık eskimekten dağılmak üzereydiler. Oymalar onun ağırlığını taşıyabilecek miydi?

Hawkmooon duraksamadı. Kendini birinci oymaya doğru savurdu. Oyma çürük bir diş gibi, gıcırdayıp çatlamaya başladı. Hawkmooon hızla bir sonrakine ve ondan sonrakine atladı, kopan taş parçaları binanın kenarlarına çarpa çarpa, aşağıdaki

sokağa düştüler.

Sonunda Hawkmoon kendisini kaldırım taşlarına doğru bıraktı ve onları kaplayan yumuşak tozun içine kolaylıkla indi. Şimdi koşmaya başlamıştı, kuleden uzağa değil – kuleye doğru. Oladahn'ı intihara sürüklediği için D'Averc'ten öc almanın dışında hiçbir şey düşünmüyordu.

Hawkmoon kulenin girişini buldu ve içeri girer girmez, D'Averc ve askerlerinin metal ayakkabılı ayaklarının aşağı inerken çıkarttığı gürültüyü duydu. Merdivende, Granbretanlıların kendisine sadece birer birer saldırabileceği bir yer seçti. İlk beliren D'Averc'ti ve adam öfkeyle kendisine bakan Hawkmoon'u gördüğünde birden durdu, ardından zırh eldivenli elini uzun kılıcına doğru uzattı.

“Arkadaşının aptalca fedakârlığının sağladığı kaçma şansını değerlendirmemekle ahmaklık ettiniz,” dedi yabandomuzu maskeli paralı asker, sesinde hor görücü bir ton vardı. “Şimdi hoşunuza gitsin ya da gitmesin, sizi öldürmek zorunda kalabiliriz . . .” Birden öksürmeye başladı ve belirgin bir acıyla iki büküm olarak hafifçe duvara yaslandı. Yavaşça arkasındaki bodur adama – Hawkmoon'un kulenin üstünde ona yardım ettiğini gördüğü adamlardan biriydi – işaret etti. “Oh sevgili Dük Dorian, sizden özür dilemeliyim. . . hastalığım beni en uygun-suz anlarda yakalıyor. Ecardo – yerimi sen alr mısın . . . ?”

Yapılı Ecardo homurdanarak ve kemerinden kısa saplı bir savaş baltası çıkararak ileri doğru atıldı. Diğer eliyle kısa kılıcını çekti ve sevinçle kıkırdadı. “Sağ olun, efendim. Şimdi bu maskesiz adamın nasıl oynadığını görelim”. Saldırmak üzere olan bir kedi gibi kıpırdandı.

Hawkmoon Ecardo'nun ilk darbesini karşılamak üzere hazırlandı.

Sonra adam, yabani bir ulumayla ileri atıldı, Hawkmoon'un kılıcına çarpmak üzere baltasını hızla savurdu. Sonra, Ecardo'nun kısa kılıcı yukarıya doğru kalktı, yorgunluk ve açlıktan zayıf düşmüş olan Hawkmoon, vücudunu zamanında

döndürmeyi güçbela başaramış, ama kılıç yine de pantolonunun pamuklu kumaşını kesmiş ve Hawkmoon soğuk metali etinde hissetmişti.

Baltanın altından kayan Hawkmoon'un kılıcı Ecardo'nun sırttan yabandomuzu maskesine çarptı, bir azı dişini koparttı ve burnunu fena halde çökertti. Ecardo küfretti, kılıcıyla yeni bir hamle yaptı, ama Hawkmoon bedeniyle adamın kılıçlı koluna yüklendi ve kolu duvarla rakibinin bedeni arasına sıkıştırdı. Sonra, kendi kılıcını bırakıp Ecardo'nun diğer kolunu kavrayarak elindeki baltayı düşürmeye çalıştı.

Ecardo, zırhlı dizini Hawkmoon'un kasıklarına geçirdi, duyduğu acıya rağmen pozisyonunu bozmayan Hawkmoon, Ecardo'yu merdivenlerin aşağısına doğru çekti, itti ve adamın kendi ağırlığı yüzünden merdivenlerden aşağıya yuvarlanmasını sağladı.

Ecardo, tüm kuleyi titreten bir gürültü çıkartarak döşeme taşlarının üstüne düştü. Hareket etmiyordu.

Hawkmoon gözlerini kaldırıp D'Averc'e baktı. "Pekâla, söy. İyileştiniz mi?"

D'Averc, işlemeli maskesini geriye itti, bir hastaya aitmiş gibi görünen solgun yüzü ve gözleri ortaya çıktı. Ağzı hafif bir gülümsemeyle çarpılmıştı. "Elimden geleni yapacağım," dedi. Ve oldukça formda bir adamın çevikliğiyle hızla ilerledi.

Bu defa insiyatifi Hawkmoon kullandı ve düşmanını neredeyse gafil avlayacak bir darbe savurdu, ama darbe şaşırtıcı bir hızla karşılanmıştı. D'Averc'in refleksleri, sesindeki cansız tonun sahte olduğunu gösteriyordu.

Hawkmoon, D'Averc'in de kendine özgü bir biçimde, neredeyse güçlü Ecardo kadar tehlikeli olduğunu fark etmişti. Aynı zamanda, eğer Ecardo yalnızca sersemlemişse, kendisini kısa bir süre içinde iki düşmanının arasına sıkışmış bir şekilde bulabileceğini de fark etti.

Kılıç oyunu öylesine hızlıydı ki, her iki adam da yerlerini korurken, iki kılıç sanki bulanık, tek bir metal parçasıymış gibi

görünüyordu. Büyük maskesini arkaya atmış olan D'Averc, gözlerinde sessiz bir keyif ifadesiyle gülümsüyordu. Müzikal bir gösterinin ya da başka bir sakın eğlenenin tadını çıkaran bir adam gibiydi.

Çöl yolculuğu yüzünden yorgun ve aç düşmüş durumdaki Hawkmoon, bu şekilde savaşıma uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Umutsuz bir şekilde, D'Averc'in mükemmel savunmasında bir açık aradı. Bir seferinde, düşmanı kırık bir sandalyeye takılarak hafifçe sendelemişti. Hawkmoon hızla saldırmış, ama hemen karşılanmış, üstelik kolu da çizilmişti.

D'Averc'in arkasındaki Yabandomuzu savaşçıları, kendilerine bir fırsat sunulduğu takdirde, kılıçları Hawkmoon'un işini bitirmeye hazır, istekli bir biçimde bekliyorlardı.

Hawkmoon, hızla tükeniyordu. Bir süre sonra, artık tamamen savunmaya geçmişti, gözüne, boğazına, kalbine ya da karnına yönelen kılıç darbelerinden kurtulmayı güçbela başarıyordu. Geriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha.

İkinci adımı atarken, arkasından bir iniltinin yükseldiğini duydu ve Ecardo'nun kendine gelmekte olduğunu düşündü. Yabandomuzlarının onu katletmeleri pek uzun sürmeyecekti.

Yine de pek umursamıyordu, Oladahn ölmüştü. Hawkmoon'un kılıç oyunu giderek vahşileşti ve zaferinin yaklaştığını hisseden D'Averc'in gülümsemesi genişledi.

Hawkmoon, Ecardo'nun arkasından gelmesini önlemek için, geriye dönmeksizin merdivenlerden birkaç basamak aşağıya zıpladı. Omzu başka bir omuza çarptı ve yabani Ecardo'yla karşılaşmaya hazırlanmak üzere hızla etrafında döndü.

Ama şaşkınlıktan, kılıcını neredeyse elinden düşüyordu.

"Oladahn!"

Küçük hayvan-adam, uyanmakta olan Ecardo'nun kafasına doğru bir kılıç – Yabandomuzu savaşçısının kendi kılıcını – kaldırıyordu.

"Evet – yaşıyorum. Ama bana nasıl olduğunu sorma. Bu, benim için de bir sır." Ve kılıcın yüzünü, Ecardo'nun miğferine

büyük bir gürültüyle geçirdi. Ecardo yeniden yığıldı.

Konuşacak zaman yoktu. Hawkmoon, D'Averc'in bir sonraki darbesini güçlükle önleyebilmişti. Oladahn'ın yaşadığını gören D'Averc'in gözlerinde de şaşkın bir bakış vardı.

Hawkmoon, Fransız'ın gardını kırmayı bir an için başara bildi ve kılıcının ucuyla adamın omuz zırhını deldi. Darbeden kurtulan D'Averc, karşı saldırıya geçti. Hawkmoon, pozisyon avantajını yitirdi. Savaşçılar merdivenden aşağıya, üzerine saldırırken vahşi yabandomuzu maskesi Hawkmoon'a sırtıyordu.

Hawkmoon ve Oladahn, kendilerini bir kez daha avantajlı bir duruma geçirebileceklerini umarak kapıya doğru gerilediler, ama bunun başarabilmeleri çok zordu. Üzerlerine saldıran kalabalığa karşı on dakika boyunca dayanabilmişler ve bu arada iki Granbretanlıyı öldürüp üç tanesini yaralamışlardı. Hızla yoruluyorlardı. Hawkmoon, artık kılıcını güçbela kaldırabiliyordu.

Hawkmoon, alev alev yanan gözlerini, öldürmek için hayvanlar gibi üzerlerine yüklenen düşmanlarına odaklamaya çalışıyordu. "Onları canlı yakalayın!" diye haykıran D'Averc'in zafere dolu sesini duydu ve ardından bir metal dalgası altında yere yığıldı.

hayalet halk

Çok sıkı bir şekilde zincirlerle sarmalandıkları için zar zor nefes alabilen Hawkmoon ve Oladahn, gökyüzüne olduğu kadar yeraltına da uzanıyormuş gibi görünen büyük kulenin derinliklerine doğru sayısız basamak boyunca sürüklenerek indirildiler.

En sonunda, yabandomuzu savaşçıları, daha önce ardiye olduğu açıkça belli olan, ama artık hatırı sayılır bir zindan görevi gören bir odaya ulaştılar.

Hawkmoon ve Oladahn, kaba taşların üstüne yüzükoyun fırlatıldılar. Çizmeli bir ayak onları, hırpalanmış maskesinin ardından neşeyle hırlayan bodur Ecardo'nun tuttuğu meşalenin ışığına doğru çevirene dek orada öylece yattılar. Maskesi hâlâ yüzünü açıkta bırakır bir şekilde geriye itilmiş olarak duran D'Averc, Ecardo'yla Hawkmoon'un daha önce de gördüğü devasa kılıklı savaşçının arasında dikiliyordu. D'Averc'in boynuna, dudaklarına kadar yükselen brokar bir eşarp sarılıydı ve devin koluna iyice yaslanmıştı.

D'Averc ahenkli bir şekilde öksürdü ve tutsaklarına gülümsedi. "Korkarım yakında sizden ayrılmam gerekecek beyler. Bu yeraltı havası bana iyi gelmiyor. Ama sizin gibi güçlü genç adamlara pek zarar vermez. İkinizi de temin ederim ki, burada bir günden fazla kalmanız gerekmeyecek. Sizi kuvvetlerimin ana kampının bulunduğu Sicilya'ya götürebilmek için daha büyük bir ornotopter isteğinde bulundum."

"Sicilya'yı da mı aldınız?" Hawkmoon ifadesiz bir sesle

sormuştu. "Adayı fethettiniz mi?"

"Elbette. Kara İmparatorluk pek zaman kaybetmez. Aslında ben" – D'Averc sahte bir mütevazilikle eşarabının içine doğru öksürdü – "Sicilya *kahramanıyım*. Adanın böylesine hızla kontrol altına alınmasını sağlayan şey benim önderliğimdi. Ama bu çok özel bir zafer sayılmaz, çünkü Kara İmparatorluk benim gibi yetenekli pek çok komutana sahiptir. Geçtiğimiz birkaç ay içinde Avrupa'da kusursuz zaferler kazandık – ve Doğu'da da."

"Ama Kamarg hâlâ direniyor," dedi Hawkmoon. "Bu durum, İmparator-Kral'ı rahatsız ediyor olmalı."

"Ah, Kamarg kuşatmaya uzun süre dayanamaz," dedi D'Averc, durumu hafife alırcasına. "O küçük bölgeye özel bir ilgi gösteriyoruz. Belki de çoktan düşmüştür . . ."

"Kont Brass yaşadığı sürece hayır," diye gülümsedi Hawkmoon.

"Evet, öyle," dedi D'Averc. "Onun son savaşta çok kötü yaralandığını ve vekili von Villach'ın öldüğünü duymuştum."

Hawkmoon, D'Averc'in yalan söyleyip söylemediğine emin olamıyordu. Yüzünde hiçbir duygunun belirmemesine çalıştı, ama duydukları onu şaşırtmıştı. Kamarg zaptolunmak üzere miydi – ve eğer öyleyse Yisselda'ya ne olacaktı?

"Bu haberin sizi endişelendirdiği açık," diye mırıldandı D'Averc. "Ama korkmayın Dük; çünkü eğer her şey yolunda giderse, Kamarg düştüğü zaman benim korumam altında olacak. Orayı sizi yakalama ödülüm olarak istemeyi düşünüyorum. Ve bunlar, yakın arkadaşlarım," diye vahşi hizmetkârlarını göstererek devam etti, "Benim bulunmadığım zamanlarda Kamarg'ı idare edecekler. Onlar hayatımın tüm gelişmelerini paylaşırlar – sırlarımı, zevklerimi. Zaferimi de onlarla paylaşmam adil bir davranış olacaktır. Ecardo, topraklarımdan sorumlu olacak ve Peter'ı da kont yapmayı düşünüyorum."

Devin maskesinin ardından bir hayvan homurtusu duyuldu. D'Averc gülümsedi. "Peter pek zeki sayılmaz, ama gücü ve sadakati tartışılmaz. Belki onu, Kont Brass'ın yerine geçiririm."

Hawkmoooon zincirlerinin içinde öfkeyle kıpırdandı. “Siz çıldırmış bir hayvansınız D’Averc, ama istediğiniz beni kışkırtmaksa, buna izin vermeyeceğim. Zamanımı bekleyeceğim. Belki yine kaçabilirim. Ve eğer kaçarsam – rollerimizin değişeceği ve *benim* gücümün altına gireceğiniz günü düşünerek korku içinde yaşayacaksınız.”

“Korkarım fazla iyimlersiniz, Dük. Burada dinlenin ve huzurun tadını çıkarın, çünkü Granbretan’a vardığınızda bunların hiçbirini bulamayacaksınız.”

Alaycı bir reverans yapan D’Averc, peşindeki adamlarıyla birlikte gitti. Meşalenin ışığı azaldı, Hawkmoooon ve Oladahın karanlıkta kaldılar.

“Ah,” dedi bir süre sonra Oladahın sesi. “Bugün olanlardan sonra durumumu ciddiye almakta güçlük çekiyorum. Hâlâ bütün bunların bir düş mü, ölüm mü yoksa gerçek mi olduğuna emin değilim.”

“Sana ne oldu Oladahın,” diye sordu Hawkmoooon. “O büyük atlayıştan nasıl kurtulabildin? Kulenin dibinde paramparça olup öldüğünü sanmıştım.”

“Aslında öyle olması gerekirdi,” dedi Oladahın. “Eğer düşüşümün ortasında hayaletler tarafından durdurulmasaydım.”

“Hayaletler mi? Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Hayaletle benzer şeyler kulenin pencerelerinden çıktılar ve beni yavaşça yere indirdiler. İnsan şeklinde ve büyük yüklüğündeydiler, ama neredeyse görünmezdiler . . .”

“Düşüp kafanı çarptın ve bu saçmalığı düşledin!”

“Haklı olabilirsin.” Oladahın aniden sustu. “Ama eğer öyleyse, hâlâ düş görüyorum demektir. Soluna bak.”

Hawkmoooon kafasını çevirdi ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. Karşısında, tamamen net bir şekilde, bir adamın dikildiğini görüyordu. Üstelik adam sanki bir süt birikintisiymiş gibi *arkasını* gösteriyor, arkasındaki duvarı seçebiliyordu.

“Klasik bir hayalet,” dedi Hawkmoooon. “Bir düşü paylaşıyor olmak tuhaf . . .”

Karşılarındaki varlıktan hafif, müzikal bir kahkaha geldi. “Düş görmüyorsunuz yabancılar. Biz de sizin gibi insanız. Yalnızca bedenlerimizin kütlesi biraz değişti, hepsi bu. Sizinle aynı boyutlarda değiliz. Ama yeterince gerçeğiz. Biz Soryandum halkıyız.”

“Yani şehrinizi terk etmediniz,” dedi Oladahn. “Ama bu duruma nasıl geldiniz . . . bu tuhaf var olma durumuna?”

Hayalet adam yeniden güldü. “Düşünce kontrolüyle, zaman ve uzay üzerinde belirli bir hakimiyet oluşturan bilimsel deneylerle. Malesef bu duruma nasıl geldiğimizi size anlatmam imkânsız, çünkü diğer yolların yanı sıra bütünüyle yeni bir sözcük dağarcığı yaratarak bu duruma ulaştık ve kullanacağım dil size hiçbir şey ifade etmeyecektir. Yine de bir şeyden emin olun – hâlâ insan karakterlerini yeterince iyi değerlendirebiliyor, sizi potansiyel dostlar ve diğerlerini de gerçek düşmanlar olarak görebiliyoruz.”

“Sizin düşmanınız mı? Niçin?”

“Daha sonra açıklarım.” Hayalet adam ileri doğru süzülerek Hawkmoon’un üzerine eğildi. Genç Köln dükü, vücudunda tuhaf bir basınç hissetti ve ardından yukarıya kaldırıldı. Adam yarı şeffaf olsa da, herhangi bir ölümlüden çok daha güçlüydü. Gölgelerin arasından, hayalet halktan iki kişi daha belirdi, içlerinden biri Oladahn’ı havaya kaldırdı, diğeri de yumuşak, ama zindanın her tarafını yeterince aydınlatabilecek bir ışık yaymaya başladı. Hawkmoon, hayalet adamların, uzun ve yakışıklı yüzlere, kör gibi görünen gözlere sahip uzun boylu, ince yapılı varlıklar olduğunu fark etti.

Hawkmoon, ilk başlarda Soryandum halkının duvarlardan geçebileceklerini düşünmüştü, ama şimdi, onların aslında, duvarın yukarısında, tam ortadaki geniş bir tünelden içeri girmiş olduklarını görüyordu. Belki de bu tünel, çok eski zamanlarda, erzak çuvallarının aşağıya yuvarlandığı bir tür oluktu.

Hayalet halkla birlikte havaya doğru yükselerek tünelin içine girdiler ve başlarının üstünde, çok uzaklardaki bir ışığı –

ay ve yıldızların ışığını – görene dek yukarıya doğru süzöldüler.

“Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye fısıldadı Hawkmoon.

“Sizi zincirlerinizden kurtarabileceğimiz daha güvenli bir yere,” diye yanıtladı onu taşıyan adam.

Tünelin tepesine ulaşıp gece havasının soğuşunu hissettiler, hiç yükü olmayan adam etrafta Granbretan savaşçılarının olmadığına emin olmak için çıkıp dışarıya bakınırken, beklediler. Onlara kendisini izlemelerini işaret etti ve diğerlerinden daha iyi bir durumdaymış gibi görünen ama zemin seviyesinde hiçbir girişi olmayan üç katlı basit eve ulaşına dek, sessiz şehrin yıkık sokaklarında süzöldüler.

Hayalet halk, Hawkmoon ve Oladahn’ı yeniden yukarıya, ikinci kata doğru taşıdı ve geniş bir pencereden geçerek eve girdiler.

Herhangi bir süslemeden yoksun bir odaya geldiklerinde durdular ve taşıdıkları iki adamı nazikçe yere indirdiler.

“Burası neresi?” diye sordu Hawkmoon, hâlâ duyularına güvenemiyordu.

“Burası bizim yaşadığımız yer,” diye yanıtladı, hayalet adam. “Sayımız pek fazla değil. Yüzyıllar boyunca yaşamıza rağmen, çoğalma yeteneğimiz yok. Bu hale gelirken kaybettiğimiz şey de işte bu.”

Şimdi kapıdan içeriye başka varlıklar da giriyordu ve bunların bir bölümü dışıydı. Hepsi de aynı güzel ve zarif görünümüne sahipti, hepsinin bedenlerinin süt benzeri bir donukluğu vardı ve hiçbirinin üzerinde giysi yoktu. Yüzleri ve bedenleri yaşlanmamıştı, neredeyse insan gibiydiler, ama öylesine güçlü bir huzur saçıyorlardı ki Hawkmoon kendisini rahatlamış ve güvende hissetti.

Yeni gelenlerden biri Hawkmoon’un işaret parmağından birazcık büyük bir alet taşıyordu ve şimdi onu, üzerlerindeki zincirlerin asma kilitlerine dokundurmaya başlamıştı. Kilitler birer birer açıldı, sonunda Hawkmoon ve Oladahn özgürdü.

Hawkmoon doğrularak oturdu ve sızlayan kaslarını ovaladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Beni, hoş olmayan bir yazgıdan kurtardınız."

"İşe yaradığımıza sevindik," dedi içlerinden biri, diğerlerinden birazcık daha kısa boyluydu. "Adım Rinal, bir zamanlar Soryandum Konseyin Başkanı'ydım." Gülümseyerek öne çıktı. "Ve bize yardım etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi merak ediyoruz."

"Benim için yaptıklarınıza karşılık, size her türlü hizmeti sunmaktan memnun olurum," dedi Hawkmoon ciddi bir tavırla. "Sorun nedir?"

"Sizin gibi biz de, o acayip hayvan maskeleri taşıyan tuhaf savaşçılar yüzünden tehlikedeyiz," dedi Rinal. "Çünkü Soryandum'u yerle bir etmeyi planlıyorlar."

"Yerle bir etmek mi? Ama neden? Şehir, onlar için bir tehdit oluşturmuyor -- üstelik topraklarına katmaya değmeyecek kadar ücra bir yerde."

"Öyle değil," dedi Rinal. "Çünkü konuşmalarını dinledik ve Soryandum'un onlar için değerli olduğunu biliyoruz. Burada, uçan makinelerinin onlarca hatta yüzlerce barındırabilecek kocaman bir yapı inşa etmek istiyorlar. Böylece makineleri, gözdağı vermek ve yok etmek üzere çevredeki topraklara gönderilebilecekler."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Hawkmoon. "Bu mantıklı. Ve bu durum, eski mimar D'Averc'in bu özel görev için seçilme nedenini de açıklıyor. İnşaat malzemeleri zaten burada ve orniptopter üslerini oluşturmak üzere onları yeniden biçimlendirilebilirler, üstelik burası öylesine ücra ki, kimse bu faaliyeti fark etmeyecektir. Kara İmparatorluk, bir saldırıya girişmek istedikleri anda şaşırtıcı bir şekilde hedeflerinin üstüne çullanabilecek. Bu iş durdurulmalı!"

"Evet, yalnızca bizim yararımıza olsa bile," diye devam etti Rinal. "Görüyorsunuz, bizler bu şehrin bir parçasıyız, belki de sizin anlayabileceğinizden de büyük bir parçası. Biz ve o

birlikte var oluyoruz. Şehir yok edilirse, biz de yok oluruz.”

“Ama onları nasıl durdurabiliriz?” dedi Hawkmoon. “Ve ben nasıl yardımcı olabilirim? Elinizde, gelişmiş bir bilimin bütün kaynakları olmalı. Benim yalnızca bir kılıcım var – hatta şimdi o bile D’Averc’in ellerinde!”

“Bizim şehre bağlı olduğumuzu söylemiştim,” dedi sabırlı bir şekilde Rinal. “Ve durum tamamıyla böyle. Biz şehirden ayrılamayız. Uzun bir süre önce, kendimizi, makineler gibi saçma sapan şeylerden kurtarmıştık. Makineler, Soryandum’un milerce uzağındaki bir tepenin eteğine gömüldüler. Şimdi oradaki özel bir makineye ihtiyacımız var, ama onu kendimiz alamıyoruz. Oysa sizler, ölümlü devingenliğinizle, onu bizim için alabilirsiniz.”

“Seve seve,” dedi Hawkmoon. “Eğer makinenin yerini tam olarak söylerseniz, onu size getirebiliriz. En iyisi bir an önce, D’Averc kaçtığımızı fark etmeden yola çıkalım.”

“Bu işin olabildiğince çabuk halledilmesi gerektiğine ben de katılıyorum,” diye başını salladı Rinal, “ama size söylemeyi ihmal ettiğim bir şey var. Makineleri, Soryandum’un dışına küçük yolculuklar yapabildiğimiz bir dönemde oraya yerleştirmiştik ve tehlikede olmadıklarına emin olmak için onları – yerlerini keşfeden herkesi korkutup kaçırmak üzere tasarlanmış korkunç bir tertibatla – bir hayvan makineyle koruduk. Mağaraya girmeye cüret eden bizim ırkımızdan olmayan herhangi birini öldürecek olsa bile bu metal yaratık öldürülebilir.”

“Peşki bu hayvanı nasıl etkisiz hale getirebiliriz?” diye sordu Oladahn.

“Sadece tek bir yolunuz var,” dedi iç çeken Rinal. “Onunla savaşmalı – ve onu yok etmelisiniz.”

“Anlıyorum.” Hawkmoon gülümsedi. “Yani aynı derecede tehlikeli başka bir durumla karşı karşıya kalmak için kötü bir durumdan kurtarıldım.”

Rinal elini kaldırdı. “Hayır, sizden bir şey istemiyoruz. Eğer hayatınızın başka bir amaç uğrunda daha faydalı olacağını hissediyorsanız, bizi derhal unutun ve gidin!”

“Size hayatımı borçluyum,” dedi Hawkmoon. “Şehrinizin yok edileceğini, ırkınızın soyunun tükeneceğini ve Kara İmparatorluk’un, Doğu ülkelerine şimdikinden daha fazla zarar verme fırsatını ele geçireceğini bile bile buradan ayrılırsam, vicdanım beni rahat bırakmaz. Hayır – elimden geleni yapacağım, ama silahlar olmaksızın bu iş çok zor olacaktır.”

Rinal, hayalet halktan birine bir işaret yaptı ve adam dışarı çıktı, bir süre sonra Hawkmoon’un yıpranmış savaş kılıcı, Oladahn’ın oku, yayları ve kılıcıyla geri döndü. “Bunları almak, bizim için kolay bir iş,” diye gülümsedi Rinal. “Ve sizin için bunlardan başka bir tür silahımız daha var.” Hawkmoon’a, daha önce asma kilitleri açmakta kullandıkları minik aleti uzattı. “Diğer makinelerimizi depoya koyduğumuz zaman, bunu orada bırakmamıştık. Her türlü kilidi açabilir – yapmanız gereken tek şey onu kilide doğru tutmaktır. Mekanik hayvan muhafızın Soryandum’un eski makinelerini koruduğu ana depoya girmenize yardımcı olacaktır.”

“Peki bulmamızı istediğiniz makine nasıl bir şey?” diye sordu Oladahn.

“Küçük bir alet, bir insan kafası büyüklüğünde. Gökkuşağı renklerinde ve parlak. Kristal gibi gözüксе de, metal duygusu uyandırır. Damarlı akikten bir kaidenin üstünde oturan sekizgen bir nesne. Orada ondan iki tane olmalı, eğer başarabilirseniz ikisini de getirin.”

“Ne işe yarıyor?” diye sordu Hawkmoon.

“Onu getirdiğinizde göreceksiniz.”

“Eğer onu getirebilirsek,” dedi Oladahn, sesinde felsefi bir kasvet vardı.

MEKANİK CANAVAR

Hayalet halkın, D'Averc'in adamlarından çaldığı yiyecek ve şarapla karınlarını doyurup güçlerini toplayan Hawkmoon ve Oladah'n silahlarını kuşanmalarının ardından evden ayrılmak üzere hazırlandılar.

Soryandum halkından iki kişinin yardımıyla nazikçe yere indirildiler.

"Rünlü Asa sizi korusun," diye fısıldadı içlerinden biri, iki arkadaş şehir surlarına doğru ilerlerken, "ona hizmet ettiğinizi duymuştuk."

Hawkmoon bunu nereden duyduğunu sormak için ona doğru döndü. İkinci kez kendisine Rünlü Asa'ya hizmet ettiği söyleniyordu, ama kendisinin böyle bir şeyden haberi bile yoktu. Daha konuşmaya başlamadan hayalet adam kaybolup gidi vermişti.

Hawkmoon, düşünceli bir şekilde şehirden uzaklaştı.

Soryandum'un birkaç mil uzağındaki tepelerin içlerine geldiklerinde Hawkmoon, hangi yöne gideceklerini kestirebilmek için biraz durdu. Rinal, ona, atalarının yüzyıllar önce oraya yerleştirdiği, granitten kesilerek yapılmış bir anıt aramasını söylemişti. Sonunda onu gördü, eski taş, ay ışığı altında gümüş gibiydi.

"Şimdi kuzeye doğru gideceğiz," dedi, "ve granitin kesilip alındığı tepeyi bulacağız."

Yarım saat sonra tepeye ulaşmışlardı. Sanki bir zamanlar

dev bir kılıç, tepenin bir yüzünü düzgünce doğrayıp almış gibiydi. O zamandan beri de kesilen yamacın üzerini otlar bürümüş ve böylece o yamaç doğal bir oluşum görüntüsüne kavuşmuştu.

Hawkmoon ve Oladahn gür çimenliği geçip yamacın karışısına, sık çalılıkların olduğu bir yere ulaştılar. O bölgeyi araştırmaya başladılar ve kayalık yüzeyin içinde daracık bir açıklık gördüler. Burası, Soryandum halkının makine deposunun gizli girişiydi.

Daracık girişi sıkışarak aşan iki adam, kendilerini geniş bir mağarada buldular. Oladahn, bu iş için getirdiği meşaleyi tutuşturdu ve titreşen alevin ışığı, yapay olarak yontulduğu açıkça belli olan büyük, kare şeklindeki mağarayı gözler önüne serdi.

Talimatları hatırlayan Hawkmoon, mağaranın diğer tarafındaki duvara doğru ilerledi ve omuz hizasında minik bir işareti aramaya koyuldu. En sonunda kendisine tanıdık gelmeyen harflerle belirtilmiş işareti ve altındaki küçük deliği gördü. Hawkmoon, kendilerine verilmiş olan aleti gömleğinden çıkarttı ve deliğe doğrulttu.

Alete birazcık basınç uygular uygulamaz, elinde bir karın-calanma hissetti. Önündeki kaya titremeye başlamıştı. Güçlü bir hava akımı, meşalenin ateşini az daha söndürecek kadar dalgalandırdı. Duvar kızarmaya başladı, saydamlaştı ve ardından tamamen yok oldu. "Duvar sonra yine orada olacaktır," demişti onlara Rinal, "yalnızca geçici olarak başka bir boyuta taşınacak."

Kılıçları ellerinde ve ihtiyatlı bir şekilde, erimiş camlara benzeyen duvarların soğuk yeşil bir ışık yaydığı geniş bir tünel boyunca ilerlediler.

Önlerine başka bir duvar çıktı. Duvarın üzerinde tek, kırmızı bir nokta parlıyordu ve Hawkmoon aleti o noktaya doğrulttu.

Yine, ani bir hava akımı oluştu. Bu kez hava akımı onları

neredeyse devirecek kadar güçlüydü. Sonra duvar beyazlaştı ve tamamen ortadan kaybolmadan önce, süt gibi bir maviye dönüştü.

Tünelin bu bölümü, aynı sütümsü mavi renkteydi, ama önlerine çıkan duvar siyahtı. Onun da gözden kaybolmasının ardından sarı renkli bir taştan yapılmış bir tünele girdiler, artık ana depo bölümünün ve onun koruyucusunun önlerinde olduğunu biliyorlardı.

Hawkmooon elindeki aleti karşlarına çıkan beyaz duvara doğrultmadan önce duraksadı.

“Kurnaz olmalı ve çabuk hareket etmeliyiz,” dedi Oladahn’a, “çünkü bu duvarın arkasındaki yaratık, varlığımızı hissettiği anda canlanacak--”

Boğuk ve ani bir sesin kulaklarına çarpmasıyla birlikte sustu. İnanılmayacak kadar büyük bir çarpma ve çatırdama sesiydi. Beyaz duvar, sanki öteki taraftan bir şey, ona muazzam bir ağırlık fırlatmışcasına titredi.

Oladahn kararsız bir biçimde duvara baktı. “Belki de yenisinden düşünmeliyiz. Her şeye rağmen, eğer hayatlarımızı boşa harcamış olacaksak biz . . .”

Ama Hawkmooon, aleti çoktan harekete geçirmiş ve tuhaf, soğuk bir rüzgâr yüzlerine çarparken, koruyucu duvar renk değiştirmeye başlamıştı bile. Duvarın ardından acı ve şaşkınlık dolu, dehşet verici bir inilti duyuldu. Duvar önce pembeleşti, ardından yavaşça gözden kayboldu – ve mekanik canavar ortaya çıktı.

Duvarın yok oluşu onu bir an için rahatsız etmiş gibiydi, çünkü üstlerine doğru hiçbir hareket yapmamıştı. Metal ayaklarının üzerinde yükselen boyu, onlardan çok daha uzundu, rengarenk pulları adamları yarı yarıya kör etmişti. Boynu dışındakı tüm sırtı bıçak keskinliğinde boynuzlarla kaplıydı. Bedeni, kısa arka ayakları ve metal pençeli ellerle biten uzun ön ayaklarıyla bir maymunu andıracak şekilde yapılmıştı. Yaratığın gözleri, bir sineğinkiler gibi sayısız parçadan oluşuyor ve değişen

renkleriyle birlikte ışıldıyordu, ağzı jilet keskinliğinde metal dişlerle doluydu.

Mekanik canavarın arkasında, duvarların etrafına düzenli sıralar halinde istiflenmiş büyük makine yığınlarını görebiliyorlardı. Oda çok büyüktü. Hawkmoon, sol tarafta, odanın ortalarında bir yerde, Rinal'ın tarif ettiği iki kristal benzeri aleti gördü. Sessizce aletleri birbirlerine gösterdiler ve aniden onlara doğru fırlayarak canavarı geçtiler.

Yaptıkları bu koşu hareketi, sersemlemiş durumdaki canavarı ayılmasını sağlamıştı. Canavar, önce bir çığlık attı ve iğrenç, metalik bir koku yayarak, hantal hantal arkalarından koştu.

Hawkmoon, kocaman pençeli bir elin kendisine doğru uzandığını gözünün kenarıyla gördü. Hızla kenara çekilirken hassas bir makineye çarptı ve devirdi, yere düşüp dağılan makinenin kırılmış cam ve metal parçaları etrafa yayılıverdi. Canavarın eli, Hawkmoon'un yüzünün birkaç santim uzağından havayı yararak geçti, canavar yeniden hamle yaptı, ama Hawkmoon çoktan kaçmıştı.

Birdenbire canavarın burnuna çarpan bir ok, birbirleriyle çarpışan iki metalin çatırdama sesini çıkardı, ama ok, canavarın yüzündeki sarı ve siyah pulları kazıyamamıştı bile.

Canavar, kükreyerek diğer düşmanını aradı, Oladahn'ı gördü ve ona doğru saldırdı.

Oladahn geriye doğru kaçtı, ama yeterince hızlı değildi, yaratık onu pençesiyle yakalayarak açılmakta olan ağzına doğru götürdü. Hawkmoon haykırdı ve kılıcını o şeyin kasığına sapladı. Hayvan öfkeyle soludu ve tutsağını bir kenara fırlattı. Oladahn, kapının yanındaki bir köşede, sırtüstü yatıp kaldı, sersemlemiş ya da ölmüştü.

Hawkmoon, ilerleyen yaratığın karşısında geriledi, sonra aniden taktik değiştirdi, öne doğru eğilerek hızla şaşırmış canavarın bacaklarının arasından fırlayıp diğer tarafa geçti. Canavar, kendi etrafında dönmeye uğraşırken, Hawkmoon, bu kez

de aynı şekilde öbür tarafa doğru fırlıyordu.

Metal canavar öfkeyle soludu, pençelerini etrafına savurdu. Havaya sıçradı ve sağır edici bir gürültüyle yere indiği anda Hawkmoon'a doğru koşmaya başladı. Hawkmoon, iki makinenin arasına girmişti ve onları bir tür siper olarak kullanıyordu, almak için oraya gittiği iki alete artık iyice yaklaşmış durumdaydı.

İnsafsızca düşmanını arayan canavar, önündeki makineleri sert bir şekilde sağa sola çekiyordu. Hawkmoon, çan şeklinde ağızlığı olan bir makinenin yanında durdu. Ağızlığın diğer tarafında bir manivela vardı. Makine, bir tür silah gibi görünüyordu. Hawkmoon, düşünmek için duraksamadan manivelayı çekti. Cisimden zayıf bir ses geldi, ama hiçbir şey olmamış gibiydi.

Yaratık şimdi, Hawkmoon'u bir kez daha yakalamak üzereydi.

Hawkmoon, direnmeye hazırlandı, canavarın saldırıya en açık organı gözleriymiş gibi görüldüğü için, kılıcını gözlerden birine saplamaya karar vermişti. Rinal, mekanik canavarın normal yollarla öldürülemeyeceğini söylemişti, ama eğer canavarı kör ederse, bir şansı olabilirdi.

Şimdi, silaha benzeyen makinenin tam karşısına gelen yaratık aniden sendeleyip homurdanmaya başlamıştı. Görünmez bir ışının saldırısına uğradığı açıkça belliydi ve ışın, muhtemelen canavarın karmaşık mekanizmasını etkiliyordu. Canavar sendeledi ve Hawkmoon, yaratığın yenilmiş olduğunu sanarak bir an için zafer duygusuna kapıldı. Ama bedenini sallayan yaratık, yavaş ve zahmeti adımlarla yeniden ilerlemeye başlamıştı.

Makinenin gücünü yavaş yavaş yeniden topladığını görüyordu. Ona şu anda saldırmalıydı, yoksa başka bir şansı olmayabilirdi. Canavara doğru koştu. Yaratık yavaşça kafasını çevirdi. Ama Hawkmoon, yaratığın bodur sırtına zıpladı ve pullara tırmanarak mekanik canavarın omzuna oturdu. Hawkmoon'u

tepesinden atmak üzere hırlayarak bir kolunu sırtına doğru kaldırdı.

Umutsuzca ileri doğru eğilen Hawkmoon, kılıcının kabzasını önce bir göze, sonra diğerine vurdu. Gözler, keskin bir yarılma sesiyle paramparça oldular.

Canavar bir çığlık attı, ama pençeleri Hawkmoon'a değil, yaralı gözlerine doğru uzanmıştı ve böylece genç dük, yaratığın sırtından atlayıp aradığı iki kutuya doğru koşma fırsatını bulmuştu.

Kemerinin üzerine düğümlediği torbayı çıkarttı ve iki kutuyu da onun içine attı.

Mekanik canavar, kendi çevresinde dönüp duruyor, çarptığı yerlerdeki metaller çatırdayıp çöküyordu. Kör olabilirdi, ama gücünü kaybetmemişti.

Çıgıllıklar atan canavarın çevresinden zıplayıp geçen Hawkmoon, Oladahn'ın yattığı yere yöneldi ve küçük adamı, bir bohça gibi sırtına alarak çıkışa doğru koştu.

Çıkardığı ayak seslerini duyan metal yaratık, şimdi onu kovalamaya başlamıştı. Hawkmoon adımlarını hızlandırdı, kalbi harcadığı enerji yüzünden göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi.

Peşpeşe uzanan koridorlar boyunca koştu, önce mağaraya, ardından da dış dünyaya açılan açıklığa ulaştı. Metal canavar, böyle ufacık bir yarıktan geçerek onu izleyemezdi.

Sıkışarak yarıktan geçip gece havasını ciğerlerinde hissettiğinde rahatladı ve Oladahn'ın yüzünü inceledi. Küçük hayvan-adam, düzenli bir şekilde nefes alıyordu ve hiçbir tarafı kırılmış gibi görünmüyordu. Yalnızca başındaki kurşuni çürük ciddi görünüyor ve adamın niçin baygın olduğunu açıklıyordu. Hawkmoon, Oladahn'ın vücudunda daha kötü yaralar olup olmadığını incelerken, hayvan-adamın gözleri, titreyerek açılmaya başladı. Dudaklarının arasından belli belirsiz bir ses yükseldi.

"Oladahn iyi misin?" diye endişeli bir şekilde sordu

Hawkmoon.

“Ahh – başım çatlıyor,” diye homurdandı Oladahın. “Nere-deyiz?”

“Güvendeyiz. Şimdi ayağa kalkmaya çalış. Şafak sökmek üzere ve gün doğmadan Soryandum’a geri dönmeliyiz yoksa D’Averc’in adamları bizi görürler.”

Oladahın acı içinde ayaklarının üstünde doğruldu. Mağara-nın içinden vahşi bir uluma ve gürleme sesi duyuldu, mekanik canavar, onlara ulaşmaya çalışıyordu.

“Güvende mi?” dedi Oladahın, Hawkmoon’un arkasındaki yamacı işaret ederek. “Belki – ama bu ne kadar sürecek ki?”

Hawkmoon arkasına döndü. Mekanik canavar oradan çı-kıp düşmanlarını izlemeye çabalarken, sarp kayalığın yüzünde büyük, ince bir çatlağın belirdiğini gördüler.

“Şimdi her zamankinden de hızlı olmamız gerek,” dedi Hawkmoon, bohçasını aldı ve Soryandum’a doğru koşmaya başladı.

Yarım mil bile gitmemişlerdi ki arkalarından yükselen mu-azzam gürültüyü duydular. Dönüp baktıklarında, yamacın ya-rılmış ve metal canavarın dışarı çıkmış olduğunu gördüler. Uluması tepelerde yankılanıyor ve neredeyse Soryandum’a ka-dar ulaşıyordu.

“Canavar kör oldu,” diye açıkladı Hawkmoon, “yani bizi hızlı bir şekilde izleyemez. Eğer şehre ulaşabilirsek ondan kur-tulabiliriz.”

Adımlarını sıklaştırdılar ve çok geçmeden Soryandum’un dış mahallelerine ulaştılar.

Kısa bir süre sonra, hayalet halkın evini arayarak şafağın doğuşuyla birlikte sessizce sokaklarda ilerliyorlardı.

makine

Rinal ve iki kişi daha, onları saklandıkları evin yanında karşıladılar ve hızla giriş penceresinden içeriye taşıldılar. Güneşin yükselişiyle birlikte pencerelerden içeri dolan gün ışığı, hayalet halkı iyice görünmez bir hale sokmuştu. Rinal, makineleri büyük bir hevesle Hawkmoon'un torbasından çıkardı.

"Hatırladığım gibiler," diye mırıldandı, tuhaf bedeni cisimleri daha iyi görmek üzere ışığa doğru süzülürken. Hayale-timsi eli damarlı akikten kaidenin üzerindeki sekizgen aleti kurcaladı. "Artık maskeli yabancılardan korkmamıza gerek yok. Ne zaman istersek kaçabiliriz . . ."

"Ama şehirden *asla* ayrılamayacağınızı düşünüyordum," dedi Oladah. n.

"Bu doğru – ama eğer şansımız varsa bu makine sayesinde tüm şehri yanımızda götürebiliriz."

Hawkmoon, Rinal'e tam da bu konuda birtakım sorular sormak üzere hazırlanırken dışardan gelen gürültüyü duydu ve etrafı incelemek için dikkatle pencereye yanaştı. Orada, aşağıda D'Averc'in iki yabancı yardımcısının ve yirmi kadar savaşçının olduğunu gördü. Savaşçılardan biri pencereyi işaret ediyordu.

"Görölmüşüz," dedi Hawkmoon. "Gitmeliyiz. Bu kadar kalabalık bir grupta savaşamayız."

Rinal düşünceli bir şekilde dikiliyordu. "Biz gidemeyiz. Eğer makinemizi kullanırsak, bu sizi D'Averc'in insafına bırakmak olur. İkilem içindeyim."

“Makineyi kullanın,” dedi Hawkmoon, “ve bırakın da D’Averc konusunda biz endişelenelim.”

“Bizim uğrumuza ölmenize izin veremeyiz! Bizim için yaptıklarınızdan sonra bu mümkün değil.”

“Makineyi kullanın!”

Ama Rinal hâlâ tereddüt ediyordu.

Hawkmoon, dışardan gelen başka bir ses duydu ve pence-
reden dışarıya doğru gizlice bir göz attı. “Aşağıya merdiven
getirmişler. Buraya girmek üzereler. Artık makineyi kullan, Ri-
nal.”

“Makineyi kullan Rinal,” dedi yumuşak bir sesle hayalet
halktan bir kadın. “Eğer duyduklarımız doğruysa dostumuzun
D’Averc’in elinden bir zarar görmesi şu an için pek mümkün
değil.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Hawkmoon. “Bunu
nereden biliyorsunuz?”

“Bizim halkımızdan olmayan bir arkadaşımız var,” dedi
kadın, “bazen bizi ziyaret eder ve dış dünyayla ilgili haberler
getirir. O da Rünlü Asa’ya hizmet ediyor--”

“Siyah ve altın renkli zırhlar içinde bir savaşçı mı?” diye
kadının sözünü kesti Hawkmoon.

“Evet, bize sizin--”

“Dük Dorian!” diye işaret ederek bağırdı Oladah. Yaban-
domuzu savaşçılarının ilki pencereye ulaşmıştı bile.

Hawkmoon, kılıcını hızla kınından sıyırdı ve ileriye doğru
fırladı. Kılıcı, karşısındaki savaşçının gırtlığına, zırhlı yakalığı-
nın hemen altına sapladı. Adam geriye doğru büküldü ve çağıl-
dayan bir çığlık atarak aşağıya düştü. Hawkmoon, merdiveni
tutup fırlatmaya çalıştı. Ama merdiven, aşağıdan sıkıca tutulu-
yordu. Başka bir savaşçı daha pencerenin hizasını gelmişti ve
Oladah adamın kafasına bir yumruk savurup onu yana doğru
fırlattı, ama adam merdivene sıkıca tutundu. Hawkmoon mer-
diveni bıraktı ve adamın zırh eldivenli parmaklarına bir darbe
indirdi. Bağırarak merdiveni bırakan adam aşağıya doğru düş-

tü.

“Makiné,” diye umutsuzca seslendi Hawkmoon, “kullan onu Rinal. Onları uzun süre tutamayız.”

Arkasından müzikal bir ses geliyor ve kılıcı bir sonraki saldırganın kılıcıyla çarpışan Hawkmoon, kendini biraz sersemlemiş hissediyordu.

Sonra her şey hızla titremeye başladı ve evin duvarları parlak kırmızıya dönüştü. Dışarıda, sokakta, yabandomuzu savaşçıları, şaşkınlık değil düpedüz korku içinde çılgınlık atıyorlardı. Hawkmoon, görüntünün onları neden bu kadar korkuttuğunu anlayamıyordu.

Hawkmoon, artık bütün şehrin aynı titreşen kırmızı renge dönüşmüş olduğunu görebiliyordu ve şehir, makinenin tıngırtısıyla uyum içinde sallanıyordu. Sonra birdenbire ses ve şehir yok oldu, Hawkmoon yavaşça toprağa doğru düşüyordu.

“Size makinenin bir eşini bıraktık,” diyen Rinal’ın belirsiz ve yitmek üzere olan sesini duydu. “Bu düşmanlarınıza karşı savaşınıza yardımcı olmak üzere size verdiğimiz bir hediye. Kara parçalarını biraz farklı bir uzay-zaman boyutuna geçirebilme yeteneğine sahip. Artık düşmanlarımız Soryandum’a sahip olamayacaklar . . .”

Daha sonra Hawkmoon kayalık toprağın üstüne indi, Oladahn da yakınındaydı. Şehirden eser kalmadığını gördüler. Şehrin yerinde, kısa bir süre önce sabanla sürülmüşcesine çukurlaşmış toprak vardı.

Biraz ötelerinde, içlerinde D’Averc’in de olduğu Granbretan birlikleri vardı ve şimdi Hawkmoon onların neden dehşet içinde çılgınlık attıklarını görebiliyordu.

Mekanik canavar sonunda şehre ulaşmıştı ve yabandomuzu savaşçılarına saldırıyordu. Etrafa, her yere kanlar içinde, parçalanmış Granbretanlı savaşçıların cesetleri saçılmıştı. Kılıcını sıyrıp onların yanında savaşan D’Averc tarafından cesaretlendirilmeye çalışılan Granbretanlılar, canavarı yok etmek için uğraşıyorlardı.

Canavarın metal dikenleri öfkeyle sarsılıyor, metal dişleri kafasının içinde birbirine çarpıyor, metal pençeleri zırhları yırtıp etleri parçalıyordu.

“Yaratık onların işini bitirir,” dedi Hawkmoon. “Bak – atlarımız.” Yak’aşık üç yüz metre ötelерinde sersemleşmiş atları duruyordu. Hawkmoon ve Oladahın onlara doğru koştular, kısa bir süre içinde atlarına binmiş olarak Soryandum’dan ve mekanik canavarın D’Averc’in yabandomuzlarını katlettiği yerden uzaklaşıyorlardı.

Hayalet halkın kendilerine verdiği hediyeуi büyük bir dikkatle sarmalayıp Hawkmoon’un heybesine yerleştiren iki maceracı, denize doğru olan yolculuklarına devam ediyorlardı.

Atlarının toynakları kalın çimenlerin üstünde çok daha rahat hareket ediyordu ve böylece, Euphrates’in aktığı geniş vadiye ulaşana kadar tepeler boyunca büyük bir hızla ilerlediler.

Geniş ırmağın kıyısında kamp kurdular ve bu bölümde su çok hızlı aktığı için karşıya en kolay nasıl geçebilecekleri konusunda tartıştılar. Hawkmoon’un haritasına göre daha sığ bir yere ulaşmak için, güneye doğru birkaç mil daha ilerlemeleri gerekiyordu.

Hawkmoon, güneşin batışının gelincik rengine boyadığı suyun öteki tarafına doğru baktı. Ağzından uzun, neredeyse sessiz bir iç çekiş yükseldi ve ateşi yakmakta olan Oladahın kafasını kaldırıp merakla ona baktı.

“Sizi endişelendiren nedir Dük Dorian? İnsan, kaçışımızın ardından keyfinizin yerinde olacağını düşünüyor.”

“Beni endişelendiren tek şey, gelecek günler Oladahın. Eğer D’Averc’in söyledikleri doğruysa – Kont Brass yaralı, von Villach ölü ve Kamarg da güçlü bir kuşatma altındaysa, korkarım döndüğümüz zaman, Baron Meliadus’un bir zamanlar vadedmiş olduğu gibi orada küller ve çamurdan başka hiçbir şey bulamayacağız.”

“Oraya ulaşana kadar bekleyelim,” dedi Oladahın, neşeli

olmaya çalışıyordu, “çünkü D’Averc’in, bunu yalnızca sizi üz-
mek için söylemiş olması mümkün. Kamarg’ınızın onlara hâlâ
direniyor olduğu kesin. Bana sözünü ettiğiniz muazzam savun-
ma gücü ve eyaletin kudretli cesareti yüzünden hâlâ Kara İmpa-
ratorluk’a karşı durduklarına hiç şüphem yok. Göreceksiniz . . .”

“Görecek miyim?” Hawkmoon’un bakışları kararın toprağa
doğru indi. “Görecek miyim Oladah’n? D’Averc, Granbretan’ın
diğer zaferlerinden bahsederken tamamen haklıydı. Eğer Sicilya
onlarsa, İtalya ve İspanya’nın diğer bölgelerinin çoğu da elleri-
ne geçmiştir. Bunun ne demek olduğunu görmüyor musun?”

“Bulgar Dağları dışında coğrafya bilgim zayıftır,” dedi
Oladah’n utanmış bir şekilde.

“Bunun anlamı, Kamarg’a giden tüm yollar – hem deniz
hem de kara yolları – Kara İmparatorluk orduları tarafından
kesilmiş demektir. Denize ulaşp bir gemi bulsak bile, Sicilya
Kanalı’nı zarar görmeden geçme şansımız nedir? Sular Kara
İmparatorluk’un gemileriyle dolu olmalı.”

“Ama o rotaya uyarak gitmek zorunda mıyız? Doğu’ya
ulaşmak için kullandığımız yol?”

Hawkmoon kaşlarını çattı. “O bölgenin büyük bölümünü
uçarak geçmiştim ve o yoldan gitmek iki misli zaman alır. Hem
Granbretan daha şimdiden oraları da eline geçirmiştir.”

“Ama, onların egemenliği altındaki bölgelerin etrafından
dolaşılabilir,” dedi Oladah’n. “En azından kara yoluyla biraz
şansımız olabilir, çünkü dediklerinize bakılırsa denizde hiç şan-
sımız yok.”

“Doğru,” dedi Hawkmoon düşünceli bir biçimde. “Ama
bu Türkiye’yi geçmek demektir – yani birkaç haftalık bir yolcu-
luk. Sonrasında belki Karadeniz’i kullanabiliriz, ki duyduğuma
göre orada henüz Granbretan gemileri yokmuş.” Haritayı ince-
ledi. “Evet – Karadeniz’den Romanya’ya gideriz – sonrasında
Fransa’ya yaklaştıkça tehlike daha da artacak, çünkü o civarda
her yerde Kara İmparatorluk güçleri vardır. Ama yine de haklı-
sın – bu rotayı kullanırsak şansımız daha fazla olabilir, hatta

birkaç Granbretanlıyı öldürebilir ve kendimizi gizlemek için onların maskelerini kullanabiliriz. Maskeler yüzünden kimin dost kimin düşman olduğunu anlayamamaları, onlar için bir dezavantaj. Eğer farklı Birlik'lerin gizli dilleri olmasaydı hayvan maskeleri ve zırları içinde güvenli bir biçimde yolculuk edebirdik."

"Öyleyse rotamızı değiştiriyoruz," dedi Oladahn.

"Evet. Sabah kuzeye doğru gideceğiz."

Birkaç uzun gün boyunca kuzeye doğru Euphrates'i izlediler, Suriye ve Türkiye arasındaki sınırı geçtiler, sonunda Euphrates'in Fırat nehrine dönüştüğü yerde, sakın ve beyaz bir kasaba olan Birecik kentine ulaştılar.

Birecik'e girdiklerinde tedbirli davranan bir hancı, onları ilkin Kara İmparatorluk'un hizmetkârları sandığı için boş odası olmadığını söyledi, ama Hawkmoon alnındaki Kara Mücevher'i gösterdi ve şöyle dedi, "Benim adım Dorian, son Köln Düküyüm ve Granbretan'ın ant içmiş bir düşmanıyım". Bu ücra kasabada bile ondan söz edildiğini duymuş olan hancı onları içeri aldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, hanın geniş salonunda oturup tatlı şaraplar içerek, kendilerinden kısa bir süre önce Birecik'e gelmiş olan bir ticaret kervanının üyeleriyle konuşuyorlardı.

Tüccarlar, siyah saç ve sakalları yağla parıldayan esmer adamlardı. Deri gömlekler ve yünden yapılmış parlak renkli kilt etekler giyiyorlardı; giysilerinin üzerinde, yine yünden örülmüş, mor, kırmızı ve sarı geometrik desenlerle süslenmiş pelerinler vardı. Yolculara, bu pelerinlerin, Ankaralı tüccar Yenahan'ın adamları olduklarını gösterdiğini söylediler. Bellerinde kabzaları zengin bir şekilde süslenmiş, oymalı ve kıvrık kılıçlar vardı. Bu tüccarlar takas etmeye olduğu kadar savaşımaya da alışkındı.

Şahin gibi kıvrık bir burnu ve insanın içine işleyen mavi gözleri olan liderleri Saleem, Köln Dükü ve Oladahn'la sessiz

bir şekilde konuşabilmek için gövdesini masanın üzerine doğru eğmişti.

“Kara İmparatorluk ajanlarının İstanbullu Calife yaltaklandıklarını ve boğa maskeli savaşçılardan oluşan büyük bir gücü, şehir surlarının içine yerleştirmelerine izin vermesi için bu mürif yöneticiye epey rüşvet verdiklerini duymuş muydunuz?”

Hawkmooon kafasını salladı. “Dünyada olup bitenlerden pek haberim yok. Ama size inanıyorum. Güç kullanarak almaktansa altınla satın almak Granbretan âdetidir. Yalnızca altının işe yaramadığı durumlarda silahlarını ve ordularını ortaya çıkarırlar.”

Saleem başını sallayarak onayladı. “Tam düşündüğüm gibi. Öyleyse Türkiye’nin bu Batılı kurtlara karşı güvende olduğunu düşünmüyorsunuz, demektir?”

“Onların hırsı söz konusu olduğunda dünyanın hiçbir bölgesi, hatta Amarekh bile güvende değildir. Onlar aslında var olmayan, yalnızca masallarda yaşayan ülkeleri bile fethetmeyi düşünüyorlar. Asiacoommunista’yı almayı planlıyorlar, ama ilk önce onun yerini bulmaları gerekiyor. Arabistan ve Doğu, onlar için yalnızca ordularının kamp kurduğu önemsiz yerler.”

“Ama nasıl bu kadar güçlü olabilirler?” diye sordu şaşkınlık içindeki Saleem.

“Güçleri var,” dedi Hawkmooon, “üstelik delilikleri de, ki bu durum onları zalim, kurnaz – ve gayretli kılıyor. Granbretan’ın başkenti Londra’yı ve onun dahice kâbusların gerçeğe dönüşmüş biçimi olan muazzam mimarisini gördüm. Süt benzeri bir sıvıdan oluşan Taht Küresi’nin içindeki İmparator-Kralın bizzat kendisini gördüm – gençliğin altın sesine sahip pörsümüş bir ölümsüz varlık. Büyücü-bilim adamlarının laboratuvarlarını – Granbretanlılar’ın işlevlerini yeniden keşfetmeye çalıştıkları tuhaf makinelerle dolu sayısız büyük mağarayı gördüm. Onların soylularıyla konuştum, hırslarını öğrendim ve onların sizin ya da normal herhangi bir insanın hayal bile edemeyeceği kadar çıldırmış olduklarını biliyorum. Onlar insanlıktan tamamen

yoksunlar, birbirlerine karşı pek az şey hissediyorlar ve daha aşağı gördükleri türlere – yani Granbretanlı olmayan herkese – karşıysa hiçbir şey hissetmiyorlar. Fethettikleri topraklara giden ve oralardan gelen yolları belirtip süslemek için erkekleri, kadınları, çocukları ve hayvanları çarmıha geriyorlar . . .”

Saleem elini sallayarak arkasına yaslandı. “Yapmayın, Dük Dorian, abartıyorsunuz . . .”

Hawkmoon, Saleem’in gözlerinin içine bakarak sert bir şekilde konuştu, “Size şunu söylüyorum ki, Türk tüccar – Granbretan’ın şeytanlığını *abartanamam!*”

Saleem’in kaşları çatıldı ve ürperdi. “Ben – ben size inanıyorum,” dedi. “Ama aslında inanmıyor olmayı isterdim. Türk ulusu böylesi büyük bir güç ve zulüme nasıl dayanabilir?”

Hawkmoon derin bir iç çekti. “Size hiçbir çözüm yolu önermem. Yalnızca birleşmenizi dileyebilir, onların sizi altınla satın alarak zayıflatmasına ve yavaş yavaş topraklarınıza tecavüz etmesine izin vermeyin diyebilirim – ama bunu söylemeyi denemek bile sözlerimi boşuna harcamak olur, çünkü insanlar hırslıdır ve altının parıltısı, onların gerçeği görmelerine engel olur. Onur ve mertlikle, bilgelik ve idealizmle onlara karşı direnin diyebilirim. Ama onlara karşı direnenler yenildiler ve işkence gördüler, gözlerinin önünde karıları tecavüze uğrayıp parçalandı, çocukları savaşçıların oyuncağı oldu ve şehirleri tamamen ateşe verildi. Eğer onlara karşı direnmayip savaşta ölmekten kaçınırsanız bile, aynı şeyler yine de başınıza gelecektir, sadece canlarınızı kurtarmak için onur kırıcı ya da kötü şeyler yapabilen, insanlıktan yoksun, aşağılık bir hale gelebilirsiniz. Dürüstçe konuşuyorum ve dürüstlüğüm, benim onurlu savaşlar ve savaşçıların ölümleri hakkında cesur konuşmalar yapmamı engelliyor. Ben, onları yok etmeye çalışıyorum – ben, açıkça onların düşmanıyım – ama büyük müttefiklerim ve hatırı sayılır miktarda şansım olmasına rağmen, bazen ben bile, şimdiye dek bunu defalarca başarmış olsam dahi, onların intikamından sonsuza kadar kaçamayacağımı hissediyorum. Kral Huon’un dalkavuklarına karşı

direnmek isteyen kişilere, yalnızca kurnaz davranmalarını tavsiye edebilirim. Kurnazlığınızı kullanın, dostum. Bu, Kara İmparatorluk'a karşı tek silahımız."

"Yani onlara hizmet ediyormuş gibi davranın, demek istiyorsunuz?" dedi Saleem, düşünceli bir şekilde.

"Ben öyle yaptım. Şimdi hayattayım ve göreceli olarak özgürüm . . ."

"Sözlerinizi hatırlayacağım, Batılı."

"Tümini hatırlayın," diye uyardı Hawkmoon. "Çünkü en zor uzlaşma, siz uzlaşır gibi görünmeye karar verdiğinizde yapılandır. Hile, çoğunlukla siz onu fark etmeden gerçeğe dönüşür."

Saleem sakalını parmakladı. "Sizi anlıyorum." Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Meşalelerin oynayan gölgeleri adama aniden tehlikeli görünmeye başlamıştı. "Bu işin ne kadar süreceğini merak ediyorum . . ? Avrupa'nın büyük bir bölümü daha şimdiden onların."

"Kamarg denen eyaletle ilgili bir şey duydunuz mu?" diye sordu Hawkmoon.

"Kamarg. Boynuzlu yaratıkların ülkesi, eğer öyle değilse bile, Kara İmparatorluk'a karşı direnmeyi bir şekilde başarabilen, yarı insan ve güçlü canavarlarla dolu. Onları metal bir dev yönetiyor, Pirinç Kont . . ."

Hawkmoon gülümsedi. "Duyduklarınızın çoğu sadece söylence. Kont Brass bizim gibi et ve kandan yapılmıştır ve Kamarg'da pek az canavar vardır. Boynuzlu yaratıklarsa sadece bataklıklardaki boğalar ve elbette atlardır. Peki onlar hâlâ Kara İmparatorluk'a karşı direniyorlar mı? Kont Brass'ın, vekili von Villach'ın – ya da Kont Brass'ın kızı Yisselda'nın nasıl olduğuna dair hiç haber aldınız mı?"

"Kont Brass'ın ve vekilinin öldüğünü duydum. Ama kız hakkında hiçbir şey duymadım – ve bildiğim kadarıyla Kamarg hâlâ direniyor."

Hawkmoon, Kara Mücevher'i ovaladı. "Söyledikleriniz yeterince kesin değil. Eğer Kont Brass ölmüşse, Kamarg'ın hâlâ

direniyor olmasına inanamam. Kont Brass ölürse eğer, ülkesi de ölür.”

“Eh, ben yalnızca birbirine girmiş dedikodulara göre konuşuyordum,” dedi Saleem. “Biz tüccarlar, yöresel söylentiler hakkında emin olabiliriz, ama Batı’yla ilgili duyduklarımızın çoğu belirsiz ve şüpheli şeylerden ibarettir. Siz Kamarglısınız, öyle değil mi?”

“Orası, benim benimsediğim yurdum,” diye onayladı Hawkmoon. “Eğer hâlâ varsa.”

Oladahn elini Hawkmoon’un omzuna koydu. “Moralinizi bozmayın Dük Dorian. Tüccar Saleem’in anlattıklarının pek de inanılır olmadığını siz kendiniz söylediniz. Umudunuzu kaybetmeden önce, hedefimize yaklaşmamızı bekleyin.”

Kendisini bu karamsar ruh halinden sıyırmaya çalışan Hawkmoon, biraz daha şarap, bir tabak daha kızarmış koyun eti ve sıcak ekmek istedi. Kendisini daha mutlu göstermeyi başarmasına rağmen, düşüncelerini bir türlü, tüm sevdiklerinin aslında ölmüş ve Kamarg bataklıklarının yabancı güzelliğinin dumanları tüten bir harabeye dönüşmüş olduğu korkusundan sıyıramıyordu.

ÇILGIN TANRI'NİN GEMİSİ

Saleem ve tüccarlarıyla Ankara'ya, oradan da Karadeniz'deki Zonguldak limanına giden Hawkmoon ve Oladah'n, Saleem'in efendisinin sağladığı belgelerin yardımıyla kendilerini Kırım denilen bir ülkenin kıyısındaki Simferopol'a götürmeye hazır tek gemi olan *Gülimseyen Kız*'a yolcu olarak binebilmişlerdi. *Gülimseyen Kız* ne güzel bir gemiydi, ne de mutlu görünüyordu. Kaptan ve mürettebat pislik içindeydi, aşağıdaki güverteler bin türlü çürümüş nesne yüzünden leş gibi kokuyordu. Ama buna rağmen teknede yolculuk etme ayrıcalığı için yüklü bir ücret ödemişlerdi ve kamaraları sintinelerden yalnızca birazcık daha iyi durumdaydı. Ne uzun, yağlı sakalı ve dalavereci gözleriyle Kaptan Mouso, ne de kıllı elinde sürekli olarak büyük bir şarap şişesi tutan ikinci kaptan güven verici görünüyordu.

Hawkmoon düşünce olarak, geminin en azından bir korsanın ilgisini çekmeyeceğine karar vermişti – ve aynı neden yüzünden Kara İmparatorluk gemilerinden hiçbirinin de dikkatini çekmeyecekti – geminin yeikenlerini açmasının hemen öncesinde Oladah'n'la birlikte güverteye çıktılar.

Gülimseyen Kız, sabahın erken saatlerindeki gelgiti kullanarak rıhtımdan uzaklara doğru hantalca ilerledi. Yamalı yeikenleri rüzgârla doldukça gövdesindeki bütün tahtaları inleyip gıcırdayan gemi, yağmur yüklü kararan bir gökyüzünün altında yavaş yavaş önce kuzeye ardından da kuzeydoğuya doğru döndü. Sabah serin ve griydi, kendine özgü dinginliği sayesinde sesleri azaltıyor ve görüş mesafesini daraltıyordu.

Pelerinine sarınmış olarak baş kasarada dikilen Hawkmoon, Zonguldak'ın arkalarında kayboluşunu izledi.

Limanın gözden kayboluşuyla birlikte yağmur şiddetlenmeye başlamıştı. Aşağıdan gelen Oladahn, yükselen güvertede ona doğru ilerledi.

"Kamaralarımızı elimden geldiğince temizledim Dük Dorian, ama yine de geminin diğer kısımlarından yükselen kokudan kurtulamayacağız – ve sanırım, gördüğüm kadarıyla böylesine semiz olan fareleri korkutup kaçırabilecek pek az şey vardır."

"Dayanacağız," dedi Hawkmoon metanetle. "Daha kötülerine dayanmıştık, yolculuğumuz sadece iki gün sürecek." Dümen köşkünden sendeleyerek çıkan ikinci kaptanı izledi. "Ama yine de geminin subayları ve mürettebat birazcık daha yetenekli olsaydı, daha mutlu olurdum." Gülümsedi. "Eğer ikinci kaptan biraz daha içer ve kaptan da horlayarak uyumaya devam ederse, kendimizi gemiyi kumanda ederken bulabiliriz!"

İki adam aşağıya inmektense, birlikte kuzeye bakarak ve Kamarg'a doğru olan uzun yolculuklarında başlarına neler gelebileceğini düşünerek yağmurun altında dikilmeyi sürdürdüler.

Sefil gemi, sefil gün boyunca, dalgalı denizin üzerinde sallanarak, fırtınaya dönüşebileceği işaretlerini taşıyan ama her defasında ansızın duruluveren tehlikeli rüzgârlarla savrularak yoluna devam etti. Kaptan zaman zaman adamlarına bağırarak, küfretmek, bir yelkeni küçültmeleri ya da bir diğerini açmalarını sağlamak için onları hırpalamak üzere sendeleyerek köprünün üstünde belirliyordu. Kaptan Mouso'nun savurduğu bu emirler, Hawkmoon ve Oladahn'a sanki tamamıyla keyfymiş gibi geliyordu.

Akşama doğru Hawkmoon, kaptana katılmak üzere köprüye gitti. Mouso, yüzünde hilekâr bir ifadeyle ona doğru baktı.

"İyi akşamlar, efendim," dedi, uzun burnunu çekip giysisinin koluna silerek. "Umarım yolculuğumuzdan memnunsunuz."

"Fena değil, teşekkür ederim. Nasıl gidiyor – iyi mi kötü mü?"

“Yeterince iyi, efendim,” diye yanıtladı kaptan. Arkasına döndü, böylece doğrudan Hawkmooon’a bakmak zorunda kal-mayacaktı. “Yeterince iyi. Mutfaktakilere sizin için yemek ha-zırlatayım mı?”

Hawkmooon başını sallayarak onayladı. “Olur.”

Kaptan köprüsünün altından ikinci kaptan belirdi, kendi kendisine bir şarkı mırıldanıyordu ve körkütük sarhoş olduğu açıkça belliydi.

Ani bir dalga yandan vurdu ve gemi korkutucu bir şekilde sallandı. Hawkmooon, küpeştenin korkuluğuna tutundu, korku-luğun her an elinin altında unufak olabileceğini hissediyordu. Kaptan Mouso, sanki herhangi bir tehlike yokmuş gibi kayıtsız görünüyordu, ikinci kaptansa yüzüstü yere kapaklanmıştı, şi-şesi elinden düşerken bedeni de yavaş yavaş bordaya doğru kayıyordu.

“Ona yardım etsek iyi olur,” dedi Hawkmooon.

Kaptan Mouso bir kahkaha attı. “O iyi – onda ayyaş şansı vardır.”

Ama ikinci kaptanın vücudu, şimdi sancak tarafındaki korkuluğun yanındaydı, kafası ve bir omzu neredeyse dışarı çıkmıştı. Hawkmooon adamı tutmak için kamara iskelesine doğ-ru fırladı ve güvende olması için yakalayıp geriye çekerken ge-mi yeniden, bu kez diğer taraftan sallandı ve tuzlu dalgalar gü-verteyi yıkadı.

Hawkmooon, biraz önce kurtarmaya çalıştığı adama baktı. İkinci kaptan gözleri kapalı ve dudakları söylemekte olduğu şar-kının sözlerine uygun bir şekilde kıpırdayarak sırtüstü yatıyordu.

Bir kahkaha attı ve kafasını sallayarak kaptana seslendi, “Haklısınız – onda ayyaş şansı varmış.” Sonra başını denize doğru çevirdiğinde, suyun içinde bir şey gördüğünü sandı. Ha-va hızla kararıyordu – ama çok uzakta olmayan bir tekne gör-düğüne emindi.

“Kaptan, orada bir şey görüyor musunuz?” diye bağırdı. Küpeşteye gidip kabaran su kütlesine dikkatle baktı.

“Bir tür sala benziyor,” diye yanıtladı Mouso.

Çok geçmeden Hawkmoon, bir dalganın daha da yakınlaştırdığı nesneyi iyice görebiliyordu. Üzerinde üç adam bulunan bir saldı.

“Görünüşe bakılırsa kaza geçirmişler,” diye ilgisizce seslendi Mouso. “Zavallı piçler” Omuzlarını silkitti. “Neyse bizim işimiz değil . . .”

“Kaptan, onları kurtarmalıyız,” dedi Hawkmoon.

“Bu ışıktla asla yapamayız. Üstelik zaman kaybediyoruz. Bu yolculukta sizden başka yük taşımıyorum ve başkaları kapmadan yükümü almak için zamanında Simferopol’da olmalıyım.”

“Onları kurtarmalıyız,” dedi Hawkmoon, sertçe. “Oladahn -- bir ip.”

Bulgar hayvan-adam, dümen köşkünde bir kangal ip buldu ve onu alıp aceleyle aşağıya geldi. Sal hâlâ görünüyordu, ama üstündekiler hayatlarını korumak için yüzükoyun yatarak ona sıkıca sarılmışlardı. Sal zaman zaman kocaman dalgaların içinde kayboluyor, birkaç saniye sonra, geminin biraz uzağında yeniden beliriyordu. Hawkmoon, salın ulaşamayacağı kadar uzaklaşmasına çok az bir zaman kaldığının farkındaydı. İpin bir ucunu küpeşteye bağlayıp bir ucunu da beline doladı, pelerinini ve kılıcını çıkarmasının ardından köpürmüş okyanusa atladı.

Birdenbire içinde olduğu tehlikeyi fark etti. Büyük dalgalara karşı yüzmek imkânsızdı ve geminin gövdesine çarpıp sersemleyerek boğulma ihtimali çok yüksekti. Ama suyun içinde mücadele etmeye devam etti, ağzını ve gözlerini sudan korumaya çalışarak sala bakındı.

İşte oradaydı! Şimdi, saldakilerde gemiyi görmüşlerdi, ayağa kalkmışlar, el sallayarak bağrışıyorlardı. Ama kendilerine doğru yüzen Hawkmoon’u görmemişlerdi.

Hawkmoon yüzmeye devam ettikçe, zaman zaman adamları görebiliyor, ama onları açıkça seçemiyordu. Şimdi ikisi ayakta birbirleriyle mücadele ediyor, üçüncüyse oturmuş onları izliyorgibiydi.

“Dayanın!” diye bağırdı Hawkmoon, denizin uğultusunun ve rüzgârın iniltisinin arasından. Tüm gücünü kullanarak daha da hızlı yüzdü ve kısa bir süre sonra siyah beyaz suların vahşi karmaşasının içinde bir yandan diğer yana şiddetle sallanan salın neredeyse yanına gelmişti.

Hawkmoon salın bir köşesini yakaladı ve iki adamın aslında kavga ediyor olduklarını gördü. Onların Yabandomuzu Birliği’nin uzun burunlu maskelerini giymiş olduklarını da görmüştü. Adamlar Granbretan savaşçılarıydı.

Hawkmoon bir an için onları kaderlerine bırakmayı düşündü. Ama böyle davranırsa onlar kadar kötü olacağını fark etti. Onları kurtarmak için elinden geleni yapmalı ve onları ne yapacağına daha sonra karar vermeliydi.

Hawkmoon kavga etmekte olan iki adama seslendi, ama onu duymuyor gibiydiler. Homurdanıp küfrederek birbirleriyle boğuşuyorlardı ve Hawkmoon geçirdikleri sıkıntılı günler yüzünden akıllarını kaçırmış olabileceklerini düşündü.

Kendisini salın üstüne doğru çekmeye çalıştı, ama su ve vücuduna doladığı halat onu aşağıya çekiyordu. Oturan adamın kendisine baktığını ve neredeyse ilgisiz bir gel işareti yaptığını gördü.

“Yardım et,” dedi Hawkmoon, soluk soluğa kalmış bir şekilde, “yoksa size yardım edemem.”

Adam ayağa kalktı ve yolu kavga eden adamlar tarafından kesilene dek ilerledi. Omuzlarını silkti, adamları boyunlarından yakaladı, sal suyun içine batarken bir an durdu ve ardından onları denize doğru itti.

“Hawkmoon, sevgili dostum!” diyen bir ses yükseldi yabandomuzu maskesinin içinden. “Sizi gördüğüme nasıl da sevindim. İşte – size yardım ediyorum. Yükümüzü hafiflettim. . .”

Hawkmoon, arkadaşıyla mücadele etmeye devam eden, ama artık boğulmak üzere olan adamlardan birine doğru elini uzattı. Üzerlerindeki ağır maskeler ve zırhlar yüzünden birkaç

saniye içinde batacakları kesindi. Ama onlara ulaşamıyordu. Maskelerin dalgaların içine doğru yavaş yavaş batışını şaşkınlıkla izledi.

Kendisine elini uzatmak üzere eğilmiş olan hayatta kalan kişiye baktı. “Arkadaşlarınızı öldürdünüz D’Averc! İçimden onlarla birlikte batmanıza izin vermek geçiyor.”

“Arkadaşlar mı? Sevgili Hawkmoon, onlar arkadaşım değil. Hizmetkârlarım-eyet, ama arkadaşlarım değil.” Başka bir dalganın sala çarpışıyla birlikte D’Averc, Hawkmoon’u elini bırakmaya zorlayarak, duruşunu sağlamlaştırmaya çalıştı. “Yeterince sadık – ama korkunç derecede can sıkıcıydılar. Ve kendilerini rezil ettiler. Buna tahammül edemem. Gelin, küçük tekneme binmenize yardım etmeme izin verin. Fazla bir şey değil ama . . .”

Hawkmoon, D’Averc’in kendisini sala çekmesine izin verdi, sonra döndü ve karanlığın içinde güçbela görülebilecek bir biçimde gemiye doğru el sallayarak işaret verdi. Oladahn’ın çekmeye başlamasıyla birlikte ipin gerildiğini hissetti.

“Buradan geçiyor olmanız büyük şans,” diye sakın bir ses tonuyla konuştu D’Averc, yavaşça gemiye doğru çekilirlerken. “Boğulacağımı ve harikulade sözlerimi yerine getirmeden öleceğimi düşünmüştüm – ve sonra bu şahane geminizle birlikte siz geldiniz, asil Köln Dükü. Kader bizi yeniden kavuşturdu Düküm.”

“Evet. Ama şimdi dilinizi tutmaz ve bana bu halatı çekmek konusunda yardım etmezseniz – tıpkı arkadaşlarınıza yaptığınız gibi – sizi seve seve suya fırlatacağım,” diye hırladı Hawkmoon.

Sal denizde yavaş yavaş ilerledi ve sonunda *Gülümseyen Prenses*’in neredeyse çürümüş gövdesine çarptı. Aşağıya doğru bir ip merdiven uzandı ve Hawkmoon tırmanmaya başladı, sonunda rahatlayarak kendini güverteye çeken adam soluk soluğa kalmıştı.

Oladahn yan tarafta beliren diğer adamın kafasını gördüğünde küfrederek, kılıcını sıyırmak üzere bir hamle yaptı, ama

Hawkmoon onu durdurdu. "O bizim tutsağımız. Sağ kalması-
na izin verebiliriz, daha sonra başımız belaya girerse işe yara-
yan bir pazarlık aracı olabilir."

"Ne kadar da mantıklı," diye hayranlık içinde konuştu
D'Averc ve ardından öksürmeye başladı. "Bağışlayın – korka-
rım başımdan geçenler beni korkunç derecede zayıflattı. Bir
giysi değişikliği, biraz sıcak rom ve iyi bir uykunun ardından
yeniden kendim gibi davranabilirim."

"Sintinelerde çürümenize izin verirsek şanslısınız," dedi
Hawkmoon. "Onu kamaramıza götür, Oladahn."

Tavandan sarkan küçük bir fenerin bulanık bir şekilde ay-
dınlattığı ufacık kamaraya sıkışmış olan Hawkmoon ve Ola-
dahn, D'Averc'in maskesini, zırhını ve sırlısıklam iç çamaşırla-
rını çıkarışını izlediler.

"Nasıl oldu da o sala düştünüz D'Averc?" diye sordu
Hawkmoon, Fransız büyük bir hızla kendisini kurularken.
Adamın soğukkanlılığı onu bile şaşırtıyordu. Bu özelliği takdir
ediyor, hatta aslında D'Averc'ten tuhaf bir şekilde hoşlandığın-
dan şüpheleniyordu. Belki de bu D'Averc'in hırsını itiraf edi-
şindeki dürüstlüğünden ve hatta biraz önceki gibi rasgele cina-
yetleri içeriyor olsa da eylemlerini temize çıkarmaya çabalama-
ması yüzündendi.

"Uzun bir hikâye, sevgili dostum. Üçümüz – Ecardo, Peter
ve ben – üzerimize saldıığınız kör canavarla uğraşmayı adamlar-
a bırakıp tepelerin güvenliğine ulaşmayı başarabildik. Kısa bir
süre sonra sizi götürmesi için çağırdığımız ornitopter geldi ve
daireler çizmeye başladı, tüm şehrin ortadan kayboluşuna şa-
şırdığı açıktı – kabul etmeliyim ki biz de çok şaşırmıştık; bunu
bana daha sonra açıklamalısınız. Neyse, pilota işaret verdik ve
aşağıya indi. Kendimizi içinde bulduğumuz tuhaf durumun
farkındaydık. . ." D'Averc duraksadı. "Yenilebilecek bir şeyler
var mı?"

"Kaptan gemi mutfağındakilere akşam yemeği için bir şey-

ler getirmelerini söylemişti,” dedi Oladahn. “Devam et.”

“Dünyanın oldukça kıraç bir bölgesinde, atsız kalmış üç adamdık. Sizi yakalamış olmamıza rağmen elimizde tutmayı da başaramamıştık ve bildiğimiz kadarıyla bunu bilen ve yaşayan tek kişi pilottu . . .”

“Pilotu öldürdünüz?” dedi Hawkmoon.

“Aynen öyle. Bu kaçınılmazdı. Sonra, en yakındaki üsse ulaşmak için makinesine bindik.”

“Ne oldu?” diye sordu Hawkmoon. “Ornitopteri nasıl kontrol edeceğinizi biliyor muydunuz?”

D’Averc gülümsedi. “Doğru tahmin ettiniz. Bu konudaki bilgim sınırlıdır. Havalanmayı başardık, ama lanet şey kontrol edilemiyordu. Fark etmeden, Rünlü Asa bilir bizi nerelere götürüyordu. İtiraf etmeliyim ki güvenliğimden endişe etmiştim. Canavar gittikçe daha dengesiz davranmaya ve en sonunda da düşmeye başladı. Onu, yumuşak bir ırmak kıyısına incek şekilde yönetmeyi becerdim, böylece pek yaralanmadık. Ecardo ve Peter histerikleşerek kendi aralarında kavga etmeye başladılar, tavırlarıyla katlanılmaz ve en kötüsü de kontrol edilmez bir hal almışlardı. Ama bir kente ulaşına kadar ırmak boyunca gitmek için bir sal yapmayı bir şekilde başardık . . .”

“O sal mı?” diye sordu Hawkmoon.

“Evet, o.”

“Öyleyse denize nasıl ulaştınız?”

“Gelgit, dostum,” dedi D’Averc, elini havada öne arkaya sallayarak. “Akıntılar. Bir haliçe çok fazla yakın olduğumuzu fark etmemiştim. Korkunç bir hızla sürüklendik ve karanın çok uzaklarına taşındık. Sonraki birkaç günü salın – o lanet olası salın – üstünde geçirdik. Peter ve Ecardo birbirlerine bağıyor, durumları için beni suçlamak yerine birbirlerini suçluyorlardı. Durumun nasıl bir felaket olduğunu size anlatamam Dük Dorian.”

“Aslında daha da kötüsünü hak ediyordunuz,” dedi Hawkmoon.

Kamaranın kapısı çalındı. Oladahn kapıyı açtı ve bir tepsinin üzerinde içlerinde gri renkli bir tür sulu yemek olan üç kase taşıyan kamarotu içeri aldı.

Hawkmoon tepsiyi aldı, D'Averc'e bir kase ve bir kaşık uzattı. Bir an için duraksayan D'Averc, kaşık dolusu sıvıyı ağzına attı. Ardından yemeye devam etti, büyük bir kontrol göstererek yiyor gibiydi. Yemeğini bitirdi ve boş kaseyi tepsiye koydu. "Leziz," dedi. "Bir gemi yemeği olarak neredeyse mükemmel."

Önlerindeki pislikten midesi bulanmış olan Hawkmoon, D'Averc'e kendi kasesini uzattı, Oladahn da kendisinininkini önerdi.

"Teşekkür ederim," dedi D'Averc. "İtidale inanırım. Yeterli miktarda yemek, bir ziyafet kadar iyidir."

Bir kez daha Fransız'ın soğukkanlılığına hayran kalan Hawkmoon hafifçe gülümsedi. Onlar gibi D'Averc'in de yemeğin tadını iğrenç bulduğu kesindi, ama açlığı öylesine fazlaydı ki ne olursa olsun yemeği şevkle yiyecekti.

D'Averc gerindi, adamın dalgalanan kasları hasta olduğu iddiasının yalan olduğunu açığa çıkarıyordu. "Ah," diye esnedi. "Eğer beni bağışlarsanız beyler, şimdi uyuyacağım. Zorlu ve yorucu birkaç gün geçirdim."

"Benim yatağımı alın," dedi Hawkmoon, kazık gibi ranzayı işaret ederek. Daha önceden fark etmiş olduğu, yatağın içine yuvalanmış gözüken bitlerden söz etmedi. "Kaptanın bir hamağı var mı bakayım."

"Minnettarım," dedi D'Averc ve sesindeki şaşırtıcı ciddiyet Hawkmoon'u kapıdan döndürdü.

"Neden?"

D'Averc gösterişli bir biçimde öksürmeye başladı, sonra başını kaldırıp baktı ve eski, alaycı ses tonuyla konuştu. "Neden mi, sevgili Dük Dorian, hayatımı kurtardığınız için elbette."

Sabah olduğunda fırtına dinmişti, hâlâ dalgalı olmasına rağmen deniz bir önceki günden daha sakindi.

Hawkmoon ve D'Averc'le güvertede karşılaştılar. Adam yeşil kadife bir pantolon ve bir ceket giyiyordu, ama üzerinde zırhı yoktu. Hawkmoon'u gördüğü zaman başını eğerek selamladı.

"İyi uyudunuz mu?" dedi Hawkmoon.

"Mükemmel bir şekilde." D'Averc'in sesi alay doluydu ve Hawkmoon onun bitler tarafından defalarca ısırılmış olduğunu tahmin etti.

"Bu gece limana ulaşırsınız," dedi Hawkmoon. "Benim tuttağım – ya da böyle demem daha çok hoşunuza gidecekse rehinenem olacaksınız."

"Rehine mi? Yararlılığımı yitirdikten sonra yaşamamın ya da ölmemin Kara İmparatorluk'un umrunda olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Göreceğiz," dedi Hawkmoon, alındaki Mücevher'i okşayarak. "Eğer kaçmaya kalkışırsanız sizi kesinlikle öldürürüm – tıpkı sizin adamlarınızı öldürdüğünüz gibi büyük bir soğukkanlılıkla."

D'Averc taşıdığı mendilin içine öksürdü. "Size hayatımı borçluyum," dedi. "Yani, almak isterseniz sizindir."

Hawkmoon kaşlarını çatı. D'Averc, doğru dürüst anlayabileceğinden çok daha karmaşık bir adamdı. Verdiği karardan artık pişman olmaya başlıyordu. Fransız, pazarlık sırasında onun düşündüğünden çok daha fazlasına malolabilirdi.

Oladahn telaşlı bir biçimde güverteye geldi. "Dük Dorian." Nefes nefese soluyarak ileriye işaret etti. "Bir yelkenli – ve doğrudan üzerimize yönelmiş durumda."

"Tehlikede değiliz," diye gülümsedi Hawkmoon. "Bir korsan için hiçbir değerimiz yok."

Ama bir süre sonra Hawkmoon, mürettebattaki panik işaretlerini fark etti ve tökezleyerek yanından geçen kaptanın kolunu yakaladı. "Kaptan Mouso - bu da nedir?"

“Tehlike, efendim,” dedi kaptan kulak tırmalayıcı bir sesle. “Hem de büyük bir tehlike. Yelkeni görmediniz mi?”

Hawkmooon dikkatle ufka doğru baktı, geminin tek ve siyah bir yelkeni olduğunu gördü. Üzerine bir tür amblem çizilmişti, ama onun ne olduğunu anlayamadı. “Bizimle uğraşmayacakları kesin,” dedi. “Böyle bir tekne için savaşmayı neden göze alsınlar ki – ve hiç yük taşımadığınızı kendiniz söylemişsiniz.”

“Onlar yük taşıyıp taşımamamızı umursamazlar efendim. Onlar, okyanusta gözle görülen her şeye saldırırlar. Onlar katil köpekbalıkları gibidir, Dük Dorian – onlar define elde etmekten değil yok etmekten zevk alırlar!”

“Kim onlar? Görünüşüne bakılırsa bir Granbretan gemisi değil,” dedi D’Averc.

“O gemilerin tek bir tanesi bile, bize saldırma zahmetine asla girmez,” diye kekeleyerek konuştu Kaptan Mouso. “Hayır – bu gemi Çılgın Tanrı Mezhebi’ne inananlarla dolu. Ukrayna’dan geliyorlar ve son aylarda bu civardaki sulara dehşet saçmaya başladılar.”

“Kesinlikle saldırmaya niyetleri varmış gibi görünüyor,” dedi hafifçe D’Averc. “İzninizle Dük Dorian, aşağıya inip kılıcımı ve zırhımı kuşanacağım.”

“Ben de silahlarımı alacağım,” dedi Oladahn. “Kılıcınızı getiririm.”

“Savaşmanın hiçbir anlamı yok!” Bunu söyleyen elindeki şişesini sallayarak konuşan ikinci kaptandı. “En iyisi kendimizi şimdiden denize atalım.”

“Evet,” diye başını sallayarak onayladı Kaptan Mouso, silahlarını almaya giden D’Averc ve Oladahn’ın arkasından bakıyordu. “O haklı. Sayıca bizden üstün olacaklar ve bizi parçalara ayıracaklar. Eğer tutsak edilsek, bize günlerce işkence yapacaklar.”

Kaptana bir şey söylemeye hazırlanan Hawkmooon duyduğu bir şlap sesiyle birlikte denize doğru döndü. İkinci kaptan –

söylediği gibi yaparak – gitmişti. Hawkmoon geminin kenarına doğru koştu, ama hiçbir şey göremedi.

“Ona yardım etmeye zahmet etmeyin – onu izleyin,” dedi kaptan, “çünkü içimizdeki en akıllı odur.”

Gemi üstlerine doğru hızla geliyordu. Siyah yelkeninin üstüne bir çift kocaman kırmızı kanat resmedilmişti ve kanatların ortasında delirmiş kakhahalar atarcasına uluyan büyük, vahşi bir surat çiziliydi. Geminin güvertesi, üzerlerinde kılıç kemeri ve metal kolyelerden başka hiçbir şey bulunmayan çıplak adamlarla doluydu. Suyun üzerinden, onlara doğru gelen tuhaf sesin ne olduğunu Hawkmoon’un ilk başta kestirememişti. Sonra yeniden yelkene baktı, artık onun ne olduğunu anlamıştı.

Bu vahşi ve çıldırımış bir kakhahanın sesiydi, sanki cehennemdeki lanetliler bir şenlik içinde eğleniyorlar gibiydi.

“Çılgın Tanrı’nın gemisi,” dedi Kaptan Mouso, gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. “şimdi öleceğiz.”

PARMAKTAKİ YÜZÜK

Tuhaf gemi hızla üzerlerine doğru yaklaşırken, Hawkmoon, Oladahn ve D'Averc, gemilerinin pruva bölümünde omuz omuza durdular.

Mürettebat, saldırganlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak, kaptanlarının çevresine öbek şeklinde toplanmışlardı.

Yaklaşan gemideki delirmiş adamların yuvarlanan gözlerini ve köpürmüş ağızlarını gören Hawkmoon, durumlarının gerçekten de umutsuz olduğuna karar vermişti. Çılgın Tanrı'nın gemisinden fırlatılan demir kancalar, *Gülümseyen Kız*'ın küpeştesinin yumuşak tahtalarına saplandılar. Anında iplere doğru saldırıya geçen üç adam, büyük bölümünü kesip attılar.

"Adamlarınızı yukarı çıkarın," diye kaptana seslendi Hawkmoon, "gemiyi döndürmeye çalışın." Ama korku içindeki gemiciler yerlerinden kımıldamadılar. "Yukarıda daha güvende olacaksınız!" diye bağırdı Hawkmoon. Adamların arasında bir takım kıpırtılar başlamıştı, ama hâlâ bir şey yapmıyorlardı.

Hawkmoon, dikkatini yeniden saldıran gemiye çevirmek zorunda kaldı. Geminin hızla üzerlerine doğru gelişini, küpeştenin karşısında toplanmış olan delirmiş mürettebatının bir bölümünün daha şimdiden korkuluklara tırmanmaya başladığını ve kılıçları sıyırarak *Gülümseyen Kız*'ın güvertesine sıçramaya hazır olduğunu görmek onu korkutmuştu. Kahkahaları havayı dolduruyor ve çarpılmış yüzlerinde bir kana susamışlık ifadesi işliyordu.

İlk adam, Hawkmoon'a doğru uçuştu, çıplak bedeni ısıldıyordu ve kılıcını havaya kaldırmıştı. Hazır bekleyen Hawkmoon'un kılıcı adamı yere indiği anda şişleyiverdi; kılıcın ikinci bir hareketiyle birlikte ceset, iki geminin arasındaki dar boşluktan denize düştü. Birkaç saniye içinde etrafları, halatların üzerinden savrulurken düşen, vahşice zıplayan ve kanca iplerinin üstünden tırmanan çıplak savaşçılarla dolmuştu. Üç adam ilk dalgayı durdular ve her şey kan kırmızı görünene dek çevrelerini kesip biçtiler; ama, ustalıklı değil, tüyler ürpertici bir şekilde hayatlarını hiçe sayarak savaşan bu delirmiş adamların güverteye akınları sürdükçe adım adım gerilemek zorunda kalıyorlardı.

Hawkmoon arkadaşlarından ayrı düşmüştü, onların yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyordu. Zıplayıp duran savaşçılar kendilerini ona doğru bir kez daha fırlattılar, ama o kılıcını iki eliyle kavradı ve onlara doğru büyük bir yay çizip çevresini ısıldayan çelik bir bulanıklıkla kaplayarak sağa sola savurmaya devam etti. Baştan aşağıya kanla kaplanmıştı, yalnızca mavi ve sabit bakışlı gözleri, miğferinin siperliğinin altından parlıyordu.

Çılgın Tanrı'nın adamları en başından beri durmaksızın kahkahalar atıyorlardı – kafaları boyunlarından, uzuvları bedenlerinden kesilip koparılırken bile kahkahalarla gülüyorlardı.

Hawkmoon ergeç yorgunluğun kendisini alt edeceğini biliyordu. Daha şimdiden kılıcı elinde ağırlaşmış, dizleri titremeye başlamıştı. Sırtını ahşap bir bölmeyle dayadı ve kendisini savunmaya çalıştı, delirmiş adamlar durmaksızın üzerine saldırıyor ve kılıçlarıyla onun canını almaya çalışırken bir yandan da kıkırdıyorlardı.

Bir tarafında başı kesilmiş bir adam, diğer tarafındaysa parçalanmış başka biri yatıyordu; ama kendisini korumak için savurduğu her darbe Hawkmoon'un gücünü iyice tüketiyordu.

Sonra, aynı anda kendisine çarpan iki kılıcı birden durdururken bacakları büküldü ve tek dizinin üstüne çöktü. Çılgın Tanrı'nın adamları bu kez onu öldürmek üzere ilerlerken atıkları kahkahalar daha da yükselerek zaferle çınlamaya başlamıştı.

Umutsuzca ileri doğru bir hamle yaptı, kendisine saldıranlardan birinin bileğinden yakaladı ve elindeki kılıcı çekip aldı, şimdi iki kılıcı olmuştı. Delirmiş adamın kılıcını saplamak, kendisinininkini de savurmak için kullanarak yeniden ayağa kalkmayı başardı, başka bir adamı tekmeledi ve kamara iskelesinden köprüye doğru fırlatarak koşmaya başladı. Yukarıya ulaştığında yeniden savaşmak üzere döndü, bu defa aşağısındaki basamaklara dolmuş olan uluyan delilere karşı daha avantajlı bir durumdaydı. D’Averc ve Oladahn’ın da hayatta olduğunu ve saldırganların kendilerine yaklaşmalarını önlemeyi başardıklarını gördü. Çılgın Tanrı’nın gemisine baktı. Hâlâ borda halatları tarafından sıkıca tutuluyordu, ama bomboştu. Tüm mürettebatı *Gülümseyen Kız*’daydı. Birdenbire Hawkmoon’un aklında bir fikir geldi.

Etrafında döndü, savaşçılardan kaçarak küpeşteye sıçradı ve yukardan sarkan bir ipi yakalayarak kendisini boşluğa doğru savurdu.

Havada savrulurken, ipin yeterince uzun olması için dua ediyordu, sonra diğer geminin üzerine pike yaparken ipi bıraktı ve düşerken elleriyle düşman gemisinin korkuluğunu yakalamayı başardı. Kendisini güverteye doğru çekti. “Oladahn – D’Averc! Çabuk – beni izleyin!” diye seslenirken bir yandan da borda halatlarını kesmeye başladı.

Öbür gemide savaşan iki adam onu gördüler ve deliler arkalarından koşarken, yukarı tırmanıp tehlikeli bir şekilde ana direğin serenin ucuna doğru yürüdüler.

Çılgın Tanrı’nın gemisi şimdi ayrılmaya başlamıştı ve *Gülümseyen Kız*’la arasındaki boşluk hızla genişliyordu.

Önce D’Averc, tek eliyle bir ipe tutunarak kara yelkenli geminin üzerine doğru ölümcül bir sıçrayış gerçekleştirdi.

Oladahn onu izledi, bir ip yakaladı ve kendisini diğer taraftaki güverteye inmek üzere, boşluğun bir tarafından diğer tarafına fırlattı. Yüzükoyun, kolları ve bacakları açık bir şekilde güverteye düştü.

Delirmiş savaşıların birkaçı onları takip etmeye çalıştı, bir kısmı gerçekten de kendi gemilerinin güvertesine ulaşmayı başardı. Oladahn'ın ölmüş olduğuna emin bir şekilde ve hâlâ kahkahalar atarak Hawkmoon'a doğru gittiler.

Hawkmoon, kendisini savunmakta zorlanıyordu. Bir kılıç koluna çarptı, bir diğeriye neredeyse siperliğinin altından yüzüne ulaşacaktı. Sonra birdenbire, yukarıdan, çıplak savaşçıların arasına bir beden düştü ve en az onlar kadar çıldırmış bir şekilde baltasını etrafına savurmaya başladı.

Bu, üzerindeki yabandomuzu miğferli zırhı, öldürdüğü adamların kanıyla kaplanmış olan D'Averc'ti. Ve peşinden de güverteye düşüşüyle artık yalnızca soluğunun kesilmiş olduğu anlaşılan Oladahn, dağlara özgü vahşi bir savaş çılgılığı atarak saldırganların arkasından yüklenmişti.

Çok geçmeden, gemiye ulaşmayı başaran delirmiş adamların tümü katledilmişti. Hâlâ tuhaf bir biçimde gülen diğerleriye *Giiliimseyen Kız*'ın güvertesinden denize atlayarak gemilerine doğru yüzmeye çalışıyorlardı.

Geri dönüp *Giiliimseyen Kız*'a bakan Hawkmoon, mürettebatın büyük bir kısmının mucizevi bir biçimde kurtulmuş olduğunu gördü - son dakikada mizana direğine tırmanarak güvenlikte kalmayı başarmışlardı.

D'Averc ön tarafa doğru koştu ve Çılgın Tanrı'nın gemisinin dümenine geçti, rotayı sabitleyen ipleri kesti ve dümeni yüzerek kendilerine boş yere yetişmeye çalışan adamlardan uzağa kırdı.

"İyi," diye soludu Oladahn, kılıcını kınına sokup yaralarını incelerken. "Görünüşe bakılırsa kolayca kaçtık - -ve daha iyi bir gemi ele geçirdik."

"Şansımız varsa *Giiliimseyen Kız*'ı limanda buluruz," diye sırttı Hawkmoon. "Umarım hâlâ Kırım'a gidiyordur, çünkü bütün eşyalarımız orada."

D'Averc, gemiyi kuzeye doğru ustaca yönlendiriyordu. Tek yelkeni rüzgârla dolup şişen gemi, hâlâ yüzmekte olan çılgın adamları iyice geride bıraktı. Adamlar boğulurken bile kah-

kahalar atmaya devam ediyorlardı.

Geminin kaba bir şekilde rotasını koruması için D'Averc'in dümeni yeniden bağlamasına yardım ettiler ve çevreyi araştırmaya başladılar. Pek çok gemiden yağmalandığı belli olan hazinelerle tıka basa doluydu, onların yanında türlü türlü gereksiz şey – kırılmış silahlar ve gemi aletleri, giysi yığınları – ya da çürümüş veya parçalanmış cesetler ambarlarda üst üste yığılmıştı.

Üç adam, önce cesetlerden kurtulmaya karar verdiler, cesetleri ve çeşitli organları pelerinelere veya paçavralara sarmalayaarak denize attılar. İğrenç bir işti bu ve cesetlerin bir bölümü diğer yığınların altında kalmış olduğu için oldukça uzun sürmüştü.

Oladah'n işini yaparken birden durdu, gözleri mumyalaşmış gibi görünen kopmuş bir insan eline odaklanmıştı. Eli iğrenerek havaya kaldırdı ve küçük parmakta ki yüzüğü inceledi. Hawkmoon'a baktı.

"Dük Dorian . . . "

"Ne var? Yüzüğü kurtarmaya uğraşma. Yalnızca kurtul o şeyden."

"Hayır – yüzüğün kendisi. Bakın – üzerinde özel bir işaret var . . . "

Hawkmoon sabırsız tavırlarla, loş bir şekilde aydınlatılmış ambarı geçti ve o şeye dikkatle baktı, yüzüğü tanıdığı anda nefesi kesildi. "Hayır! Bu olamaz!"

Yüzük Yisselda'nındı. Kızının Dorian Hawkmoon'la nişanlanmasının işareti olarak Kont Brass'ın Yisselda'nın parmağına taktığı yüzüktü.

Duyduğu dehşetle uyuşan Hawkmoon mumyalaşmış eli aldı, yüzünde olayı kavrayamadığını gösteren garip bir ifade vardı.

"Nedir bu?" diye fısıldadı Oladah'n. "Sizi böylesine alt üst eden nedir?"

"Bu onun. Bu Yisselda'nın."

"Ama Kamarg'dan yüzlerce mil uzaktaki bu denize nasıl gelmiş olabilir? Bu mümkün değil Dük Dorian."

"Yüzük onun." Hawkmoon durumu kavrayana kadar sabırsızlık içinde inceleyerek ele baktı. "Ama – el onun değil. Bak, yüzük küçük parmağa ancak oluyor. Kont Brass onu orta parmağa takmıştı ve o zaman bile biraz bol geliyordu. Bu bir hırsızın eli." Değerli yüzüğü parmaktan çekip aldı ve eli aşağıya fırlattı. "Muhtemelen Kamarg'da yüzüğü çalmış birinin eli . . ." Başını salladı. "Bu mümkün değil. Ama olayın açıklaması ne olabilir?"

"Belki de buraya doğru yolculuk ediyordu – belki sizi arıyordu," diye bir fikir öne sürdü Oladahın.

"Öyle yapması aptalca olurdu. Ama yine de mümkün. Fakat, eğer durum böyleyse, Yisselda şimdi nerede?"

Oladahın konuşmak üzereydi ki yukarıdan hafifçe ve ürkütücü bir kıkırdayış duyuldu. Kafalarını kaldırıp ambarın girişine doğru baktılar.

Çılgın, sırttan bir yüz onlara bakıyordu. Delirmiş savaşçılardan biri, gemiyi yakalamayı başarmıştı. Şimdi de üstlerine doğru atlamaya hazırlanıyordu.

Hawkmoon, delirmiş adam tam üstüne çullanırken kılıcını sıyırabilirdi. Metal metale çarptı.

Oladahın da kılıcını sıyırdı, bu sırada D'Averc aceleyle koşarak geldi. "Onu canlı yakalayın! Onu canlı yakalamalıyız!" diye bağırdı Hawkmoon.

Hawkmoon delirmiş adamı yakalarken, D'Averc ve Oladahın kılıçlarını kınlarına soktular ve savaşçının arkasına geçip kollarından tuttular. Adam, onları iki kez silkeledi, ama sonra upuzun bir ipi adamın bedenine doladıklarında çevresine tekmeler atarak yere düştü. Ardından görmeyen gözleriyle kıkırdayarak ve ağzı köpükler içinde yerde kıpırdamadan öylece yatıp kaldı.

"Yaşaması ne işe yarayacak ki?" diye nazikçe sordu D'Averc, merak etmişti. "Neden boğazını kesip işini bitirmiyoruz?"

"Bu," dedi Hawkmoon, "şimdi bulduğum bir yüzük." Yüzüğü havaya kaldırıp adama doğru uzattı. "Kont Brass'ın kızı Yisselda'ya ait. Bu adamların onu nasıl ele geçirdiklerini öğrenmek istiyorum."

“Tuhaf,” dedi D’Averc kaşlarını çatarak. “Kızın Kamarg’da olduğunu ve babasına baktığını sanıyordum.”

“Yani Kont Brass yaralı, öyle mi?”

D’Averc gülümsedi. “Evet. Ama Kamarg hâlâ bize direniyor. Sizi endişelendirmeye çalışıyordum Dük Dorian. Kont Brass’ın yarasının ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama hâlâ yaşıyor. Ve akıllı arkadaşı Bowgentle, onun birliklerine kumanda etmesine yardım ediyor. Son duyduklarım göre, Kara İmparatorluk ve Kamarg yenişemiyorlarmış.”

“Ve Yisselda ile ilgili hiçbir şey duymadınız? Onun Kamarg’dan ayrılışına dair?”

“Hayır,” dedi D’Averc, kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. “Ama bir şeyler anımsıyorum . . . Ha, evet – Kont Brass’ın ordusunda görev yapan bir adam vardı. Sanırım kızı kaçırmaya çalışmıştı, ama girişimi başarısız olmuştu.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Juan Zhinaga – o adam – ortadan kayboldu. Tahminen Kont Brass ihanetini keşfetti ve onu öldürttü.”

“Zhinaga’nın ihanet edecek biri olduğuna inanmakta çok zorlanıyorum. O adamı az çok tanırdım – süvari sınıfından bir yüzbaşıydı.”

“Kamarg’a karşı olan ikinci savaşımızda tutsak edilmişti,” diye gülümsedi D’Averc. “Sanırım Almandı ve ailesinin bir kısmı elimizdeydi . . .”

“Ona şantaj yaptınız!”

“Ona şantaj yapılmıştı evet, ama bu olaydan bana pay çıkartmayın. Ben yalnızca Londra’da, Kral Huon’un Avrupa’da sürdürdüğümüz seferlerle ilgili bilgi almak için topladığı, komutanların katıldığı bir konferansta bunlardan bahsedildiğini duydum.”

Hawkmoon’un alnı tamamen kııştı. “Zhinaga’nın bir şekilde başarılı olduğunu, ama Yisselda’yla birlikte halkınıza ulaşmayı başaramadığını ve yolda Çılgın Tanrı’nın adamları tarafından durdurulduğunu varsayalım . . .”

D'Averc başını sallayarak karşı çıktı. "Güney Fransa'ya kadar gitmiş olamazlar, eğer bunu başarmış olsalardı durumdan haberimiz olurdu."

"Öyleyse açıklaması nedir?"

"Bu beyefendiye soralım," diye önerdi D'Averc, kıkırdayışları dinmiş, neredeyse sakinleşmiş olan deliyi ayağıyla dürterek.

"Umarım ondan mantıklı bir şeyler öğrenebiliriz," diye şüpheli bir tavırla konuştu Oladahn.

"Acının işimize yarayacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu D'Averc.

"Sanmıyorum," dedi Hawkmoon. "Deliler korkudan anlamazlar. Başka bir yol denemeliyiz." Tikintiyle delirmiş adama baktı. "Onu bir süre burada bırakalım ve birazcık sakinleşmesini umalım."

Güverteye çıkarak ambar kapağını kapattılar. Güneş batmaya başlamış ve Kırım kıyıları, artık görüş alanlarına girmişti – siyah kayalıklar eflatun gökyüzüne doğru sivriliyorlardı. Batan güneşin ışınlarıyla yol yol lekelenen su sakin görünüyordu ve rüzgâr düzenli bir şekilde kuzeye doğru esmeyi sürdürüyordu.

"En iyisi rotamızı yeniden düzelteyim," dedi D'Averc. "Fazla kuzeye kaymış görünüyoruz." Dümeni bağlarından çözmek ve biraz güneye doğru çevirmek üzere güverte boyunca yürüdü.

Hawkmoon, dalgın dalgın başını sallayarak D'Averc'i izledi, adam görkemli maskesini alnına doğru kaldırdı ve ustaca hareketlerle geminin rotasını kontrol etti.

"Bu gece kıyıdan uzakta demir atmak ve yolumuza sabah devam etmek zorunda kalacağız," dedi Oladahn.

Hawkmoon yanıt vermedi. Kafası yanıtlanmamış sorularla doluydu. Son yirmi dört saat içinde gösterdiği çaba adamı tükenmenin sınırına yaklaştırmıştı ve zihnindeki korkular onu ambardaki adam kadar korkunç bir deliliğin içine sürüklemek üzereydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, tavandan sarkan lambanın aydınlığı altında, yakaladıkları adamın uyuyan yüzünü inceliyorlardı. Çapanın verdiği atalet yüzünden gemi ve lambalar sallanıyor, ambarın içinde ve çevrelerindeki büyük ganimet yığınlarının üstünde oynayan gölgeler dolanıyordu. Bir sıçan kıpırdandı, ama adamlar çıkardığı sese aldırmadılar. Hepsi de biraz uyumuştı ve artık kendilerini çok daha rahatlamış hissediyorlardı.

Hawkmoon bağlanmış adamın yanına diz çöktü ve yüzüne dokundu. Adamın gözleri anında açıldı, artık delice değil donuk bir şekilde bakıyordu. Herkes duruma şaşırmış görünüyordu.

“Adınız nedir?” diye sordu Hawkmoon.

“Kerç’li Coryanthum – peki, siz kimsiniz? Ben neredeyim?”

“Bunu biliyor olmalısın,” dedi Oladahn. “Geminizdeyiz. Hatırlamıyor musunuz? Siz ve arkadaşlarınız bizim gemimize saldırdınız. Bir mücadele oldu. Sizinkilerin elinden kaçtık ve sen de peşimizden yüzerek yetişip bizi öldürmeye çalıştın.”

“Yelken açtığımızı hatırlıyorum,” dedi Coryanthum, oldukça şaşkın bir sesle, “ama bunun dışında başka hiçbir şey hatırlamıyorum.” Sonra ayağa kalkmaya çabaladı. “Neden bağlıyım?”

“Çünkü tehlikelisiniz,” dedi D’Averc yavaşça. “Delisiniz.”

Coryanthum güldü, tamamıyla doğal bir kahkahaydı. “Delili miyim? Saçma!”

Üç adam, oldukça şaşırmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Karşılarındakinin şimdi hiçbir delilik belirtisi göstermediği doğrudu.

Hawkmoon’un yüzünde durumu anlamaya başladığını gösteren bir ifade belirdi. “Hatırlayabildiğiniz son şey nedir?”

“Kaptanımızın bizimle konuştuğu.”

“Ne söyledi?”

“Bir törene katılacağımızı söyledi – özel bir içkiden içecektik . . . Daha fazla bir şey değildi.” Coryanthum kaşlarını çatı.

“İçkiyi içtik . . .”

“Yelkeninizi tarif edin,” dedi Hawkmoon.

“Yelkenimizi mi? Neden?”

“Üzerinde özel bir işaret falan var mıydı?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır. Brandası – koyu maviydi.

Hepsi bu.”

“Tüccar bir denizci misiniz?” diye sordu Hawkmoon.

“Evet.”

“Ve bu, sizin gemide ilk yolculuğunuz?”

“Evet.”

“Ekibe ne zaman yazıldınız?”

Coryanthum, giderek sabırsızlanmaya başlıyor gibiydi.

“Ekibe dün gece katıldım, dostum – Kerç takvimine göre At Günü’nde.”

“Ya evrensel takvime göre?”

Denizci kaşlarını kırıştırdı. “Eee – üçüncü ayın on birinci günü.”

“Üç ay önce,” dedi D’Averc.

“Ne?” Coryanthum kederli bir şekilde Fransız’a baktı. “Üç ay mı? Ne demek istiyorsunuz?”

“Size ilaç verilmiş,” diye açıkladı Hawkmoon. “Uyuşturuldunuz ve şimdiye dek duyulmuş en iğrenç korsanlık işleri için kullanıldınız. Çılgın Tanrı Mezhebi’yle ilgili bir şeyler biliyor musunuz?”

“Biraz. Ukrayna’da bir yerde olduğunu ve taraftarlarının son zamanlarda açık denizlerde bile tehlike saçıklarını biliyorrum.”

“Yelkeninizin Çılgın Tanrı’nın işaretini taşıdığını biliyor muydunuz? Ya da birkaç saat önce kana susamış bir halde çılgınca çığlıklar atarak kıkırdadığınızı? Bedeninize bakın . . .” Hawkmoon, bağları kesmek üzere eğildi. “Boynunuza dokununuz.”

Kerç’li Coryanthum yavaşça ve çıplaklığına şaşırarak ayağa kalktı. Parmakları, yavaşça boynuna gitti ve oradaki demir halkaya dokundu. “Ben – ben anlayamıyorum. Bu bir oyun mu?”

“Şeytani bir oyun ve bunu hazırlayan biz değiliz,” dedi Oladahn. “Aklınızı kaçırana dek uyuşturulduunuz, sonra size öldürmeniz ve toplayabildiğiniz tüm ganimeti toplamanız emredildi. ‘Tüccar kaptanınızın’ size neler olacağını bilen tek kişi olduğuna hiç şüphe yok ve onun gemide olmadığı da kesin. Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz? Nereye gideceğinize dair herhangi bir talimat?”

“Hiçbir şey.”

“Şüphesiz, kaptanınız gemiye daha sonradan katılacak ve onu kullandığı limana götürecekti,” diye düşüncesini belirtti D’Averc. “Belki diğer gemilerle düzenli olarak irtibat halinde bulunan başka bir gemi vardır, eğer tüm gemiler böyle delillerle doluyorsa.”

“Gemide bir yerlerde büyük miktarda uyuşturucu olmalı,” dedi Oladahn. “Onları düzenli olarak bu ilaçla besledikleri kesin. Bu adamı bağladığımız için yeniden ilaç almak şansı olmadı.”

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye denizciye sordu Hawkmoon.

“Zayıf – yaşam gücüm ve duygularım tükenmiş gibi.”

“Bu anlaşılabilir bir şey,” dedi Oladahn. “Verilen ilacın sonunda sizi öldüreceği kesin. Canavarca bir plan! Masum insanları ele geçirip onları delirten ve sonunda tamamen yok eden bir ilaçla besleyerek öldürmek ve ganimet toplatmak için kullanın, ardından tüm hasılatı ele geçirin. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Çılgın Tanrı Mezhebi’nin dürüst fanatiklerden oluştuğunu düşünüyordum, ama görünüşe bakılırsa daha soğukkanlı bir zekâ tarafından yönetiliyorlarmış.”

“En azından denizde öyle,” dedi Hawkmoon. “Ama yine de, bütün bunlardan sorumlu olan adamı bulmak isterdim. Yalnızca o, Yisselda’nın şu anda nerede olduğunu bilebilir.”

“Önce, yelkeni toplamayı öneriyorum,” dedi D’Averc. “Gelgit bizi limana kadar sürükleyecektir. Yelkenimizi görürlerse bizi hoş karşılamazlar. Üstelik bu hazineyi kullanabiliriz. Artık zengin adamları!”

“Hâlâ benim tutsağımısınız, D’Averc,” diye hatırlattı Hawkmoon. “Ama onlara sahip olan zavallı ruhlar artık ölü olduğuna göre hazinenin bir kısmını harcayabileceğimiz doğru, geri kalanını da delirmiş denizcilerin ellerinde akrabalarını ve servetlerini kaybeden insanlara yardımcı olması için dürüst bir adama emanet edeceğiz.”

“Ya sonra?” dedi Oladahn.

“Sonra yeniden yelken açacağız – ve geminin sahibinin onu aramaya gelmesini bekleyeceğiz.”

“Geleceğine nasıl emin olabiliriz ki? Ya Simferopol’a uğradığımızı haber alırsa?” diye sordu Oladahn.

Hawkmoon zalimce sırıttı. “O zaman bizi bulmak isteyeceğine hiç şüphe yok.”

CILGIN TANRI'NIN ADAMI

Ve böylece ganimet Simferopol'de satıldı, kazanılan paranın bir kısmı gemiye erzak sağlamak, yeni gereçler ve atlar almak üzere kullanıldı, geriye kalanlarsa herkesin tüm Kırım'ın en güvenilir tüccarı olduğunu söylediği bir adamın himayesine bırakılmıştı. Zaptedilmiş gemiden kısa bir süre sonra *Gülimseyen Kız* da kıyıya yanaşmıştı ve Hawkmoon, kara yelkenli geminin kapitanının doğasını göz önüne alarak adamı para karşılığında hızla susturmayı başarmıştı. Rinal'ın hediyesinin içinde olduğu heybesi de dahil olmak üzere bütün eşyalarını geri almalarının ardından Hawkmoon, Oladah'n ve D'Averc, gemiyi yeniden harekete geçirerek akşam gelgitinde bir kez daha denize açıldılar. Coryanthum'uysa iyileşmesi için tüccarın yanında bırakmışlardı.

Rüzgâr neredeyse dinmiş olduğu için gemi, bir haftadan uzun bir süre boyunca genellikle yelkenleri kıvıldamaksızın kendi başına ilerledi. Hawkmoon'un hesaplarına göre, Coryanthum'un gemiye yazıldığı Kerç'in yakınlarında bulunan ve Karadeniz'i Azak Denizi'nden ayıran boğaza doğru yaklaşıyorlardı.

Ara sıra abartılı bir biçimde öksüren ve can sıkıntısından bahseden D'Averc, geminin ortasına kurduğu bir hamakta yatıyordu. Oladah'n genellikle direğin üstündeki gözcü yerinde oturup denizi izliyor, Hawkmoon'sa planının Yisselda'ya ne olduğunu bilme ihtiyacından başka bir anlamı olup olmadığını düşünerek güverteyi arşınıyordu. Yüzüğün ona ait olduğundan bile şüphelenmeye başlamış, belki de yıllar boyunca Kamarg'da böyle başka yüzüklerin de yapılmış olduğuna karar vermişti.

Sonra bir sabah, ufukta, kuzeybatıdan yaklaşan bir yelkenli belirdi. Gemiye önce Oladah'n görmüş ve güverteye gelmesi için Hawkmoon'a seslenmişti. Hawkmoon aceleyle güverteye çıkıp ileriye doğru dikkatle baktı. Bekledikleri gemi olabiliirdi.

"Aşağıya in," diye seslendi. "Herkes aşağıya insin."

Oladah'n direktten hızla aşağıya indi. Bu sırada, birdenbire hareketlenmiş olan D'Averc de hamağından atlayıp aşağıdaki güverteye inen merdivene koşturuyordu. Ana ambarın karanlığında buluşmalar ve beklediler . . .

Neredeyse bir saat sonra gemi gövdelerinin birbirine çarpma sesiyle diğer geminin yanaşmış olduğunu anladılar. Yine de bu, mürettebatsız bir şekilde denizde sürükleniyormuş gibi görünen bir gemiyi merak eden masum bir tekne de olabiliirdi.

Çok geçmeden Hawkmoon çizmeli ayakların yukarıdaki güvertede çıkarttığı sesi duydu, yavaş ve düzenli adımlar tüm güverte boyunca ilerledi, ardından geriye dönerek devam etti. Sonra yukarıdaki adam, sanki bir kamaraya girmiş ya da kaptan köprüsüne tırmanmış gibi bir sessizlik oldu.

Ayak sesleri bir kez daha duyulduğunda gerilim artmaya başladı, yukarıdaki sanki bu defa doğrudan ana ambara doğru yürüyordu.

Çömeldiği yerden bakan Hawkmoon, yukarıdan, bulunduğu yerdeki karanlığa doğru dikkatle bakan bir silüet gördü. Silüet önce duraksadı, sonra merdivenden inmeye başladı. Adam merdivenlerden inerken Hawkmoon ona doğru emekleyerek yaklaşmaya başladı.

Yeni gelen aşağıya indiğinde Hawkmoon ortaya çıktı ve kolayla adamın boğazını sarıldı. İki metreye yakın devasa biriydi, çalı gibi gür ve siyah, kocaman bir sakalı vardı, siyah ipek gömleğinin üstüne pirinç bir göğüs zırhı giymişti. Şaşkınlıkla hırıldadı ve Hawkmoon'u da kendisiyle birlikte sürükleyerek geriye doğru döndü. Dev, inanılmaz güçlü biriydi. Kocaman parmakları Hawkmoon'un koluna doğru uzandı ve serbest kalmak için

kolunu sıkmaya başladı.

“Çabuk – onu tutmama yardım edin,” diye bağırdı Hawkmoon. Arkadaşları devin üzerine atlayarak onu yere yapıştıverdiler.

D’Averc kılıcını sıyırdı. Kılıcının ucunu özenle devin boynuna yerleştiren adam, yabandomuzu maskesi ve metal Granbretan giysileri içinde oldukça tehlikeli ve korkutucu gözüküyordu.

“Adınız?” diye sordu D’Averc, sesi miğferinin içinde gürlemişti.

“Kaptan Shagarov. Mürettebatım nerede?”

Kara sakallı dev, ele geçirilişine şaşırmamış bir şekilde yüzlerine bakıyordu. “Mürettebatım nerede?”

“Ölmeye yolladığınız delileri kastediyor olmalısınız?” dedi Oladahn. “Birisi dışında hepsi boğuldu ve o da, bize sizin şeytani hainliğinizden bahsetti.”

“Budalalar!” diye küfretti Shagarov. “Üç kişisiniz. Diğer gemimde bir gemi dolusu savaşçım varken – beni yakalayabileceğinizi mi düşündünüz?”

“Sizin de söylediğiniz gibi, bir gemi dolusunu yok ettik,” dedi D’Averc kıkırdarak. “Artık bu işe alışık olduğumuza göre bir diğerini de yok edebiliriz.”

Shagarov’un gözleri bir an için korkuyla doldu, sonra ifadesi sertleşti. “Size inanmıyorum. Bu gemideki mürettebat yalnızca öldürmek için yaşıyordu. Siz nasıl onları . . . ?”

“Eh, başardık işte,” dedi D’Averc. Büyük, miğferli başını Hawkmoon’a doğru çevirdi. “Güverteye çıkıp planımızın geri kalanını yürürlüğe sokalım mı?”

“Bir saniye.” Hawkmoon, Shagarov’a doğru eğildi. “Onu sorguya çekmek istiyorum. Shagarov – adamlarınız daha önce bir kız yakaladı mı?”

“Onlara hiçbir kızı öldürmemeleri, hepsini bana getirmeleri emredilmiştir.”

“Neden?”

“Bilmiyorum – bana kızları ona göndermem emredildi –

ve ben de kızları ona yolladım." Shagarov güldü. "Biliyorsunuz ki - beni uzun süre burada tutamayacaksınız. Üçünüz de bir saat içinde ölmüş olacaksınız. Adamlarım durumdan kuşkulananacaklar."

"Neden onlardan birini de yanında getirmedi? Çünkü belki onlar deli değiller - hatta bulduklarından öğrenebilirler bile."

Shagarov omuzlarını silkti. "Çağırdığım zaman gelirler."

"Olabilir," dedi D'Averc. "Ayağa kalkın lütfen."

"Şu kızlar," diye devam etti Hawkmooon. "Onları nereye yolladınız - ve kime?"

"Elbette ki ülkenin iç kısımlarına, efendime - Çılgın Tanrı'ya."

"Yani Çılgın Tanrı'ya hizmet ediyorsunuz - bu korsanlık eylemlerinin onun takipçileri tarafından yapıldığına inandırarak insanları aldatmıyorsunuz."

"Evet - mezhep üyesi olmamama rağmen ona hizmet ediyorum. Temsilcileri, denizleri yağmalamam ve ganimetleri ona yollamam için bana iyi para ödüyorlar."

"Neden bu yolu seçtiler?"

Shagarov dudaklarını büzdü. "Mezhebin hiç denizcisi yok. İşlerinden biri para toplamak için bu planı tasarladı - ama ganimeti ne amaçla istediklerini bilmiyorum - ve sonunda beni buldu." Ayağa kalkarak üzerlerine doğru yükseldi. "Gelin - şimdi yukarı çıkalım. Ne yapacağınızı görmek beni eğlendirecektir."

D'Averc, başıyla diğerlerine doğru bir işaret yaptı ve adamlar gölgelerin içine girerek her biri için birer tane yakılmış uzun meşale getirdiler. D'Averc, yukarıya doğru çıkan Oladahn'ı izlemesi için Shagarov'u dürttü.

Yavaşça güverteye tırmandılar ve gün ışığına çıktıklarında yanlarına demir atmış üç direkli büyük bir gemi gördüler.

Diğer gemideki adamlar neler olduğunu hemen anlayıp ilerlemeye başladılar, ama Hawkmooon, Shagarov'un kaburgalarını kılıcıyla dürterek bağırdı. "Kıpırdamayın yoksa kaptanınızı öldürürüz."

“Siz beni öldürün – onlar da sizi öldürsün,” diye kıkırdadı Shagarov. “Kim kazanmış olacak?”

“Susun,” dedi Hawkmoon. “Oladahın, meşaleleri yak.”

Oladahın çakmak taşı ve talaşla ilk meşaleyi tutuşturdu. Meşale alevlenerek yanmaya başladı. Onunla diğerlerini de yaktı ve iki arkadaşına da birer tane verdi.

“Şimdi,” diye seslendi Hawkmoon. “Bu gemi tamamen yağla kaplı. Meşalelerimizi değiştirsek tüm gemi – ve muhtemelen sizin geminiz de – yanıp kül olacaktır. Bu yüzden kaptanınızı kurtarmak üzere harekete geçmemenizi tavsiye ediyoruz.”

“Yani hepimiz yanacağız,” dedi Shagarov. “Siz de en az katlettiğiniz adamlar kadar delisiniz.”

Hawkmoon kafasını sallayarak karşı çıktı. “Oladahın, fili-kayı hazırla.”

Oladahın kış tarafa, en uçtaki ambara doğru gitti, üstündeki bir vinci döndürüp ambar kapağını çekti ve halatı yanında götürerek aşağıya inip gözden kayboldu.

Öteki gemide dikilen adamların yavaş yavaş hareketlenmeye başladığını gören Hawkmoon, elindeki meşaleyi tehdit edencesine salladı. Meşalenin ateşi yüzünü koyu kırmızı bir renge büründürmüştü ve alevler, adamın keskin gözlerinden yansıyor.

Oladahın yeniden ortaya çıkmış, tek eliyle meşaleyi tutarken diğer eliyle de özel olarak düzenlenmiş vinci çalıştırmaya başlamıştı. Ambarın ağzındaki geniş açıklıktan güçbela yükselen bir şey yavaş yavaş belirmeye başladı.

Shagarov bunun, içinde koşumlanmış üç at bulunan büyük bir filika olduğunu gördüğünde şaşkınlıkla homurdandı. Filika ve atlar, kaptanın korkulu ve şaşkın bakışları altında güvertenin üzerinde yükseldi ve ardından denize doğru çevrilerle hazır bir şekilde durduruldu.

Oladahın durdu, soluk soluğa ve ter içindeydi, elindeki meşaleyi geminin gövdesinden uzak tutmaya dikkat ederek vince yaslandı.

Shagarov’un kaşları çatılmıştı. “Karmaşık bir plan – ama

hâlâ yalnızca üç kişisiniz. Şimdi ne yapmayı tasarlıyorsunuz?”

“Seni asmayı,” dedi Hawkmoon. “Mürettebatınızın gözleri önünde. Beni sana bu tuzağı kurma konusunda iki şey harekete geçirdi. Bir – bilgiye ihtiyacım vardı. İki – sana adalet duygusunu hissettirmeye kararlıyım.”

“Kimin *adaleti*?” diye haykırdı, gözleri korkuyla dolan Shagarov. “Neden başkalarının işine karışılıyorsunuz? Biz size hiçbir kötülük yapmadık. Kimin *adaleti*?”

“Hawkmoon’un *adaleti*,” dedi solgun yüzlü Köln Dükü. Alnındaki uğursuz Kara Mücevher, güneş ışınlarının altında, sanki canlanmış gibi ışıldıyordu.

“Hey!” Shagarov suyun öteki tarafına doğru bağırdı. “Kur-tarın beni. Saldırın onlara.”

“Eğer en ufak bir hareket yaparsanız, onu öldürür ve gemiyi ateşe veririz,” diye seslendi D’Averc. “Sonuçta hiçbir şey kazanamazsınız. Eğer yaşamlarınızı ve geminizi kurtarmak istiyorsanız buradan çekip gidin. Bizim kavgamız sadece Shagarov’la.”

Umdukları gibi korsanın emrindeki tayfalar aslında ona karşı büyük bir sadakat beslemiyorlardı ve kendi hayatları tehlikeye gireceği için onun yardımına koşturmayla dair bir istekleri kalmamıştı. Ama yine de borda kancalarını gemiden çözüp ayrılmadan, üç adamın bundan sonra ne yapacağını görmek için beklediler.

Hawkmoon kurcetalara doğru tırmandı. Yanında ilmeği daha önceden düğümlenmiş bir ip taşıyordu, tepeye ulaştığında ilmeği suyun üzerinde sallanacak şekilde direğin üstünden geçirerek fırlattı, diğer ucunu sıkıca bağladı ve sonra aşağıya, güverteye geri döndü.

Shagarov, adamlarından hiçbir yardım bekleyemediğini yavaş yavaş anlarken çevrede büyük bir sessizlik oluşmuştu.

Kıç tarafının yukarısındaki filika, içindeki atların ve erzakların ağırlığıyla durgun havada hafifçe sallandı, halatları gıcırdadı. Üç arkadaşın ellerindeki meşaleler sakin alevlerle yanıyordu.

Shagarov haykırdı ve kaçmaya çalıştı, ama boğazına, göğsüne ve karnına doğrultulmuş üç kılıç onu durdurdu.

“Yapamazsınız . . .” Karşısındaki üçlünün yüzlerinde yansıyan kararlılığı gören Shagarov’un sesi kesildi.

Oladah’n uzandı ve kılıcıyla sallanan ipi küpeşteye doğru çekti. D’Averc, Shagarov’u ileriye doğru itti. Hawkmoon ilmiği aldı ve Shagarov’un boynundan geçirmek üzere genişletti. Sonra ilmik boynuna geçirildiğinde Shagarov haykırarak korkuluğa tünemiş olan Oladah’n’a doğru bir tekme savurdu. Küçük adam, bir şaşkınlık çılgılığıyla suya düştü. Hawkmoon, Oladah’n’ın iyi olup olmadığına bakmak üzere soluk soluğa koşarken Shagarov, D’Averc’e doğru döndü ve adamın elindeki meşaleye vurup düşürdü; birkaç adım gerileyen D’Averc kılıcını Shagarov’un burnuna doğru dalgalandırdı.

D’Averc’in yüzüne tüküren korsanların kaptanı korkulukların üzerine sıçradı ve kendisini durdurmaya çalışan Hawkmoon’u tekmelemesinin ardından kendisini boşluğa doğru fırlattı.

İlmik gerildi, seren önce eğildi, sonra düzleşti ve Kaptan Shagarov’un bedeni, vahşice bir aşağı bir yukarı dans etmeye başladı. Boynu çatırdadı ve adam öldü.

D’Averc, yerdeki meşaleye uzandı, ama meşale yağla kaplı güverteyi tutuşturmuştu bile. Alevlerin üstünden zıplayarak aştı.

Hawkmoon, Oladah’n’a bir ip fırlattı ve küçük adam sırlıklam bir şekilde gemiye tırmanmaya başladı; gereksiz yüzmenin dışında hiçbir şeyi yokmuş gibiydi.

Diğer gemideki mürettebatı mırıldanıp kıpırdanmaya başlamışlardı. Hawkmoon, neden çekip gitmediklerini anlamıyordu.

“Uzaklaşın buradan,” diye bağırdı Hawkmoon, Oladah’n kendisini yeniden güverteye çekerken. “Artık kaptanınızı kurtaramazsınız – ve yangın tehlikesi altındasınız!”

Ama adamlar hareket etmediler.

“Yangın, sizi aptallar!” Oladah’n, D’Averc’in, şimdi yükselerek gemi direğine ve üst yapılara değen alevlerden geriye çekildiği yeri işaret etti.

D'Averc bir kakhaha attı. "Haydi, küçük teknemize gidelim."

Hawkmoon, D'Averc'inkinin ardından kendi meşalesini fırlattı ve döndü. "Ama, neden kaçmıyorlar?"

"Ganimet," dedi D'Averc, filikayı suya indirirlerken. Ateşin kokusunu aldıkları için korkuya kapılan atlar kişnemeye başlamışlardı. "Ganimetin hâlâ gemide olduğunu düşünüyorlar."

Filikanın suya değmesinin ardından onlar da halatlardan kayarak aşağı indiler ve kendilerini akıntıya bıraktılar. Şimdi, kara gemi tamamen bir alev ve yağlı duman yığını haline gelmişti. Alevlerin arasından hatları belli olan Shagarov'un bedeni, sanki korkunç ısıdan kurtulmaya çalışıyormuşçasına bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Filikanın bağlı duran yelkenini açtılar ve hafif rüzgâr yelkeni doldurarak onları alevler içindeki tekneden uzaklaştırdı. Yelkenlerinden biri diğer gemiden fırlayan kıvılcımlarla yanmaya başlayan korsan gemisini görebiliyorlardı. Mürettebatın bir bölümü onu söndürmeye çalışırken, diğerleri de gönülsüzce halatları çözmeye çalışıyorlardı.

Çok geçmeden filika, korsan gemisinin kurtulup kurtulmadığını göremeyecekleri kadar oradan uzaklaşmıştı ve diğer yönde kara görünüyordu. Kırım toprakları ve onun ötesindeki Ukrayna.

Ukrayna'da bir yerlerde Çılgın Tanrı'yı, onun taraftarlarını ve belki de Yisselda'yı bulmayı istiyorlardı . . .

İKİNCİ KİTAP

DORIAN HAWKMOON VE ARKADAŞLARI, KIRIM'IN DAĞLIK kıyılarına doğru yelken açarlarken, kara imparatorluk orduları, GRANBRETA'YA KARŞI DİRENMEYE CÜRET EDEN BU SONRADAN GÖRMELERİ EZİP TAMAMEN YOK ETMEK İÇİN HİÇBİR YAŞAMLI ENERJİYİ VEYA DÜŞÜNCEYİ KULLANMAKTAN ÇEKİNMEYENİ İMPARATOR-KRAL HUON'UN EMRİYLE KÜÇÜK KAMARG ülkesinin sınırlarını zorluyordu. DENİZİN ÜSTÜNDE OTUZ MİL BOYUNCA UZANAN GÜMÜŞ KÖPRÜ'DEN, KARA İMPARATORLUK ORDULARI, TUHAF DESENİLİ zırhları ve parıltılı metal silahlarıyla YABANDOMUZLARI VE KURTAR, AKBABALAR VE KÖPEKLER, PEYGAMBER DEVELERİ VE KURBAĞALAR AKIYORDU. VE TAHT KÜRESİ'NDE, ÖLÜMSÜZLÜĞÜNÜ KORUYAN SIVININ İÇİNDE BİR CENİN GİBİ KIVRILMIŞ KRAL HUON, HAWKMOON'A, KONT BRASS'A, KENDİSİNE DİRENEN DİĞERLERİNE, DÜNYANIN GERİ KALANINA YAPTIĞI GİBİ HÜKMEDEMEDİKLERİNE KARŞI DUYDUĞU KİNLE YANIYORDU. SANKİ KARŞIT BİR GÜÇ ONLARA YARDIM EDİYOR GİBİYDİ – BELKİ DE ONLARI KENDİSİNİN YAPAMADIĞI GİBİ KONTROL EDİYORDU – VE İMPARATOR-KRAL BU DÜŞÜNCEYE DAYANAMIYORDU.

AMA PEK ÇOK ŞEY, KRAL HUON'UN GÜCÜNÜN ETKİSİ ALTINDA OLMAYAN O BİRKAC KİŞİYE, O BİRKAC ÖZGÜR RUHA BAĞLIYDI – HAWKMOON, OLADAHM, BELKİ DE D'AVERC, GİZEMLİ SIYAH VE ALTIN RENKLİ SAVAŞÇI, YİSSELDA, KONT BRASS VE DİĞER BİR AVUÇ KİŞİYE. ÇÜNKÜ RÜNLÜ ASA, KENDİ YAZGISINI DOKUMAK İÇİN ONLARA GÜVENİYORDU . . .

– RÜNLÜ ASA'NIN YÜCE TARİHİ

BEKLEYEN SAVAŞÇI

Kıyıyı belirten kasvetli, çıplak kayalıklara yaklaşırlarken Hawkmoon, meraklı bir şekilde D'Averc'e doğru hızlı bir bakış attı, yabandomuzu maskesi şeklindeki miğferini alnına doğru kaldırmış olan adam, dudaklarında hafif bir gülümsemeye dalgın dalgın denizi seyrediyordu. D'Averc, Hawkmoon'un ilgisinin kendi üzerine yoğunlaştığını sezmiş gibi dönüp ona baktı.

"Aklınız karışık görünüyor, Dük Dorian," dedi. "Planımızın sonuçları sizi birazcık olsun memnun etmedi mi?"

"Elbette." Hawkmoon kafasını sallayarak onayladı. "Benim merak ettiğim sizsiniz, D'Averc. Bu tehlikeli maceraya rastlantısal olarak katıldınız; ve bu işten hiçbir kazancınız yok. Eminim, Shagarov'a haddini bildirmek konusuyla çok fazla ilgilenmiyordunuz, Yisselda'nın akıbetini öğrenmek isteme konusundaki umutsuz arzumu paylaşmıyor olduğunuz da kesin. Üstelik, bildiğim kadarıyla kaçmak için hiçbir denemede bulunmadınız."

D'Averc'in gülümseyişi biraz genişledi. "Niçin bulunayım? Siz benim hayatımı tehdit etmiyorsunuz ki. Aslında, benim hayatımı kurtardınız. Bu noktadan bakıldığında, yazgım sizin yazgınıza Kara İmparatorluk'a göre çok daha fazla bağlı görünüyor."

"Ama sadakatiniz bana ve benim davama değil."

"Benim sadakatim, sevgili Düküm, daha önce de açıklamış olduğum gibi, büyük bir ihtimalle, kendi kişisel hırslarımın

gerçekleştirilmesine yöneliktir. Ama itiraf etmeliyim ki sizin umutsuz durumunuzla ilgili görüşlerimi değiştirmiş bulunuyorum – aslında size öylesine müthiş bir şans bahsedilmiş görünüyor ki zaman zaman Kara İmparatorluk’u bile yenebileceğinizi düşünme eğilimine kapılıyorum. Eğer böyle bir şeyin gerçekleşmesi olası görünürse, ben de büyük bir istekle size katılabilirim.”

“Yani rollerimizin bir kez daha değişmesini ve beni, efendilerinize teslim etmek üzere ele geçirmeyi umduğunuz uygun bir zamanın gelmesini beklemiyor musunuz?”

“Söyleyeceğim hiçbir inkâr sözcüğü sizi ikna edemeyecektir,” diyerek gülümsedi D’Averc, “bu yüzden de öyle yapmaya çağım.”

Bu anlaşılması zor cevap, Hawkmoon’un kaşlarının yeniden çatılmasına neden oldu.

D’Averc, sanki konuşmanın konusunu değiştirmek için yaparmışçasına ani bir öksürük nöbeti geçirip iki büklüm olarak filikanın içine yığıldı, nefes nefese kalmıştı.

O sırada filikanın pruvasında bulunan Oladahn seslendi. “Dük Dorian! Bakın – kumsalda!”

Hawkmoon ileriye doğru dikkatle baktı. Artık, uzakta bir karartı olarak görünen kayalıkların altında uzanan dar ve çakıllı bir sahil şeridini görebiliyordu. Kumsalda, hareketsiz bir şekilde dikilen ve sanki onlara bir mesaj iletmek için bekliyormuş gibi görünerek ileriye doğru bakan bir atlı görülebiliyordu.

Filikanın altı, kumsaldaki çakıllara sürterek gıcırdadı ve Hawkmoon kayalıkların gölgesinde kımıldamaksızın bekleyen atlıyı tanıdı.

Hawkmoon filikadan fırladığı gibi atlıya doğru koştu. Baştan aşağıya metal zırhlarla donanmış olan adamın miğferli başı, sanki derin düşüncelere dalmış gibi, önüne doğru eğilmişti.

“Benim burada olacağımı biliyor muydunuz?” diye sordu Hawkmoon.

“Sanki burada karaya çıkabilirmişsiniz gibi geldi bana,” diye karşılık verdi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Bu yüzden de bekledim.”

“Anlıyorum,” dedi Hawkmoon, başını yukarı kaldırarak ona doğru baktı, şimdi ne yapacağına ya da ne söyleyeceğine emin değildi. “Anlıyorum . . .”

D’Averc ve Oladahn çakılları gıcırdatarak yanlarına doğru geldiler.

“Bu beyefendiyi tanıyor musunuz?” diye yavaşça sordu D’Averc.

“Eski bir dost,” dedi Hawkmoon.

“Siz Sör Hulliam D’Averc’siniz,” dedi güçlü bir sesle, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Bakıyorum hâlâ Granbretan giysileri giyiyorsunuz.”

“Zevkime uyuyor,” diye yanıtladı D’Averc. “Kendinizi tanıttığınızı duymadım.”

D’Averc’in söylediklerini duymamazlıktan gelen Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, ağır bir zırhlı eldiven içindeki elini, Hawkmoon’u göstermek üzere yavaşça kaldırdı. “Benim konuşmam gereken kişi bu. Nişanlınız Yisselda’yı bulmak istiyorsunuz Dük Dorian – ve bunun için Çılgın Tanrı’yı arıyorsunuz.”

“Yisselda, Çılgın Tanrı’nın tutsağı mı?”

“Bir anlamda, evet. Ama siz Çılgın Tanrı’yı başka bir sebep yüzünden bulmak zorundasınız.”

“Yisselda yaşıyor mu? O yaşıyor mu?” diye, ısrarla sordu Hawkmoon.

“Yaşıyor.”

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı eyerinin üzerinde hafifçe yükseldi. “Ama onun yeniden sizin olabilmesi için önce Çılgın Tanrı’yı yok etmek zorundasınız. Çılgın Tanrı’yı yok etmeli ve Kızıl Tılsım’ı boynundan söküp almalısınız – çünkü Kızıl Tılsım sizin hakkınız. Kız ve tılsım – Çılgın Tanrı’nın çaldığı, oysa aslında size ait olan iki şey.”

“Yissela benimdir, kesinlikle – ama tılsım falan bilmiyorum. Benim hiç tılsımım olmadı.”

“O, Kızıl Tılsım’dır ve o sizin. Çılgın Tanrı’nın onu takmaya hiç hakkı yok ve işte bu yüzden tılsım onu bir çılgına çevirdi.”

Hawkmoon gülümsedi. “Eğer Kızıl Tılsım’ın özelliği buysa, seve seve Çılgın Tanrı’da kalabilir.”

“Bu üzerinde şaka yapılacak bir konu değildir, Dük Dorian. Kızıl Tılsım, Çılgın Tanrı’yı bir çılgına çevirdi, çünkü onu Rünlü Asa’nın bir hizmetkârından çalmıştı. Ama eğer Kızıl Tılsım’ı Rünlü Asa’nın bir hizmetkârı takarsa, o kişi, Rünlü Asa’dan tılsıma aktarılmış olan yüce bir gücün sahibi olabilir. Yalnızca, tılsımı haksız bir biçimde taşıyan kişi çılgına döner – ve tılsımı, sadece onu taşımaya hakkı olan kişi geri alabilir. İşte bu yüzden, ben tılsımı ondan geri alamadım ve Rünlü Asa’nın hizmetkârı, Könlü Dorian Hawkmoon dışında hiç kimse de geri alamaz.”

“Bana yine Rünlü Asa’nın hizmetkârı diye hitap ettiniz; ama hâlâ yerine getirmem gereken herhangi bir görev hakkında bir bilgim yok, üstelik bu olayın hayallerden oluşan bir örgü ve sizin de delirmiş bir adam olup olmadığınızı bile bilmiyorum.”

“Nasıl isterseniz öyle düşünebilirsiniz. Ama şu anda sizin Çılgın Tanrı’yı aradığınıza ve onu bulmaktan daha çok istediğiniz hiçbir şey olmadığına bir şüphe yok – yanılıyor muyum?”

“Onun tutsağı olan Yisselda’yı bulmak . . .”

“Nasıl isterseniz. Eh, o zaman, sizi görevinizi yapmaya ikna etmeme gerek yok.”

Hawkmoon’un kaşları çatıldı. “Hamadan’dan yola çıktığımdan beri, başıma bir dizi tuhaf tesadüfler geldi. Pek de inanılır gibi değillerdi.”

“Rünlü Asa’nın olduğu yerde tesadüfler yoktur. Bazen olaylardaki düzen fark edilir, bazen de edilmez.” Siyah ve Altın Renkli Savaşçı eyerinin üzerinde döndü ve sarp kayalıkların

bulunduğu yöne doğru dolambaçlı bir şekilde uzanan bir patikayı işaret etti. “Oradan yukarı çıkabiliriz. Yukarıda kamp kurar ve dinleniriz. Sabah olduğunda Çılgın Tanrı’nın kalesine doğru yola çıkacağız.”

“Kalenin nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye istekli bir şekilde sordu Hawkmoon, diğer bütün şüphelerini unutarak.

“Evet.”

Sonra, Hawkmoon’un aklına başka bir düşünce geldi. “Siz . . . Yisselda’nın esir edilmesini siz *sağlamadınız* değil mi? Beni Çılgın Tanrı’yı aramaya zorlamak için böyle bir şey yapmadınız, değil mi?”

“Yisselda, babasının ordusunda bulunan bir hain – onu Granbretan’a götürmeyi planlayan Juan Zhinaga – tarafından ele geçirilmişti. Ama hainin ilgisi, yolda, Yisselda’yı kaçırma şerefine sahip olmayı arzu eden Kara İmparatorluk savaşçıları tarafından başka bir yöne çevrildi. Onlar birbirleriyle dövüşürlerken, Yisselda kurtuldu ve kaçtı, en sonunda İtalya’dan geçen bir mülteci kervanına katıldı, bir süre sonra Adriyatik Denizi’nde yelken açan ve kendisine Provence’e dek gideceği söylenen bir gemiye binmeyi başardı. Ama bu Arabistan’a kız götüren bir esir gemisiydi ve Sidra Körfezi’nde Karpathos’lu bir korsan gemisinin saldırısına uğradı.”

“İnanılması güç bir öykü. Ya sonra?”

“Sonra Karpatlılar, Kamarg’ın kuşatma altında olduğunu bilmedikleri için onu fidye karşılığında serbest bırakmaya karar verdiler, ama hemen ardından o civardan para almanın imkânsız olduğunu öğrendiler. Bunun üzerine onu satmak üzere İstanbul’a götürmeye karar verdiler ve oraya vardıkları zaman limanın, Kara İmparatorluk gemileriyle dolu olduğunu gördüler. O gemilerden korkarak, sizin çok kısa bir süre önce yaktığınız gemi tarafından saldırıya uğrayacakları Karadeniz’e doğru yelken açtılar . . .”

“Öykünün geri kalanını sanırım biliyorum. O bulduğum

el, Yisselda'nın yüzüğünü çalan korsana ait olmalı. Ama Savaşçı, anlattığın çılgınca bir öykü ve pek inanılır gibi gelmiyor. Tesadüf. . .”

“Size söyledim – Rünlü Asa'nın olduğu yerde tesadüf yoktur. Bazen olayların düzeni, diğer zamanlardakilerden daha basit görülür.”

Hawkmoon iç geçirdi. “Yisselda zarar gördü mü?”

“Nispeten.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Çılgın Tanrı'nın kalesine ulaşana dek bekleyin.”

Hawkmoon, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'ya daha fazla soru sormaya çalıştı, ama bu anlaşılması güç adam, tamamen sessiz kalacaktı. Hawkmoon, D'Arvec ve Oladahn'a ürkmüş atları gemiden çıkarmak ve getirdikleri erzakın geri kalanını boşaltmak için yardım etmeye giderken, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, derin düşüncelere dalmış bir şekilde atının üzerinde oturmaya devam etti. Hawkmoon, hırpalanmış heybesinin hâlâ sağlam olduğunu fark etti ve onun bütün bu serüvenler boyunca dayanabilmiş olmasına şaşırdı.

Hazır olduklarında, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, atını sessizce çevirerek dik kayalık yoluna doğru yöneldi ve hiç durmadan tırmanmaya başladı.

Ama diğer üç arkadaş, atlarından inmek, onu zorlanarak ve yavaşça izlemek zorunda kaldılar. Birkâç kez hem adamlar hem de atlar sendelediler, ayaklarının altından kayan taşlarla birlikte düşerek, artık çok aşağılarda kalmış olan çakıllı kumsalla çakılma tehlikesi atlattılar. Ama en sonunda kayalığın zirvesine ulaştılar ve oradan aşağıya, önlerinde sanki sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen, tepelik bir düzlüğe baktılar.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı eliyle batıyı işaret etti. “Sabah, şu yönden Zonklayan Köprü'ye gideceğiz. Köprü'nün ötesinde Ukrayna uzanır, o toprakların içlerine doğru yapılacak ve günlerce sürecektir bir yolculuğun sonunda Çılgın Tanrı'nın kalesine ulaşılır. Dikkatli olun, çünkü Kara İmparatorluk askerleri

oralarda dolaşıyorlar.”

Savaşçı, onların kamplarını kurmalarını izliyordu. D’Averc kafasını kaldırarak ona doğru baktı. “Yemek için bize katılmayacak mısınız efendim?” diye sordu, neredeyse alaycı bir ses tonuyla.

Ama, büyük, miğferli kafa öne doğru eğik durmayı sürdürdü, hem savaşçı hem de at, bir heykel gibi tamamen hareketsiz bir şekilde durdular. Savaşçı, sanki onları koruyormuş gibi – ya da belki de kendi başlarına yola çıkmadıklarından emin olmak için – bütün gece o şekilde bekledi.

Hawkmoon, dışarıdaki Siyah ve Altın Renkli Savaşçı’nın silüetine bakarak, onun insan olup olmadığını, kendisine gösterdiği ilgisinin dostça mı yoksa düşmanca mı olduğunu merak ederek çadırında yatıyordu. İç geçirdi. Yalnızca Yisselda’yı bulmak, onu kurtarmak, Kamarg’a geri götürmek ve orada, eyaletin hâlâ Kara İmparatorluk’a karşı direndiğini görerek mutlu olmak istiyordu. Ama kendisinin yaşamı, Rünlü Asa’nın bu tuhaf gizemine ve Asa’nın “tasarısı”na uygun bir şekilde kendi başına çözümlemek zorunda olduğu bir tür yazgı tarafından karmakarışık bir hale getirilmişti. Yine de Rünlü Asa bir nesne olmalıydı, akıl sahibi bir şey değil. Yoksa akıl sahibi miydi? O, insanın yemin ederken adını söylediği en büyük güçtü. Onun tüm insanlık tarihini kontrol ettiğine inanılırdı. O zaman niçin, diye merak etti Hawkmoon, eğer aslında tüm insanlar ona hizmet ediyorsa, niçin “hizmetkâr”lara ihtiyacı vardı?

Ama belki de bütün insanlar ona hizmet etmiyordu. Muhtemelen, zaman zaman, Rünlü Asa’nın insanlığın kaderi için çizdiği tasarıya karşı gelen güçler – Kara İmparatorluk gibi – ortaya çıkmıştı. Belki de bu yüzden, Rünlü Asa’nın hizmetkârlara ihtiyacı olmuştu.

Hawkmoon’un kafası karışmıştı. Kafası bu aralar ne bu türden derin bir konuyla ne de spekülatif felsefelerle uğraşacak durumda değildi. Çok geçmeden uyuyakaldı.

ÇILGIN TANRI'NİN KALESİ

Birbirlerinden birkaç mil uzaklıkta yükselen iki sarp kayalığın arasından akan denizin bir yanından diğer yanına uzanan Zonklayan Köprü'ye ulaşana kadar, iki gün boyunca at sürdüler.

Zonklayan Köprü'nün görünüşü oldukça şaşırtıcıydı, çünkü herhangi bir tür katı maddeden yapılmışa benzemiyordu. Birbirini kesen çapraz doğrular şeklindeki sayısız rengârenk ışının anlaşılmasız bir şekilde iç içe örülmesiyle oluşmuş gibiydi. Altın rengi ve parıldayan mavi oradaydı, parlak ışıltılı kırmızılar ve yeşiller, bir nabız gibi atan sarılar. Köprü'nün tamamı sanki canlı bir organmış gibi zonkluyordu ve aşağısında, deniz sivri kayaların üzerinde köpük köpük akıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'ya, Hawkmoon. "Kesinlikle doğal bir şey değil, değil mi?"

"Kadim bir yapı," diye yanıtladı Savaşçı, "Ölüm Yağmuru'nun yağışı ve Prenslikler'in yükselişi arasındaki bir zaman diliminde yetişmiş ve şimdi unutulmuş bir ırk tarafından, unutulmuş bir hünerle yapılarak incelikle işlenmiş. Onların kim olduklarını ve nasıl yaşam bulup nasıl öldüklerini, şimdi bilmiyoruz."

"Muhakkak biliyorsunuzdur," dedi D'Averc neşeyle. "Beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz. Ben, sizi her şeyi bilen biri olarak düşünmüştüm."

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, kendisine yönelen bu sözü yanıtlamadı. Zonklayan Köprü'den yükselen ışık, derilerinde

ve zırhlarında yansıyor, üstlerinde rengârenk lekeler oluştuyordu. Atlar huysuzlanmaya başlamıştı ve büyük ışık köprüsüne doğru daha da yaklaştıklarında hayvanları kontrol etmek iyice zorlaşmıştı.

Atı geriye doğru sıçrayan ve kışnemeye başlayan Hawkmoon, dizginleri iyice çekerek hayvanı ileriye gitmeye zorladı. Sonunda toynakları, köprünün zonklayan ışıklarına değen ve köprünün ağırlığını taşıyabileceğini fark eden hayvan biraz sakinleşti.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, çoktan köprüyü geçmeye başlamıştı bile. Tüm bedeni rengârenk bir ışık çemberiyle alevlenmiş gibi görünüyordu ve Hawkmoon da, bu tuhaf ışığın, atının bedeninin etrafında ağır ağır hareket ettiğini ve ardından kendisini de garip bir aydınlığın içine batırdığını gördü. Dönüp arkasına doğru baktığında, D'Averc ve Oladahn'ın, zonklayan ışıklardan yapılmış köprünün üzerinde yavaşça hareket ederken, sanki başka bir yıldızdan gelen varlıklar gibi ışıldadıklarını düşünecekti.

Aşağılarında, çapraz biçimde birbirlerini kesen ışınların arasından görebildiği kadarıyla gri bir deniz ve etrafları köpüklerle çevrelenmiş kayalar vardı. Hawkmoon'un kulaklarında ahenkli ve keyif verici bir mırıltı giderek büyüyor ve diğer taraftan da adama gövdesinin tamamı, köprünün kendisiyle eş zamanlı olarak yumuşak bir şekilde titreşiyormuş gibiydi.

Sonunda karşı tarafa geçmişlerdi, Hawkmoon kendisini sanki günlerce dinlenmiş kadar yenilenmiş ve zinde hissetti. Bu duyguyu Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'ya belirttiği zaman aldığı yanıt şuydu. "Evet, bu, Zonklayan Köprü'nün bana anlatılan diğer bir özelliği."

Ardından Çılgın Tanrı'yla aralarında uzanan toprak parçasının üzerinde günler boyunca atlarını sürmeye devam ettiler.

Yolculuklarının üçüncü gününe geldiklerinde, ince ince yağan ve onları üşüterek heveslerini kıran bir yağmur başlamıştı.

İyice ıslanmış durumdaki atlarını, uçsuz bucaksız Ukrayna düzlükleri boyunca ağır ağır sürmeye devam ettiler, bu gri dünyanın bir sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Yolculuklarının altıncı gününe geldiklerinde, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kafasını kaldırdı, dizginlerini çekerek atını durdururken diğer üçüne de durmalarını işaret etti. Bir şeyleri dinliyormuş gibiydi.

Kısa bir süre sonra Hawkmoon da sesi duymuştu – at toynaklarından yükselen ritmik sesi. Ardından sol taraflarında yavaş yavaş görüntüye giren, koyun derisi başlıklar ve pelerinlere bürünmüş, sırtlarında uzun mızraklar ve ağır kılıçlar taşıyan bir sürü atlı ortaya çıktı.

Paniğe kapılmış görünüyorlardı ve kendilerini izleyen dört kişiye aldırış etmeksizin, sağrılarını havaya kan sıçrayana dek kamçaladıkları atlarını müthiş bir hızla sürerek yanlarından geçmeye başladılar.

“Bu da nedir?” diye seslendi Hawkmoon. “Neden kaçıyor-sunuz?”

Atlılardan biri, hızını hiç azaltmaksızın eyerinde döndü. “Kara İmparatorluk ordusundan!” diye seslendi ve aynı hızla yoluna devam etti.

Hawkmoon’un kaşları çatılmıştı. “Bu yönde mi devam edeceğiz?” diye sordu Savaşçı’ya. “Yoksa başka bir yol mu bulmalıyız?”

“Hiçbir yol güvenli değil,” diye yanıtladı Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Böyle devam edebiliriz.”

Yarım saat içinde, uzaklardan yükselen dumanları görmeye başladılar. Toprağa yakın bir şekilde sürünerek ilerleyen, kalın ve yağlı bir dumandı, üstelik kötü kokuyordu. Hawkmoon dumanın neyin belirtisi olduğunu biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi, daha sonra yanan bir kasabaya ulaştılar, meydana yığılmış ve hepsi cırlıçplak olan cesetlerden oluşmuş kocaman bir piramit – erkekler, kadınlar, çocuklar ve hayvanlar fark gözetilmeksizin birbirleri üzerine yığılmış yanıyorlardı – göreceklerdi.

Kötülük kokan bu dumanı çıkaran, yanmakta olan bu et yağınıydı ve Hawkmoon'un bildiği kadarıyla böylesi bir eylemden zevk alabilecek sadece tek bir ırk vardı. Atlılar doğru söylemişlerdi. Kara İmparatorluk askerleri yakınlardaydı. Etrafta koca bir tabur askerin kasabayı ele geçirdiğine ve yıkıp yerle bir ettiğine dair izler vardı.

Kasabanın dış kesimlerinden geçtiler, çünkü yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve daha ciddi bir ruh hali içinde yolculuklarına devam ettiler, artık Granbretan müfrezelerine ait her türlü işarete karşı daha dikkatli davranıyorlardı.

İçlerinde, gördükleri manzaradan en çok etkilenmiş görünen, daha önce, Kara İmparatorluk'un gaddarlıklarına pek fazla tanık olmayan Oladahn'dı.

"Elbette," diye konuşuyordu, "sıradan ölümlüler bunu yapamazlardı . . . yapamazlardı . . ."

"Onlar, kendilerini sıradan ölümlüler olarak görmüyorlar," dedi D'Averc. "Onlar kendilerini yarı tanrı, hükümdarlarınıysa tanrı olarak görürler."

"Bu, onların her türlü ahlaksız hareketinin kendi gözlerinde mazur görülmesini sağlıyor," dedi Hawkmoon. "Üstelik bunun yanı sıra, yakıp yıkmayı, etrafa dehşet saçmayı, işkence yapmayı ve öldürmeyi seviyorlar. Bazı hayvanlarda, volverin¹ gibi, öldürme dürtüsü yaşama dürtüsünden bile güçlüdür, işte Kara İmparatorluk'tan olan bu adamlar da durum böyledir. O adada, her düşüncesi ve eylemi Granbretan'da doğmayanlar için yabancı olan, delilerin oluşturduğu bir ırk üretildi."

1.- *Volverin* : *Gulo gulo*. *Mustelidae* familyasından Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'nın kuzeyindeki iğneyapraklı ormanlarda yaşayan etçil bir memeli türü. Ağırlığı 9-30 kilo arasında değişen, küçük ama yapılı bir ayıyı andıran bu hayvanın uzunluğu kuyruğu dışında 65-90 cm'dir. Dayanıklılığı, kurnazlığı, gözüpekliği ve oburluğuyla ünlüdür. Tuzakları izleyerek yiyeceklerin konduğu barakaları bulabilir ve tüketemediği besinleri yanına alıp götürür. Yalnız yaşar ve geceleri avlanır. Kurbanları arasında hemen her çeşit av hayvanı bulunan volverini insandan başka avlayan yoktur. Tıpkı ismini verdiği ve çok sevdiğim çizgi roman kahramanı gibi turnaklarını içeri çekebilir. yhn.

Kasabayı ve onun alevler içindeki piramidini geride bırakırken, o can sıkıcı yağmur ince ince yağmaya devam etmekteydi.

“Artık Çılgın Tanrı’nın kalesinden pek uzakta değiliz,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı.

Ertesi sabah, geniş, sığ bir vadiye ve üzerinde gri bir sisin hareket ettiği küçük bir göle ulaşmışlardı. Gölün ötesinde karanlık, kasvetli bir şekil görüyorlardı – suyun diğer yakasında yükselen, kabaca yontulan taşlarla inşa edilmiş büyük bir binaydı.

Kale ile kendileri arasındaki mesafenin aşağı yukarı yarısında, kıyıda bir araya toplanmış, harap ve çürümüş kulübelere dönüşmüş bir topluluğu ve yakınlara çekilmiş birkaç kayığı görebiliyorlardı. Ağlar kurumaları için etrafa asılmıştı, ama onları kullanan balıkçılara dair görünebilen hiçbir işarete rastlamadılar.

Bütün günleri, karanlık, soğuk ve bunaltıcı bir şekilde geçmişti; gölün, köyün ve kalenin çevresine yoğunlaşmış uğursuz bir hava hissediliyordu. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kıyıda dolaşıp kaleye doğru ilerlerken, üç adam da gönülsüz bir şekilde onu izliyordu.

“Bu Çılgın Tanrı Mezhebi’yle ilgili ne biliyorsun?” diye fırladı Oladahn. “Emri altında kaç adam var? Onlar da gemide dövüşenler kadar vahşiler mi? Savaşçı onların gücünü küçük mü görüyor, yoksa bizim yiğitliğimizin görüldüğünden daha fazla olduğunu mu sanıyor?”

Hawkmoon omuzlarını silkti, onun tek düşündüğü Yissel da’ydı. Kızın kalenin neresinde hapsedilmiş olduğunu merak ederek, kocaman siyah yapıyı inceliyordu.

Balıkçıların köyüne geldiklerinde burasının niçin böylesine sessiz olduğunu anlayacaklardı. Bütün köylüler, kılıçlar ve baltalarla parçalanarak katledilmişti. Silahların bir bölümü hâlâ erkeklerin ve kadınların kafataslarına saplanmış olarak duruyordu.

“Kara İmparatorluk!” dedi Hawkmoon.

Ama Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kafasını sallayarak karşı çıktı. “Bu onların işi değil. Onların silahları değil. Onların tarzı değil.”

“O zaman . . . ne peki?” diye mırıldandı Oladahn ürpereyerek. “Çılgın Tanrı mı?”

Savaşçı yanıtlamadı. Onun yerine, dizginleri çekerek atını durdurdu ve yere inip en yakın cesede doğru ağır ağır yürüdü. Diğerleri de, etraflarına dikkatli bir biçimde bakarak atlarından indiler. Gölden dalgalanarak yükselen sis, tuzağa düşürmek için onları arayan bir tür şeytani varlık gibi etraflarında kıvrılarak oynaşıyordu.

Savaşçı cesedi işaret etti. “Bunların hepsi mezhebin üyeleriydi. Bir bölümü kalenin yiyeceğini sağlamak için balıkçılık yaparak hizmet ediyorlardı. Diğerleriyse kalenin içinde yaşıyorlardı. Bunların bazıları kaledekilerden.”

“Kendi aralarında savaşmış olabilirler mi?” diye düşüncesini söyledi D’Averc.

“Bir anlamda, belki de,” diye yanıtladı Savaşçı.

“Ne demek istiyorsunuz-?” diye Hawkmoon, konuşmaya başlarken, aniden harap kulübelerin ardından ürpertici bir çığlığa benzeyen bir ses yükseldi. Hepsi de silahlarını sıyırdılar ve herhangi bir yönden gelebilecek saldırıya karşı içi boş bir daire oluşturarak hazırlandılar.

Ama saldırı gerçekleştiğinde, saldırganların hali, Hawkmoon’un kılıcını şaşkınlık içinde yere doğru indirmesine neden olacaktı.

Evlerin arasından, ellerinde havaya kaldırılmış kılıçlar ve baltalarla birlikte koşarak ortaya çıkmışlardı. Üzerlerinde deri göğüs zırhları ve kilt etekler vardı, gözlerinde kudurmuş, vahşi bir ateş yanıyordu. Arasından hayvani hırlamalar çıkan dudakları geriye kasılmıştı. Beyaz dişleri parıldıyordu ve ağızları köpük içindeydi.

Ama Hawkmoon’u ve yoldaşlarını şaşırtan şey bu değildi.

Onları şaşkınlığa düşüren şey karşılarındakilerin cinsiyetiydi, çünkü delice çılgınlık atarak onlara doğru hücum eden savaşçılar, aslında inanılmaz güzellikte kadınlardı.

Hawkmoon yavaşça yeniden savunma konumunu alırken, çaresizlik içinde karşılarındaki yüzlerin arasında Yisselda'nınkini aradı ve bulmayınca da rahatladı.

"Yani Çılgın Tanrı'nın kadınların doğrudan kendisine gönderilmesini isteyişinin nedeni bu," dedi D'Averc soluyarak. "Ama neden?"

"Benim anladığım, onun yoldan çıkmış bir tanrı olduğudur," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, ilk kadın savaşçının saldırısını karşılamak üzere kılıcını havaya kaldırırken.

Hawkmoon, kendisini bu delirmiş yüzlü kadınların baltalarına karşı umutsuz bir şekilde savunuyor, ama onlara saldırmayı imkânsız buluyordu. Kılıcı için pek çok açıklık bırakıyorlardı ve Hawkmoon birkaçını rahatlıkla öldürebilirdi, ama ne zaman eline böyle bir karşı saldırı fırsatı geçse kendisini hemen geri çekiyordu. Ve görünüşe göre arkadaşları da aynı şekilde davranıyorlardı. Bir an için çevresine bakındı ve aklında bir fikir geldi.

"Yavaşça geri çekilin," dedi arkadaşlarına. "Beni izleyin. Durumu bizim zaferimiz haline getirecek bir planım var – kansız bir plan."

Dörtlü, yavaş yavaş balıkçıların ağlarını kurutmak için astıkları direklere gelinceye kadar geriledi. Hawkmoon, mücadele etmeye devam ederek en yakınındaki direğin çevresini dolandı ve ağın bir ucunu yakaladı. Hawkmoon'un planını tahmin eden Oladahn da ağın diğer ucunu tuttu; ardından "Şimdi!" diye haykırdı Hawkmoon ve ağı, kadınların üzerine fırlattılar.

Ağ, neredeyse hepsinin üzerine inmiş ve onları alt alta üst üste karıştırmıştı, ama bir bölümü ağı keserek özgür kaldılar ve ilerlediler.

Şimdi Hawkmoon'un niyetini anlamış olan D'Averc ile Siyah ve Altın Renkli Savaşçı kurtulmuş olan kadınların üstüne

yeni bir ağ fırlattılar. Hawkmoon ve Oladahn, ilk olarak tuzağa dışurdıkları grubun üstüne üçüncü bir ağ savurdular. En sonunda bütün kadınlar, güçlü ağların içinde tuzağa dışürülmüşlerdi ve dikkatle onlara yaklaşan adamlar ellerinden silahlarını alarak onları yavaş yavaş etkisiz hale getirmeye başladılar.

Bir kılıcı kaldırıp gölün içine doğru fırlatan Hawkmoon artık nefes nefese kalmıştı. “Belki de Çılgın Tanrı o kadar da deli değildir. Kadınları eğiterek savaşmayı öğret ve böylece erkek savaşçılar üzerinde geçici bir avantaj sahibi ol. Bunun daha büyük bir planın bir parçası olduğuna hiç şüphe yok. . .”

“Korsanlık yoluyla para toplamasının asıl amacının, kadınlardan oluşan güçlü bir orduyu finanse etmek olduğunu mu söylüyorsun?” dedi Oladahn, silahları suya fırlatma işinde Hawkmoon’a yardım ederken, kadınların debelenmeleri iyice azalmıştı.

“Öyle görünüyor,” diye onayladı, onların çalışmalarını izleyen D’Averc. “Ama kadınlar buradaki diğer kadınları neden öldürdüler?”

“Bunu kaleye ulaştığımız zaman öğrenebiliriz,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Biz–” Üzerlerindeki ağların bir bölümünü yırtarak kurtulmuş bir kadın savaşçı, parmakları pençe gibi uzamış bir halde uluyarak hızla üzerlerine doğru koşarken birdenbire durdu. Ellerini kadının beline dolayan D’Averc, etrafa tekmeler yağdırıp çığlıklar atan savaşçıyı yakaladı. Oladahn ilerledi, kılıcını çevirdi ve kabzasıyla kadının kafasına vurdu.

“Her ne kadar şövalyelik düşüncemin ruhuna aykırı olsa da,” diye konuştu D’Averc, kızı yüzükoyun yere yatırırken, “bu güzel katillerle baş edebilmenin en iyi yolunu göstermiş olduğunu düşünüyorum, Oladahn.” Ağlara doğru yaklaştı, yavaş yavaş ama sistemli olarak sersemlemiş kadın savaşçılara aynı şeyi yapmaya başladı. “En azından,” diye soludu, “onları öldürmedik – ve onlar da bizi öldüremedi. Kusursuz bir denge.”

“Tek kadın savaşçılar grubunun bunlar olup olmadığını merak ediyorum,” dedi düşünceli bir şekilde Hawkmoon.

“Yisselda’yı mı düşünüyorsun?” diye sordu Oladahın.

“Evet, Yisselda’yı düşünüyorum. Gelin.” Hawkmoon eyerine sıçradı. “Haydi Çılgın Tanrı’nın kalesine gidelim.” Atını, dört nala kaldırarak kumsal boyunca büyük karanlık yükseltiye doğru hızla sürmeye başladı. Diğerleri, daha yavaş bir şekilde izleyerek, onun arkasından geliyorlardı. En önde Oladahın, ardında Siyah ve Altın Renkli Savaşçı ve en arkadaysa, sabah koşusuna çıkmış tasasız bir genç gibi etrafına bakarak yavaş yavaş gelen D’Averc vardı.

Kaleye yaklaşmışlardı, Hawkmoon atının dizginlerini çekerek bu çılgın ve hızlı koşuyu yavaşlattı, çekme köprüye ulaştığındaysa durdu.

Kalenin etrafı tamamen sessizdi. Kulelerin çevresinde küçük bir sis bulutu kıvrılıyordu. Çekme köprü aşağıya indirilmişti ve üzeri nöbetçilerin cesetleriyle doluydu.

En yüksek kulelerden birinin tepesinde bir kuzgun gırtladı ve hızla gölün sularına doğru kanat çırparak alçaldı.

Bu gri bulutların arasında güneş parıldamıyordu. Sanki güneş burada hiç parıldamamış ve asla da parıldamayacak gibiydi. Dünyadan ayrılarak umutsuzluğun ve ölümün ebediyen hüküm sürdüğü bir tür limbo’ya¹ gelmiş gibiydiler.

Kalenin avlusunun karanlık girişi Hawkmoon’un önünde uzanıyordu.

Sis acayip şekiller oluşturunuyordu ve her tarafta yoğun bir sessizlik vardı. Hawkmoon, bu soğuk ve nemli havadan derin bir nefes aldı, kılıcını sıyırdı, atının sağrılarını tekmeleyerek çekme köprüye çıktı ve cesetlerin üstünden atlayarak Çılgın Tanrı’nın inine girdi.

1.– *Limbo*: Katolik inancına göre ölen çocukların ve İsa’dan önce yaşamış olanların ruhlarının bulunduğu yer; istenmeyen veya unutulmuş bir nesnenin ya da kişinin gönderildiği bir boyut. yhn

hawkmoon'un ikilemi

Kalenin avlusu cesetlerle doluydu. Bir kısmı savaşı kadın-
lara ait olan cesetlerin çoğu Çılgın Tanrı'nın tasmaını taşıyan
erkeklere aitti. Acayip bir şekilde yatan cesetler tarafından işgal
edilmeyen taşların üzeri kurumuş kanlar kaplamıştı.

Çürüyen etin iğrenç kokusu burun deliklerine dolduğunda
Hawkmoon'un atı korkuyla kişnedi, ama ölülerin arasında Yis-
selda'nın yüzünü görmekten korkmasına rağmen atını ilerlet-
meye devam etti.

Atından indi ve kadınların katılmış bedenlerini çevirip
onlara dikkatle ve yakından baktı, hiçbir Yisselda değildi.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, arkasında Oladahn ve
D'Averc'le birlikte avluya girdi. "O burada değil," dedi Savaşçı.
"O yaşıyor – içeride."

Hawkmoon'un solgun yüzü yukarı kalktı. Eli, atının gemi-
ni tutarken titriyordu. "O – ona bir şey yapmış mı, Savaşçı?"

"Bunu kendiniz görmelisiniz, Sör Şampiyon." Siyah ve Al-
tın Renkli Savaşçı kalenin ana kapısını işaret etti. "O kapının
ardında Çılgın Tanrı'nın sarayı uzanıyor. Kısa bir koridor seni
ana salona götürecektir ve o, orada seni bekleyerek oturuyor . . ."

"Beni tanıyor mu?"

"Kızıl Tılsım'ın haklı sahibinin bir gün kendisine ait olanı
almak için buraya gelmek zorunda olduğunu biliyor. . ."

"Tılsım umurumda bile değil, tek umursadığım Yisselda.
O nerede, Savaşçı?"

"İçeride. O da içeride. Git, kadını ve tılsımını al. İkisi de
Rünlü Asa tasarısı için önemli."

Hawkmooon arkasını dönerek kapıya doğru koştu ve kalenin karanlığında kayboldu.

Kalenin içi inanılmaz derecede soğuktu. Koridorun tavanından soğuk bir su damlıyordu ve duvarlar yosun tutmuştu. Hawkmooon, kılıcı elinde, bir saldırı beklercesine temkinli bir şekilde koridorda ilerledi.

Ama hiçbir saldırı olmadı. Başının üzerinde yirmi ayak kadar yükselen geniş ahşap bir kapıya ulaştı ve durdu.

Kapının ardından tuhaf bir guruldama sesi duyuldu; boğuk bir mırıltı sesi, sanki koridorun diğer tarafını dolduruyor gibiydi. Hawkmooon, kapıyı dikkatli bir şekilde itti ve kapı aralandı. Başını boşluktan içeriye doğru uzatan adam, önünde uzanan garip görüntüyü inceledi.

Salon, oldukça tuhaf bir şekilde bölümlere ayrılmıştı. Bazı bölümlerde tavan çok alçaktı, diğer bölümlerdeyse elli ayağa kadar yükseliyordu. Hiç pencere yoktu ve meşalelerden yükselen ateş, duvarları rasgele bir şekilde aydınlatıyordu.

Salonun ortasında, sanki önceden parçalanmış gibi duran bir iki cesedin olduğu bir noktada, üzerinde yer yer pirinç levhalar bulunan, siyah renkli, ahşap büyük bir koltuk duruyordu. Bunun önünde, tavanın diğer taraflarına göre daha alçak bir kısmından aşağıya doğru büyük bir kafes sallanıyordu, çok büyük oluşunun dışında evcil kuşlar için kullanılan kafeslere benziyordu. Hawkmooon, kafesin içinde çömelmiş bir insan figürü gördü.

Bu garip salon bunların dışında bomboştu, Hawkmooon içeri girdi ve kafese doğru sessizce ilerlemeye başladı.

Can sıkıcı mırıldanma sesinin oradan geldiğini artık fark etmişti, ama yine de bu olanaksız görünüyordu, çünkü ses çok fazlaydı. Hawkmooon, bu durumun, salonun kendine özgü akustığının sesi güçlendirmesinden kaynaklandığına karar verdi.

Kafese ulaştı, ama ışık az olduğu için, içine çömelmiş olan bir şekli, belli belirsiz görüyordu.

“Kimsiniz siz?” diye sordu Hawkmoon. “Çılgın Tanrı’nın bir tutsağı mı?”

İnilti kesildi ve şekil kıpırdandı. Sonra o yaratıktan boğuk ve yankılanan melankolik bir ses yükseldi. “Evet – böyle diye bilirsiniz. Tümünün içinde en mutsuz tutsak.”

Şimdi Hawkmoon, yaratığı daha iyi seçebiliyordu. Uzun, tel gibi bir boynu vardı, bedeni de uzun ve çok inceydi. Kafası pislik yüzünden keçeleşmiş, karmakarışık, uzun gri saçlarla kaplıydı ve çenesinde aşağıya doğru bir ayak kadar uzanan sivri uçlu, pis bir sakalı vardı. Geniş yapılı burnu kartal gagası gibi kıvrıktı ve derin gözleri, melankolik bir deliliğin ışığına sahipti.

“Sizi kurtarabilir miyim?” dedi Hawkmoon. “Parmaklıkları ayırabilir miyim?”

Figür omuzlarını silktilti. “Kafesin kapısı kilitli değil. Bu parmaklıklar benim hapisanem değil. İnleyen kafatasımın içine hapsoldüm ben. Ah, zavallı ben.”

“Kimsiniz siz?”

“Bir zamanlar Stalnikov olarak tanınırdım, muhteşem Stalnikov ailesinden biri.”

“Ve Çılgın Tanrı sizi yakaladı?”

“Evet. Beni yakaladı. Evet, tamamen öyle.” Kilitsiz kafesin içindeki mahkûm, kocaman kederli kafasını çevirerek Hawkmoon’a baktı. “Siz kimsiniz?”

“Ben Dorian Hawkmoon’um, Köln Dükü.”

“Bir Alman mı?”

“Köln, bir zamanlar Germany denilen ülkenin bir parçasıydı.”

“Almanlardan korkarım.” Stalnikov, kafesinin içinde gerileyerek Hawkmoon’dan uzaklaştı.

“Benden korkmanıza gerek yok.”

“Yok mu?” Stalnikov kıkırdadı ve delirmiş ses salonu doldurdu. “Hayır mı?” Elini deri yeleğin içine soktu ve boyununun etrafındaki yığına tutturulmuş olan bir nesneyi öne çıkarttı. Cisim koyu kırmızı bir ışıkla parlıyordu, kendi içinden yükselen bir

ışığa sahip muazzam bir yakut gibiydi ve Hawkmoon onun R nl  Asa'nın işaretini taşıdığını gördü. "Hayır mı? Yani sen gücümü  almaya gelen Alman değilsin?"

Hawkmoon nefes nefese kalmıştı. "Kızıl Tılsım! Onu nasıl ele geçirdin?"

"Ne olmuş ki," dedi Stalnikov, ayağa kalkıp Hawkmoon'a korkunç bir şekilde sırtarak, "onu, otuz yıl önce, adamlarımın buraya doğru gelirken yakalayıp öldürdüğü bir savaşının cesedinden almıştım." Tılsımı okşadı ve tılsımın ışığı Hawkmoon'un gözlerine çarptı, artık zar zor görebiliyordu. "Bu  ılgın Tanrı'dır. Bu, benim deliliğimin ve gücümün kaynağıdır. Beni tutsak eden şey işte bu!"

"Sen  ılgın Tanrı'sın! Yisselda'm nerede?"

"Yisselda? Kız mı? Sarı saçlı, beyaz, yumuşak tenli, yeni gelen kız mı? Neden soruyorsun?"

"O benim."

"Tılsımı istemiyor musun?"

"Yisselda'yı istiyorum."

 ılgın Tanrı bir kahkaha attı ve salonu dolduran kahkaha bu biçimsiz yerin her köşesinde yankılandı. " yleyse onu alabilirsin, Alman!"

Pençe benzeri ellerini birbirine vurdu, tüm bedeni ge şekce birleştirilmiş bir kuklaya benziyor ve kafes çılgınca sallanıyordu. "Yisselda, kızım! Yisselda, buraya gel ve efendine hizmet et!"

Salonun bir yerinden, tavanın neredeyse yere değecek kadar alçaldığı kısmının derinliklerinden bir kız  ıktı. Hawkmoon onun hatlarını görebiliyordu, ama Yisselda olup olmadığına emin olamıyordu. Kılıcını kınına soktu ve ilerledi. Evet . . . hareketler, duruş - Yisselda'ydı.

Kızı kucaklamak üzere kollarını açarken, dudaklarına bir rahatlama gülümseyişi yayılmaya başlamıştı.

Sonra vahşi bir hayvan çığlığı duydu ve kız üzerine doğru koşmaya başladı, metal pençeli parmakları Hawkmoon'un gözlerine ulaşmaya çalışıyordu, yüzü kan dökme arzusuyla çarpılmıştı

ve bedeninin her tarafı, dışarı doğru uzanan dikenlerden oluşar. bir giysiyle kaplanmıştı.

"Öldür onu, güzel Yisselda," diye kıkırdadı Çılgın Tanrı. "Öldür onu çiçeğim ve seni onun süprüntüleriyle ödüllendirelim."

Hawkmoon, pençelerden korunmak için ellerini kaldırdı ve ellerinden biri çok kötü bir şekilde kesildi. Hızla geriledi. "Yisselda, hayır – ben senin nişanlın Dorian'ım. . ."

Ama delirmiş gözlerde hiçbir tanıma belirtisi yoktu ve kız, metal pençelerini bir kez daha savururken ağzı salyalarla dolmuştu. Hawkmoon, kendisini tanıması için kıza gözleriyle yalvarırken geriye doğru sıçradı. "Yisselda . . ."

Kafesinin parmaklıklarını kavrayan ve hevesle onlara bakan Çılgın Tanrı, kıkırdadı. "Öldür onu, piliçim. Boğazını kes."

Hawkmoon, Yisselda'nın ışıldayan pençelerinden kurtulmak için bir o yana bir bu yana sıçrarken neredeyse ağlıyordu.

Stalnikov'a seslendi. "İtaat ettiği, bana olan aşkını yenen bu güç ne?"

"Çılgın Tanrı'nın gücüne itaat ediyor, benim itaat ettiğim gibi," diye yanıtladı Stalnikov. "Kızıl Tılsım, herkesi kendi kölesi yapar."

"Yalnızca kötü bir yaratığın elindeyse . . ." Yisselda'nın pençeleri kendisine doğru yaklaşırken Hawkmoon kendini yana doğru fırlattı. Toparlandı ve kafese doğru fırladı.

"Kendisini takan herkesi kötü bir yaratığa çevirir," diye kıkırdarak yanıtladı Stalnikov, Yisselda'nın pençeleri Hawkmoon'un paçasını yakalarken. "Herkesi . . ."

"Rünlü Asa'nın bir hizmetkârı dışında herkesi!"

Salonun girişinden gelen ses Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'ya aitti. Gür ve ciddiye.

"Bana yardım edin," dedi Hawkmoon.

"Yapamam," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, kımıldamadan duruyordu, büyük kılıcının ucu yere bakıyordu ve zırh eldivenli elleri kabzayı hafifçe tutuyordu.

Sendeleyen Hawkmoon, Yisselda'nın pençelerinin sırtına battığını hissetti. Kızın bileklerini yakalamak üzere ellerini kaldırdı ve dikenler avuçlarına batarken acıyla haykırdı, ama kendisini pençelerden kurtarıp kızı bir kenara fırlatmayı başarak Çılgın Tanrı'nın keyifle mırıldandığı kafese doğru koştu.

Hawkmoon, parmaklıklara doğru sıçradı ve Stalnikov ona tekmeler savurdu. Dengesini kaybederek sallanan kafes dönmeye başladı. Yisselda aşağıda dans ediyor, pençeleriyle ona ulaşmaya çalışıyordu.

Stalnikov, kafesin diğer tarafına çekilmişti, delirmiş gözleri şimdi tamamen korkuyla doluydu. Hawkmoon, kapıyı açıp kendisini içeri fırlatmayı, ardından kapıyı tekrar kapatmayı başardı. Yisselda, dışarıda, hüsrana uğramış kan dökme arzusuyla uluyor, tılsımdan yükselen ışık kızın gözlerini kızıl bir renge büründürüyordu.

Sevdiği kadına doğru bir bakış fırlatan Hawkmoon, şimdi açıkça ağlıyordu ve nefret dolu yüzünü Çılgın Tanrı'ya çevirdi.

Stalnikov'un boğuk sesi, hâlâ kederliydi ve salonda yankılanıyordu. Tılsımı elledi ve ışığını Hawkmoon'un gözlerine yöneltti. "Gerile, ölümlü. Bana itaat et – tılsıma itaat et . . ."

Hawkmoon gözlerini kırıştırdı, birdenbire kendisini güçsüz hissetmişti. Gözleri, kor gibi ışıldayan tılsıma sabitlenmiş halde duraksadı, cismin gücünün kendisini içine çektiğini hissediyordu.

"Şimdi," dedi Stalnikov. "Şimdi, kendini yok edicinin eline teslim edeceksin."

Ama tüm azmini yeniden toplayan Hawkmoon, öne doğru bir adım attı. Çılgın Tanrı'nın sivri sakallı çenesi şaşkınlık içinde aşağıya doğru sarktı. "Kızıl Tılsım adına sana emrediyorum . . ."

Kapının ağzından Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'nın gür sesi geldi. "O, tılsımın kontrol edemediği adamdır. Tek adam. O, hahlı kullanıcısıdır."

Stalnikov titredi ve hâlâ güçsüz olan Hawkmoon kararlı bir şekilde ona doğru ilerlerken, kafesin ucuna kadar geriledi.

“Geri!” diye ılık attı ılgın Tanrı. “Kafesten git!”

Aşağıda, Yisselda’nın pençeli elleri parmaklıkları kavramıştı, gözleri hâlâ ölümcül bir şekilde Hawkmoon’un boğazına odaklanmış olan kız metal kaplı bedenini yukarıya çekiyordu.

“Geri!” Stalnikov’un sesi artık gücünü ve kendine güvenini yitirmişti. Kafesin kapısına ulaştı ve tekmeleyerek açtı.

Beyaz dişlerini gösteren ve güzel yüzü korkunç bir delilikle çarpılmış olan Yisselda, kendisini yukarı doğru çekerek kafesin dışına tutunmuştu. ılgın Tanrı’nın sırtı ona dönüktü ve Kızıl Tılsım hâlâ Hawkmoon’un gözlerine doğrultulmuştu.

Yisselda’nın pençeleri Stalnikov’un başının arkasına geçti. Adam bir ılık atarak yere düştü. Şimdi Hawkmoon’u yeniden görmüş olan Yisselda kafese giriyordu.

Hawkmoon, delirmiş nişanlısını ikna etmeye çalışmasının anlamsız olduğunu biliyordu. Tüm gücünü topladı ve zıplayarak, kızın güçlü bir şekilde savurduğu pençesinden sıyrılıp zeminin pürüzlü taşların üzerine düştü, bir an için, nefesi kesilmiş bir şekilde orada öylece yattı.

Acı içinde ayağa kalkmaya çalışırken Yisselda da yere atlıyordu.

Kafesin karşısındaki büyük koltuğa doğru sürünen ılgın Tanrı, sandalyenin arkasına tünemek üzere tırmanırken Kızıl Tılsım boynunda sallanıyor ve onun tuhaf ışığı Hawkmoon’un yüzüne düşüyordu. Yisselda’nın pençeli ellerinin omuzlarında açmış olduğu yaralardan kan akıyordu.

Hawkmoon, koltuğa ulaşır üzerine doğru tırmanırken dehşete kapılmış olan Stalnikov, anlaşılmaz sözler mırıldandı. “Size yalvarıyorum bırakın beni . . . Size zarar vermeyeceğim.”

“Bana zaten yeteri kadar zarar verdin,” dedi zalimce Hawkmoon ve kılıcını sıyırdı. “İntikamı tatlı kılacak kadar zarar verdin, ılgın Tanrı. . .”

Stalnikov, tırmanabildiği kadar yukarı tırmandı. Kıza bağırdı. “Yisselda – dur! Önceki karakterine geri dön. Kızıl Tılsım adına sana emrediyorum!”

Hawkmoon döndü ve Yisselda'nın durduğunu, şaşkınlık içinde kendisini incelediğini gördü. Ellerindeki şeylere ve bedeni kaplayan metal dikenlere bakarken dudakları dehşetle ayrılmıştı. "Neler oldu? Bana ne yapılmış?"

"Buradaki canavar tarafından hipnotize edilmiştin." Hawkmoon, kılıcını, korkuyla sinmiş olan Stalnikov'a doğru salladı. "Ama sana yaptığın kötülüklerin öcünü alacağım."

"Hayır," diye haykırdı Stalnikov. "Bu adil değil!"

Yisselda gözyaşlarına boğulmuştu.

Stalnikov, bir o yana bir bu yana bakıyordu. "Adamlarım nerede – savaşçılarımla nerede?"

"Sapkın isteklerin uğruna onları birbirlerine öldürttün," dedi Hawkmoon. "Ve ölmemiş olanları da biz yakaladık."

"Kadın ordum! Tüm Ukrayna'yı güzelliğin fethetmesini istemiştin. Bana Stalnikov mirasını geri verecek olan . . ."

"Mirasın burada," dedi Hawkmoon kılıcını kaldırarak.

Stalnikov, sandalyenin arkasından sıçradı ve kapıya doğru koşmaya başladı, ama kapının Siyah ve Altın Renkli Savaşçı tarafından tıkandığını görünce başka bir yöne saptı.

Salonun derinliklerine doğru hızla koştu ve bir köşede gözden kaybolup gitti.

Hawkmoon koltuktan indi ve yere yığılarak ağlayan Yisselda'ya bakmak üzere döndü. Kızın yanına gidip kana bulanmış pençeleri, narin ve yumuşak parmaklarından yavaşça çıkardı.

Kız başını kaldırdı. "Ah, Dorian. Beni nasıl buldun? Ah, aşkım. . ."

"Rünlü Asa'ya şükürler olsun," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'nın sesi.

Hawkmoon döndü ve rahatlayarak güldü. "Neyse ki iddialarınızda ısrarlıydınız, Savaşçı."

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, hiçbir şey söylemeden yüz-süz ve uzun bir heykel gibi kapının ağzında dikildi.

Korkunç, dikenli giysinin bağlarını keşfeden Hawkmoon,

giysiyi kızın üzerinden çıkartmaya başladı.

“Çılgın Tanrı’yı bulun,” dedi Savaşçı. “Unutmayın, Kızıl Tılsım sizin. O size güç verecektir.”

Hawkmoon’un kaşları çatıldı. “Ve belki de beni çılgına çevirecek?”

“Hayır, ahmak, o senin hakkın.”

Hawkmoon durdu, Savaşçı’nın sesindeki tondan etkilenmişti. Yisselda, adamın eline dokundu. “Gerisini ben yapabiliyim,” dedi.

Hawkmoon kılıcını sıyırdı ve Çılgın Tanrı Stalnikov’un içinde kaybolduğu karanlığa doğru dikkatle baktı.

“Stalnikov!”

Salonun en derin girintilerinden birinde, küçük kızıl bir ışık noktası parladı. Hawkmoon, başını eğdi ve oyuğun içine girdi. Bir hıçkırık sesi duydu. Ses kulaklarını dolduruyordu.

Hawkmoon, kızıl parıltının kaynağına daha da yaklaştı. Tuhaf ağlama sesi giderek daha çok büyüyordu. Sonunda, kızıl parıltı çok güçlü bir şekilde yanmaya başlamıştı ve onun ışığının altında Hawkmoon, tılsımı takan adamın kabaca örülmüş bir duvara dayanmış olarak dikildiğini gördü, elinde bir kılıç vardı.

“Otuz yıl boyunca seni bekledim Alman,” dedi aniden Stalnikov, sesi sakinleşmişti. “Planlarımı bozmak, ideallerimi mahvetmek, uğruna çalıştığım her şeyi yok etmek üzere geleceğini biliyordum. Yine de tehlikeyi önleyebileceğimi sandım. Belki de bunu hâlâ yapabilirim.”

Güçlü bir nara atarak kılıcını kaldırdı ve Hawkmoon’a doğru savurdu.

Darbeyi kolayca karşılayan Hawkmoon, kılıcı, Çılgın Tanrı’nın pençesinden düşecek şekilde çevirip attı. Kendi kılıcını öne uzatarak Stalnikov’un kalbine doğrulttu.

Hawkmoon, bir an için, derin düşünceler içinde, karşısındaki korkmuş deliye baktı. Kızıl Tılsım’ın ışığı, her ikisinin de yüzlerini kızıla boyuyordu. Stalnikov, yalvarırcasına boğazını temizledi, sonra omuzları yavaş yavaş düştü.

Hawkmoon, kılıcının ucunu ılgın Tanrı'nın yüreğine soktu. Sonra topuklarının üstünde döndü ve hem cesedi hem de Kızıl Tılsım'ı oldukları yerde bırakarak oradan ayrıldı.

TILSIMIN GÜCÜ

Hawkmoon pelerinini Yisselda'nın çıplak omuzlarının etrafına sardı. Kız titriyor ve üzüntüsü Hawkmoon'u görmekten duyduğu sevinçle karışmış bir şekilde hıçkırıyordu. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, hâlâ hareketsiz bir biçimde yakınlarında dikiliyordu.

Hawkmoon kıza sarılırken, savaşçı hareketlendi, devasa gövdesiyle salonu geçti ve Çılgın Tanrı Stalnikov'un bedeninin yattığı karanlığa girdi.

"Ah, Dorian, son aylarda yaşadığım dehşeti sana anlata-mam. Bir şu bir bu grup tarafından tutsak edilmiş bir şekilde yüzlerce mil boyunca yolculuk ettim. Bu korkunç yerin neresi olduğunu bile bilmiyorum. Seni öldürme arzuma karşı kendimle mücadele ettiğim bir kâbusa dair belirsiz bir anıdan başka son günlere ait hiçbir şeyi hatırlamıyorum . . ."

Hawkmoon kıızı kucakladı. "Yalnızca bir kâbustur. Gel, buradan ayrılacağız. Kamarg'a dönüp güvende olacağız. Söyle bana, babana ve diğerlerine ne oldu?"

Yisselda'nın gözleri büyüdü. "Bilmiyor muydun? Beni aramaya gelmeden önce oraya dönmüş olduğunu düşünmüştüm."

"Söylentilerden başka hiçbir şey duymadım. Bowgentle, von Villach ve Kont Brass nasıllar . . .?"

Kız bakışlarını yere indirdi. "Von Villach, kuzey sınırlarında Kara İmparatorluk birlikleriyle yapılan bir savaşta bir alev-mızrağı tarafından öldürüldü. Kont Brass. . ."

"Ne oldu?"

"Onu son kez gördüğümde, babam, hasta yatağında yatıyordu ve Bowgentle'in iyileştirici güçleri bile onu sağlığına kavuşturmaktan aciz görünüyordu. Bütün duygularını kaybetmiş – ve artık yaşamak istemiyormuş gibiydi. Kamarg'ın yakında düşmesi gerektiğini söylüyordu – zamanında geri dönmeyince senin ölmüş olduğuna inanmıştı."

Hawkmoon'un gözleri öfkeyle parladı. "Kamarg'a dönmemliyim – yalnızca bu bile Kont Brass'a yeniden yaşama isteğini kazandıracaktır. Sen de oradan ayrılınca, onu ayakta tutacak hiçbir güç kalmamış olmalı."

"Eğer hâlâ yaşıyorsa," dedi Yisselda yavaşça, bu olasılığı kabul etmek istemeyerek.

Salonun dışındaki koridordan, koşmakta olan çizmeli ayak sesleri geldi. Hawkmoon Yisselda'yı kendi arkasına doğru itti ve büyük savaş kılıcını yeniden sıyırdı.

Kapı savrularak aniden açıldığında karşısında nefes nefese kalmış Oladahn dikiliyordu, D'Averc de onun arkasındaydı.

"Kara İmparatorluk savaşçıları," dedi Oladahn. "Savaşabileceğimizden daha kalabalıklar. Sağ kalanları ve ganimetleri bulmak üzere kaleyi ve çevresini araştırıyor olmalılar."

Küçük hayvan-adamı iterek öne geçti D'Averc. "Onları ikna etmeye çalıştım – onların liderinden daha büyük bir rütbeye sahip olduğum için onlara kumanda etme yetkim olduğunu iddia ettim ama," – omuzlarını silkti – "görünüşe bakılırsa, D'Averc'in artık Granbretan birlikleri arasında bir rütbesi yok. Lanet olası ornitopter pilotu, sizin kaçmanıza izin vermemdeki beceriksizliğimi, oraya gelen bir araştırma ekibine anlatacak kadar uzun yaşamış olmalı. Şimdi ben de sizin gibi bir kanun kaçağıyım. . ."

Hawkmoon kaşlarını çatı. "İkiniz de buraya içeri gelin ve şu büyük kapıyı sürgüleyin. Bu kapı onları tutacaktır."

"Tek çıkış kapısı bu mu?" diye sordu D'Averc kapıyı inceleyerek.

“Öyle sanıyorum,” dedi Hawkmoon, “ama bu konuda en-
dişelenmeyi daha sonraya bırakmalıyız.”

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, gölgelerin arasından yeni-
den meydana çıktı. Zırh eldivenli ellerinin birinde tuttuğu bir
ipin ucundan Kızıl Tılsım sallanıyordu. İpin üstünde kan leke-
leri vardı.

Savaşçı tılsımı büyük bir dikkatle ve taşın kendisine do-
kunmadan tutuyordu. D’Averc ve Oladahn kapıyı kapatıp sür-
gülemek üzere hızla hareket ederken, Savaşçı onu Hawkmo-
on’a doğru uzattı.

“İşte,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Bu sizin.”

Hawkmoon geri çekildi. “Onu istemiyorum – almayaca-
ğım. O şeytani bir şey. Pek çok insanın ölmesine ve diğerlerinin
delirmesine neden oldu – hatta şu zavallı yaratık, Stalnikov bile
onun kurbanıydı. Sizde kalsın. Onu takacak kadar ahmak olan
başka birisini bulun!”

“Onu takmalısınız,” dedi miğferin içinden yükselen ses.
“Yalnızca siz onu takabilirsiniz.”

“Takmayacağım!” Hawkmoon, Yisselda’yı işaret etmek
üzere elini uzattı. “O şey, bu nazik kızı, ağzından salyalar akan
katil bir canavara dönüştürdü. Balıkçıların kasabasında gördü-
ğümüz bütün o insanlar – hepsi Kızıl Tılsım’ın gücüyle öldürü-
yorlar. Bize karşı gelen herkes – onun gücüyle çılgına dönmüş-
tü. Ve avluda ölenlerin tümü – Kızıl Tılsım tarafından yok edil-
diler.” Savaşçı’nın elindeki cisme vurdu. “Onu almayacağım.
Eğer bu Rünlü Asa’nın yarattığı bir şeyse bile, onun bir parçası
olmayacağım!”

“Onun gücünü yozlaştıran, insanların – sizin gibi budala-
ların – onunla yaptıkları şeylerdir,” dedi Siyah ve Altın Renkli
Savaşçı, sesi hâlâ ciddiydi ve duygularını açığa vurmuyordu.
“Armağanı almak – Rünlü Asa’nın seçilmiş bir hizmetkârı
olarak – sizin görevinizdir. Size zarar değil, yalnızca güç vere-
cektir.”

“İnsanları yok etme ve çılgına çevirme gücü!”

“İyilik yapma gücü – Kara İmparatorluk ordularıyla savaşma gücü!”

Hawkmoon dudaklarını büktü. Kapıda büyük bir gürültü oldu, Granbretan savaşçılarının kendilerini bulmuş olduğunu biliyordu. “Sayıca bizden üstünler,” dedi Hawkmoon. “Dışarı giden tek bir yol – yalnızca şu kapı – varken, Kızıl Tılsım bize onlardan kaçma gücü verecek mi?”

“Size yardım edecektir,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, yere düşmüş olan tılsımı almak üzere eğildi, onu yine ipinden tutuyordu.

Kapı, öteki taraftan indirilen darbelerin yarattığı basınç altında gıcırdadı.

“Eğer Kızıl Tılsım bu kadar iyilik yapabiliyorsa,” dedi Hawkmoon, “neden onu kendiniz kullanmıyorsunuz?”

“Benim olmadığı için ona dokunamam. Bana da şu sefil Stalnikov’a yaptığını yapabilir.” Savaşçı öne doğru ilerledi. “İşte, alın. Buraya gelişinizin nedeni bu.”

“Buraya Yisselda için – onu kurtarmak için geldim. Yaptığım bu.”

“Kızın buraya gelişinin nedeni bu.”

“Yani bu olay, beni buraya çekmek için yapılan bir oyun muydu?”

“Hayır. Sadece düzenin bir kısmıydı. Ama buraya Yisselda’yı kurtarmak için geldiğinizi söylemenize rağmen, kaleden onunla birlikte güvenli bir şekilde kaçma aracını reddediyorsunuz. Şu savaşçılar, yirmi ya da daha fazla vahşi savaşçı, içeri girer girmez sizi yok edecekler. Ve Yisselda’nın yazgısı sizinkinden bile daha kötü olabilir . . .”

Şimdi kapı yanlıyordu. Oladahn ve D’Averc gerilediler, kılıçları ellerinde hazırды, ama gözlerinde sessiz bir umutsuzluk vardı.

“Bir saniye sonra burada olacaklar,” dedi D’Averc. “Elveda Oladahn – ve sen de Hawkmoon. Birçoğundan daha az can sıkıcı arkadaşlarınız . . .”

Hawkmoon tılsıma baktı. “Bilmiyorum. . .”

“Sözüme güvenin,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Daha önce sizi kurtarmıştım. Bunu yalnızca, sizi şimdi yok etmek için yapmış olabilir miyim?”

“Beni yok etmek mi, hayır – ama bu, bana birtakım şeytani güçler verecek. Sizin Rünlü Asa’nın habercilerinden biri olduğunuzu nereden bilebilirim? Karanlık birtakım güçlere değil de ona hizmet ettiğimi yalnızca sizin sözlerinizden biliyorum.”

“Kapı kırılıyor!” diye bağırды Oladahın. “Dük Dorian, yardımınıza ihtiyacımız olacak! Bırakın da eğer becerebiliyorsa, Savaşçı Yisselda’yı alarak kaçsın!”

“Çabuk,” dedi Savaşçı, tılsımı yeniden Hawkmoon’a uzatarak. “Alın ve en azından genç kızı kurtarın.”

Hawkmoon bir an için duraksadı; ardından tılsımı aldı. Tılsım, efendisinin tuttuğu evcil bir hayvan – ama fazlasıyla güçlü bir evcil hayvan – gibi Hawkmoon’un avucuna yerleşti. Kızıl ışığı, garip bir şekilde parçalara bölünmüş kocaman salonu doldurana dek yoğunlaştı. Hawkmoon gücün içine doğru yayıldığını hissediyordu. Bütün bedeni, müthiş bir iyilik hissiyle doldu. Hızla ilerleyebiliyordu. Beyni artık önceki günün olaylarıyla gölgelenmiyor gibiydi. Gülümsedi ve üzerinde kan lekeleri olan ipi boynuna geçirdi. Yisselda’yı bir kez öpmek üzere eğildi ve nefis bir duyunun kendisini sardığını duyumsadı. Kılıcını elinde hazır bir şekilde tutarak, şimdi neredeyse kocaman kapıyı kırmak üzere olan uluyan kalabalıkla yüzleşmek için döndü.

Derken kapı içeriye doğru düştü. Karşısında çömelmiş ve soluk soluğa kalmış Granbretan hayvanları duruyordu, metal-ler ve yarı değerli taşlarla minelenmiş kaplan maskeleri ışıldı-yordu ve silahları kendilerini bekleyen gülünç görünümlü küçük grubu katletmeye hazırdı.

Liderleri, bir adım öne çıktı.

“Böylesine az kişi için ne kadar fazla bir uğraş bu. Kardeş-lerim, çabalarımızı onlara ödeteceğiz.”

Ve ardından kıyım başladı.

SALONDAKİ KATİL

"Ah, Rünlü Asa adına," diye mırıldandı Hawkmoon, kalın bir sesle, "içimdeki güç adına!"

Sonra ileri doğru atıldı, büyük savaş kılıcı, en öndeki savaşçının metal kaplı boynunu koparmak üzere havada uğulduyordu, elinin tersiyle kılıcını adamın soluna doğru vurduğunda adam sendeledi ve döndü, Hawkmoon, kılıcını bu kez adamın sağına, zırhının içine geçirdi.

Aniden her tarafa kan ve bükülmüş metaller sıçradı. Tılsımdan yükselen ışık savaşçıların maskeli yüzlerine kızıl gölgeler yayarken Hawkmoon saldırarak yoldaşlarına önderlik yapmıştı – Kara İmparatorluk askerlerinin beklediği en son şeydi bu.

Tılsımın ışığı gözlerini kamaştırdı ve zırh kaplı hantal ellerini gözlerine siper etmek üzere kaldırdılar, silahlarını savunma konumunda tutuyorlardı, Hawkmoon, Oladahn ve D'Averc'in kendilerine doğru saldırı hızlarından şaşkına dönmüşlerdi. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı da üçlünün ardından yüklendi, geniş ağızlı devasa kılıcı çelik bir ölüm çemberinin içinde ısıklık çalarken tüm hareketlerini büyük bir rahatlıkla yapıyormuş gibiydi.

Yisselda'yı daima arkalarına tutan dörtlü onları salonun içlerine doğru sürerken Granbretanlıların arasından şakırtılar ve haykırışlar duyuluyordu.

Onu sıkıştırmaya ve ölüm saçan kılıcını kullanmasını önlemeye çalışırken küfürler yağdıran altı baltalı adam Hawkmoon'a saldırdı, ama genç Köln Dükü birini tekmeledi, diğerini dirseğiyle yana doğru itti ve kılıcını doğrudan bir başkasının maskeli miğferine indirdi, hem miğferi hem de kafatasını yardı.

Kılıcını geri çektiğinde, yarıktan beyin parçaları sızıyordu. Kılıcı bunca işin ardından körelmişti ve Hawkmoon onu balta gibi kullanmaya başladı. Kendisine saldıranların birinin kılıcını ele geçirdi, ama kendi kılıcını da tutuyordu. Eski kılıçla yarıyor, yenisini saplıyordu.

“Ah,” diye fısıldadı Hawkmoon. “Kızıl Tılsım bedeline de-
ğiyor.” Boynunda sallanan tılsım, Hawkmoon’un terlemiş ve
intikam peşindeki yüzünü kızıl bir iblis maskesine çeviriyordu.

Ayakta kalan son savaşılar kapıya doğru kaçmaya çalışı-
yorlardı, ama önlerine geçen Siyah ve Altın Renkli Savaşçı ile
D’Averc, onları durdurdular, ileri doğru atılarak geçmeye çalış-
tıkları zaman da kesip biçmeye başladılar.

Hawkmoon bir an için Yisselda’ya doğru baktı. Hawkmo-
on ve arkadaşlarının yarattığı kızıl yıkıma tanık olmayı redde-
den kız, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. “Ah, bu leşleri öl-
dürmek ne kadar da hoş,” dedi Hawkmoon. “Yisselda – bu bi-
zim zaferimiz!” Ama kız başını kaldırıp ona bakmadı.

Salonun her tarafı katledilenlerin kıvrılmış cesetleriyle do-
luydu. Hawkmoon solukladı, öldürecek daha fazla insan arı-
yordu, ama kimse kalmamıştı. Ödünç aldığı kılıcı elinden attı
ve kendi kılıcını kınına soktu, içindeki savaş arzusu tamamen
yok olmuştu. Kızıl Tılsım’a doğru kaşlarını çatarak baktı, ya-
kından bakmak için havaya kaldırdı ve üstüne oyulmuş basit
Rünlü Asa motifini inceledi.

“Yani,” diye mırıldandı. “Bana ilk faydan öldürmeme yar-
dım etmek oldu. Bunun için minnettarım, ama yine de şeytani bir
güç olup olmadığını bilmiyorum . . .” Tılsımdan yayılan ışık titre-
yip solmaya başladı. Hawkmoon, başını kaldırıp Siyah ve Altın
Renkli Savaşçı’ya baktı. “Tılsım donuklaştı – ne demek bu?”

“Hiçbir şey,” dedi savaşçı. “Gücünü çok uzaklardan alır ve
her zaman koruyamaz. Er geç yeniden parlayacaktır.” Durdu,
kafasını koridora doğru uzattı. “Ayak sesleri duyuyorum – ge-
len savaşçıları var.”

“Öyleyse onları karşılamaya gidelim,” dedi D’Averc, hafif

bir baş selamıyla Hawkmoon'a yol göstererek. "Önce siz, dostum. En donanımlımız siz görünüyorsunuz."

"Hayır," dedi Savaşçı. "Ben gideceğim. Tılsım'ın gücü bir süre için azaldı. Gelin."

Parçalanmış kapıyı dikkatli bir şekilde aştılar, Hawkmoon Yisselda'yla birlikte en sona kalmıştı. Kız başını kaldırıp ona baktı, gözleri sabitti. "Onları öldürdüğüne memnunum," dedi, "Ölümün böylesine vahşice gelişinden nefret ediyor olsam da."

"Onlar incelikten yoksun yaşıyorlar," dedi Hawkmoon yavaşça, "ve incelikten yoksun bir şekilde ölmeyi hak ediyorlar. Kara İmparatorluk'a hizmet edenlere ancak böyle davranılır. Şimdi diğerlerini karşılamalıyız. Cesur ol aşkım, çünkü tehlikelerin en büyüğüyle karşı karşıyayız."

İleride, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, yeni gelen destek birliğinin başındakilerle karşılaşmış ve metal kaplı bedeninin ağırlığını onlara doğru savurarak, savaşçıları koridorun dar bir köşesine sıkıştırmıştı, sanki hiçbir şey yokmuş gibi sakindi. Karşılarındaki düşmanlarının hiçbirinin yaralanmamasına rağmen yoldaşlarının bir bölümünün orada ölümleriyle buluşmuş olmaları, adamların cesaretini kırıyordu.

Kara İmparatorluk askerleri, ceset kaplı avluya geri kaçtılar, orada naralar atarak kendilerini toparlamaya çalışıyorlardı. Karşılarında dikilen dört adam yer yer kurumuş kanlar ve beyin parçalarıyla kaplanmışlardı ve gün ışığına çıktıklarında korkunç bir görüntü oluşturluyorlardı.

Gri yağmur hâlâ yağıyordu, hava hâlâ soğuktu, ama bu artık Hawkmoon ve diğerlerini canlandırıyordu, kısa bir süre önceki zaferleri kendilerini yenilmez hissetmelerini sağlamıştı. Hawkmoon, Oladahn ve D'Averc, düşmanlarına karşı kurtlar gibi sırtıldılar – öylesine keyifle sırtmışlardı ki, Kara İmparatorluk savaşçıları, Hawkmoon ve arkadaşlarından sayıca çok daha fazla olmalarına rağmen, saldırmakta tereddüt ediyordu. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, parmağıyla çekme köprüyü işaret etti. "Defolun," dedi boğuk, ciddi bir sesle. "Yoksa sizi de kardeşlerinizi

katlettiğimiz gibi öldürürüz.”

Hawkmoon, Savaşçı'nın blöf mü yaptığını yoksa gizemli varlığın, Kızıl Tılsım'ın yardımıyla bu kadar adamı yenebileceklerine gerçekten inandığını mı merak etti.

Ama karar veremeden, çekme köprü'nün üzerinden yeni bir savaşçı grubu avluya dalmıştı. Buldukları cesetlerin üzerindeki silahları toplayarak silahlanmışlardı ve öfke içindeydiler.

Çılgın Tanrı'nın savaşçı kadınları üzerlerine atılan ağırlardan kurtulmuşlardı.

“Onlara tılsımı göster,” diye Hawkmoon’a fısıldadı, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Onların itaat ettikleri şey o. Onları de-lirten Çılgın Tanrı değil, tılsım.”

“Ama ışığı söndü,” diye itiraz etti Hawkmoon.

“Önemi yok. Onlara tılsımı göster.”

Hawkmoon, Kızıl Tılsım'ı boynundan çekti ve uluyan kadınlara doğru kaldırdı.

“Durun. Kızıl Tılsım adına, bize değil – onlara saldırmanızı emrediyorum. . .” diyerek tereddüt içindeki Kara İmparatorluk savaşçılarını gösterdi. “Gelin, beni izleyin.”

Hawkmoon ileri atıldı, körelmiş kılıcı en öndeki savaşçıyı doğramak üzere savruldu ve adam, daha kılıcı fark etmeden ölmüştü.

Kadınlar Kara İmparatorluk güçlerinden sayıca fazlaydılar ve onları yok etme isteğiyle tutuşuyorlardı, öylesine iyi mücadele ediyorlardı ki “İşi bitirmeyi onlara bırakalım – şimdi kaçabiliriz,” diye seslendi D'Averc.

Hawkmoon omuzlarını silkti. “Eminim ki bunlar Kara İmparatorluk köpeklerinin yalnızca bir bölümüdür. Etrafta, bunlardan daha bir sürü olmalı, çünkü kardeşlerinden çok uzaklaşmak onların tarzı değildir.”

“Beni izleyin,” diye seslendi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Sanırım artık, Çılgın Tanrı'nın hayvanlarını serbest bırakma zamanı geldi. . .”

CILGIN TANRI'NIN HAYVANLARI

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı onları, avlunun diğer bir bölümüne, zemindeki taşların üzerine büyük demir bir kapak şeklinde yerleştirilmiş bir çift kapının bulunduğu bir yere doğru götürdü. Pirinçten yapılmış kocaman halkaları kavrayabilmek için önce cesetleri bir kenara çekmek zorunda kaldılar ve ardından kapağı açtılar. Taşların üstüne düşerken çınlayan kapak, karanlığa doğru uzanan, uzun ve taş bir rampayı gözlerinin önüne sererek açılmıştı.

İçeride Hawkmoon'a önce tanıdık gelen, ama ardından ne olduğunu anlayamadığı ılık bir koku vardı. Hawkmoon rampanın tepesinde duraksadı, çünkü bu kokunun tehlike anlamına geldiğine emindi.

"Korkmayın," dedi sert bir şekilde, Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. "İlerleyin. Buradan kaçma yolunuz önünüzde uzanıyor."

Hawkmoon yavaşça aşağıya doğru inmeye başladı, diğerleri de onu izledi.

Yukarıdan gelen zayıf bir ışık adama, diğer ucunda büyük bir nesne olan uzun bir odayı gösterdi. Oradaki nesnenin ne olduğuna karar veremediği için incelemek üzere yanına doğru giderken Siyah ve Altın Renkli Savaşçı arkasından seslendi, "Şimdi değil. Önce canavarlar. Bölmelerindeler".

Hawkmoon, bu uzun odanın aslında, her iki taraftaki bölmeleriyle birlikte bir tür ahır olduğunu fark etti. Bölmelerin bazılarından hareketlenme sesleri ve hayvan homurtuları geliyordu,

kapılardan biri, aniden üzerine muazzam bir ağırlık fırlatılmışcasına çınladı.

"At değiller," dedi Oladahn. "Öküz de değiller. Bana kalırsa, Dük Dorian, *kedi* gibi kokuyorlar."

"Evet, öyle görünüyor," diye kafasını sallayarak onayladı Hawkmoon, parmaklarıyla kılıcının kabzasına dokundu. "Kediler – bu onların kokosu gibi. Kediler kaçmamıza nasıl yardım edebilir?"

D'Averc duvardan bir meşale almıştı ve çakmaktaşıyla onu tutuşturmaya çalışıyordu. Bir süre sonra meşale yandı ve Hawkmoon, ahırın diğer ucundaki şeyin, çok daha kalabalık bir grubu rahatlıkla taşıyabilecek büyüklükte, muazzam bir savaş arabası olduğunu gördü. İkili oklarına dört hayvan koşula bilirdi.

"Bölmeleri açın," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, "ve kedileri arabaya koşun."

Hawkmoon döndü. "Kedileri arabaya mı koşalım? Kesinlikle çılgın bir tanrıya uygun bir saçmalık – ama biz mantıklı ölümlüleriz, Savaşçı. Üstelik, çıkardıkları seslere bakılırsa o kediler vahşi. Eğer bölmelerini açarsak, üstümüze saldıracakları kesin."

Bölmelerin birinden, sanki onu doğrularmışcasına, şiddetli bir kükreme yükseldi. Bu kükreme diğer hayvanları da harekete geçirmişti ve çığlıkları ahırı öylesine büyük yankılarla dolduruyordu ki birbirlerinin konuşmalarını duymaları neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Sonunda gürültü yatıştığında Hawkmoon omuzlarını silerek rampaya doğru yöneldi. "Gidip yukarıdaki atlarımızı bulalım ve şansımızı bunlardan daha evcil olan bineklerle deneyelim."

"Bilgilerime güvenmeyi hâlâ öğrenemediniz mi?" dedi Savaşçı. "Size Kızıl Tılsım ve diğer konularla ilgili doğruyu söylemedim mi?"

"Yine de bu doğruluğu sınamalıyım," dedi Hawkmoon.

“O delirmiş kadınlar tılsımın gücüne itaat ettiler, değil mi?”

“Evet, ettiler,” diye onayladı Hawkmoon.

“Çılgın Tanrı’nın hayvanları da aynı şekilde eğitilmişlerdir, Kızıl Tılsım’ın efendisi kimse ona itaat etmek üzere. Size yalan söylemekle ne kazanıyor olabilirim, Dorian Hawkmoon?”

Hawkmoon omuzlarını silkti. “Kara İmparatorluk’la ilk kez karşılaştığımdan beri, tamamıyla şüphe dolu biri haline geldim. Bir kazancınız olup olmadığını bilmiyorum. Ama,” – en yakındaki bölmeye yürüdü ve ellerini tahtadan yapılmış ağır sürgünün üzerine koydu – “tartışmaktan yoruldum ve sözlerinizi sınayacağım. . .”

Sürgüyü çeker çekmez kapı, içeriden gelen devasa bir pençe darbesiyle açıldı. Sonra bir kafa belirdi, bir öküzünkinden daha büyük, bir kaplanünkinden daha vahşiydi; çekik sarı gözleri ve uzun sarı dişleriyle hırıldayan bir kedi kafası. Karnından gelen boğuk bir hırıltı sesi ve durumu hesaplamışçasına onlara bakarak parıldayan gözleriyle birlikte yavaşça dışarıya çıktığında, yaratığın sırtından kuyruğuna dek uzanan, dişleriyle aynı renk ve görünümde, bir ayak uzunluğunda bir diken sırası olduğunu, normal kedilerden farklı olarak kuyruğunun ucunda kancalar bulunduğunu gördüler.

“Bir efsane canlanıyor,” diye soludu D’Averc, soğukkanlı tavrını bir an için kaybederek. “Asiacommunista’nın mutasyona uğratılmış savaş jaguarlarından biri. Hayvanlara ait hikayeleri içeren eski bir kitapta onların resimlerini görmüştüm ve orada, eğer var oldularsa bile bunun bin yıl önce gerçekleştiği, sapkın bir biyolojik deneyin ürünleri oldukları ve üreyemedikleri söyleniyordu. . .”

“Evet, üreyemiyorlar,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, “ama ömürleri neredeyse sonsuz.”

Devasa kafa, şimdi Hawkmoon’a doğru dönmüştü ve kancalı kuyruğu havada ileri geri savruluyordu, gözleri Hawkmoon’un boynundaki tılsıma sabitlenmişti.

“Ona yatmasını söyleyin,” dedi Savaşçı.

“Yat!” diye emretti Hawkmoon ve hayvan neredeyse anında ağzını kapatarak, gözleri vahşiliğinin bir kısmını kaybetmiş bir şekilde yere oturdu.

Hawkmoon gülümsedi. “Beni bağışlayın, Savaşçı. Çok iyi, haydi diğer üçünü de serbest bırakalım. Oladahn, D’Averc . . .”

Arkadaşları, diğer bölmelerin sürgülerini kaldırmak üzere ilerlerken Hawkmoon da kolunu Yisselda’nın omuzlarına doladı.

“Şu savaş arabası,” dedi, “bizi evimize götürecektir, aşkım.” Sonra bir şey anımsadı. “Savaşçı, heybelerim – eğer o köpekler onları çalmadıysa hâlâ atımın üzerinde olmalı!”

“Burada bekleyin,” dedi Savaşçı, döndü ve rampayı tırmanmaya başladı. “Gidip bakacağım.”

“Kendim bakarım,” dedi Hawkmoon “Atların yerini biliyorum–”

“Hayır,” dedi Savaşçı. “Ben gideceğim.”

Hawkmoon belirsiz bir şüphe hissetti. “Niçin?”

“Yalnızca siz, tılsımla birlikte, Çılgın Tanrı’nın hayvanlarını kontrol etme gücüne sahipsiniz. Eğer siz burada olmasaydınız, diğerlerine saldırabilir ve onları öldürebilirlerdi.”

Hawkmoon gönülsüzce gerilerken Siyah ve Altın Renkli Savaşçı’nın önemli bir amaçla rampanın tepesine doğru ilerleyip gözden kayboluşunu izledi.

İlkin benzeyen boynuzlu üç kedi daha bölmelerinden çıkmış ve etrafta sinsisi dolaşıyorlardı. Oladahn sinirli bir şekilde boğazını temizledi. “En iyisi onlara size itaat etmeleri gerektiğini hatırlatın,” dedi Hawkmoon’a.

“Yatın!” diye emretti Hawkmoon ve canavarlar yavaşça komutu yerine getirdiler. Hawkmoon en yakınındaki hayvana doğru uzanıp elini hayvanın kalın boynuna koydu, sırtı gibi kabarık kürkü ve altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Hayvanlar, atların boyunda, ama daha iriydiler ve kesinlikle son derece öldürücüydüler. Araba çekmek için değil savaş alanında

öldürmek için yetiştirildikleri açıktı.

“Şu arabayı getirin,” dedi, “ve bu yaratıkları arabaya koşalım.”

D’Averc ve Oladah’n arabayı ileri doğru sürüklediler. Araba, kara pirinçten ve yeşil altından yapılmıştı, kadim çağlardan kalma bir şey gibi kokuyordu. Yalnızca boyunduruklarının derisi, diğer taraflarına göre göreceli olarak yeniydi. Koşum takımlarını hayvanların başlarından ve omuzlarından geçirdiler, adamlar kayışları büyük bir hızla sıkılaştırırken mutant jaguarlar, arada sırada kulaklarını oynatmalarının dışında pek fazla hareket etmediler.

Her şey hazır olduğunda Hawkmoon, Yisselda’ya arabaya binmesini işaret etti. “Savaşçı”nın dönüşünü beklemeliyiz,” dedi. “Sonra yola çıkarız.”

“O nerede?” diye sordu D’Averc.

“Eşyalarımı bulmaya gitmişti,” diye açıkladı Hawkmoon.

D’Averc omuzlarını silkti ve büyük miğferini yüzüne doğru indirdi. “Yeterince uzun sürdü. Bu yeri arkamızda bıraktığımız zaman çok mutlu olacağım. Burası ölüm ve kötülük kokuyor.”

Oladah’n yukarıyı işaret ederken aynı anda kılıcını da sıyırmıştı. “Kokusunu aldığın şey bu mu, D’Averc?”

Rampanın tepesinde Gelincik Birliği’nden altı ya da yedi Kara İmparatorluk savaşçısı duruyordu ve uzun burunlu maskeleri, aşağıdaki adamları öldürme isteğiyle ürperiyormuş gibiydi.

“Arabaya binin, çabuk,” diye emretti Hawkmoon, gelincikler aşağıya doğru inerlerken.

Arabanın önünde, üstünde sürücünün durabileceği, yükseltilmiş bir bölüm vardı ve onun yanında, bir zamanlar kargıların konulması için kullanılan bir rafta ve uzun saplı bir kamçı duruyordu. O bölmeye doğru sıçrayan Hawkmoon, kamçıyı kavradı ve hayvanların başlarının üzerinde şaklattı. “Kalkın, güzellerim, kalkın!” Kediler ayaklarının üzerine dikildiler. “Ve

şimdi – ileri!”

Güçlü hayvanlar onu rampaya doğru çektiğinde savaş arabası büyük bir sarsıntıyla ileriye doğru fırladı. Devasa boy-nuzlu kediler kendilerine doğru fırladıklarında gelincik maske-li savaşçılar çığlıklar attılar. Savaşçıların bir kısmı rampadan aşağıya sıçradı, ama çoğu geç kalmıştı, pençeli ayakların ve metal çerçeve li tekerleklerin altında çığlıklar atarak ezilip gittiler.

Tuhaf savaş arabası, açık kapakları incelemeye gelmiş olan diğer gelincik savaşçıları sağa sola kaçırtarak, gri günışığına çıktı.

“Savaşçı nerede?” diye haykırdı Hawkmoon, uluyan adamların gürültüsünü bastırmaya çalışarak. “Heybelerim nerede?”

Ama Siyah ve Altın Renkli Savaşçı görünürde yoktu, üstelik Hawkmoon’un atının olduğu yeri de saptayamıyorlardı.

Kara İmparatorluk’un kılıçlı askerleri kendilerini arabaya doğru fırlatmaya başlamışlardı ve Hawkmoon kamçısını onlara savururken arkasındaki Oladahn ve D’Averc de kılıçlarıyla adamları geri püskürtmeye çalışıyordu.

“Köprüye sürün!” diye haykırdı D’Averc. “Acele edin – bizi yenmeleri an meselesi!”

“Savaşçı nerede?” Hawkmoon çılginca etrafına bakınıyordu.

“Kuşkusuz dışarıda bizi bekliyordur!” diye umutsuzca bağırdı D’Averc. “Sürün, Dük Dorian, yoksa bizi ele geçirecekler!”

Hawkmoon birdenbire, ortalıkta dolaşan savaşçıların başlarının üzerinden atını gördü. Atın üstündeki heybeler çıkartılmıştı ve onları kimin aldığını bilme şansı hiç yoktu.

“Siyah ve Altın Renkli Savaşçı nerede?” diye bir kez daha panik içinde bağırdı. “Onu bulmalıyım. O heybelerin içindekiler Kamarg’ın yaşaması ya da yok olması demek olabilir.”

Oladahn Hawkmoon’un omzunu tuttu ve ısrarla bastırdı. “Ve eğer bizi buradan götürmezseniz, bu da bizim ölümümüz

demektir – Yisselda için belki de daha kötüsü!”

Hawkmoon’un, kararsızlık içindeki beyni çıldırmak üzeriydi, ama Oladahn’ın son sözleri bilincine ulaştığında güçlü bir nara atarak hayvanları kamçıladi. Hayvanlar kapıyı ve ardından çekme köprüyü geçip göl kıyısına doğru dörtnala gitmeye başlamışlardı, tüm Granbretan kuvvetlerini geride bırakmış görünüyordardı.

Atlardan çok daha hızlı bir şekilde ilerleyen Çılgın Tanrı’nın hayvanları, savaş arabasını toprağın üzerinde sıçrayıp zıplatarak, karanlık kaleden, üstü sis kaplı kaplı gölden, harap kulübeler ve cesetlerden oluşan köyden uzaklara, kasvetli kayalıklar ile geniş düzlüklerin arasında uzanan çamurlu bir yolu geçerek gölün ardındaki tepelerin eteklerine doğru sürüklüyorlardı.

“Eğer tek bir şikayetim varsa,” dedi değerli yaşamını korumak için savaş arabasının kenarına sıkıca tutunmuş olan ve korkunç bir şekilde sıçrayan D’Averc, “o da birazcık fazla hızlı gitmemizdir . . .”

Oladahn sıkılı dişlerinin arasından sırtmaya çalıştı. Arabanın içine çömelmiş olarak Yisselda’yı tutuyor ve onu çarpmalara karşı korumaya çalışıyordu.

Hawkmoon, yanıt vermedi. Dizginleri sıkıca kavramış olan adam kaçış hızlarını azaltmadı. Yüzü solgundu ve gözleri öfkeyle parlıyordu, çünkü Kara İmparatorluk’a karşı savaşında baş müttefiki olduğunu iddia eden bir adam tarafından aldatılmıştı – görünüşte dürüst davranan Siyah ve Altın Renkli Savaşçı tarafından.

BİR MEYHANEDİ KARŞILAŞMA

"Hawkmooon, dur, R nl  Asa aşkına! Dur, be adam! Çıldır-dın mı!" D'Averc kimsenin daha önce kendisini görmediği ka-dar rahatsız bir halde, nefes nefese kalmış hayvanları kam ıla-yan Hawkmooon'un giysisinin kolunu kuvvetle çekti. Savaş ara-bası saatlerdir yol alıyordu, hiç durmadan iki ırma ı ge mi ler-di ve şimdi, gece inerken, bir ormanın içinde hızla ilerliyorlar-dı. Her an bir a aca çarpabilir ve herkesi öldürebilirdi. Güçlü, boynuzlu kediler bile yorulmu tu, ama Hawkmooon onları mer-hametsizce kam ılamayı sürdürüyordu.

"Hawkmooon! Delirdin sen!"

"Aldatıldım!" diye yanıtladı Hawkmooon. "Aldatıldım! O heybelerde Kamarg'ın kurtuluşu vardı, Siyah ve Altın Renkli Sava   onları çaldı. Beni kandırdı. Ama larım için sınırsız güce sahip olan bir makineye karşılık bana kısıtlı gücü olan değersiz bir s s verdi! Ko un canavarlar, ko un!"

"Dorian, onu dinle. Hepimizi  ld receksin!" diye a la-maklı bir şekilde konuştu Yisselda. "Kendini  ld receksin – o zaman Kont Brass ve Kamarg'a nasıl yardım edebilirsin?"

Savaş arabası birden havaya sıçradı ve büyük bir g r lt y-le a a ıya d  t . Hiçbir normal araç böyle bir sarsıntıya da-yanamazdı ve yolcular kemiklerine kadar sarsıldılar.

"Dorian! Sen aklını kaçırdın. Sava   bize ihanet etmez. O bize yardım etmişti. Belki de Kara İmparatorluk adamlarına ye-nik d  t  – belki de heybeleri ondan  aldılar!"

"Hayır – ahırlardan ayrıldığında bir ihanet sezmi tim. Gitti – Rinal'ın bana verdiği hediye de yanında götürdü."

Hawkmooon'un öfkesi ve şaşkınlığı geçmeye başlamıştı, iyice zorlanan hayvanları artık kamçılıyordu.

Arabanın hızı yavaş yavaş azaldı, kamçıdan kurtulan yorgun hayvanlar, dinlenme güdülerine teslim oluyorlardı.

D'Averc, dizginleri Hawkmooon'un elinden alırken genç savaşı buna karşı koymadı, arabanın içine çöktü ve başını ellerinin arasına gömdü.

Hayvanlar, D'Averc onları durdurmak için dizginlere asıldığında gürültülü bir biçimde soluyarak yere yığıldılar.

Yisselda Hawkmooon'un saçlarını okşadı. "Dorian – Kamarg'ın kendini korumak için ihtiyaç duyduğu şey yalnızca sensin. Bahsettiğin diğer şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama işimize yaramayacağına eminim. Üstelik Kızıl Tılsım senin. Onun işe yarayacağı da kesin."

Artık gece olmuştu ve incecik ağaç dallarından oluşan kafesin arasından ayışığı süzülerek iniyordu. Çürük içindeki bedenlerini ovalayarak arabadan inen D'Averc ve Oladahn, ateş yakmak için odun aramaya başladılar.

Hawkmooon yukarıya baktı. Ayışığı solgun yüzüne düşüyordu, Kara Mücevher alnında gömülüydü. Melankolik gözlerle Yisselda'ya bakan adamın dudakları gülümsemeye uğraşıyordu. "Bana olan inancın için teşekkür ederim Yisselda, ama korkarım ki Granbretan'a karşı olan mücadelemizi kazanabilmemiz için Dorian Hawkmooon'dan daha fazlasına ihtiyacımız *olacak* ve Savaşçı'nın ihaneti beni daha fazla umutsuzluğa sürükledi . . ."

"İhanet ettiğine dair bir kanıt yok sevgilim."

"Hayır – makineyi alarak bizi terk etmeyi planladığını içgüdüsel olarak biliyordum. O da benim bildiğimi hissetti. Onu aldığına ve çoktan uzaklara gittiğine hiç şüphem yok. Onu kötü bir amaç için aldığını sanmıyorum. Amacının benimkinden daha önemli olması mümkün, ama yine de yaptıklarını başılamıyorum. Beni aldattı. Bana ihanet etti."

"Eğer Rünlü Asa'ya hizmet ediyorsa, senden daha fazlasını

biliyordur. O şeyi saklamak istiyor olabilir, belki de onun senin için tehlikeli olabileceğini düşünmüştür.”

“Onun Rünlü Asa’ya hizmet ettiğine dair bir kanıtım yok. Tüm bildiğim, eğer Kara İmparatorluk’a hizmet ediyorsa benim de onların bir piyonu olduğum!”

“Aşırı şüpheli biri haline geldin, aşkım.”

“Böyle olmaya mecbur edildim,” diye iç geçirdi Hawkmoon. “Granbretan yenilene ya da ben yok olana dek böyle olacağım.” Yisselda’yı yanına doğru çekerek bitkin başını onun göğsüne gömdü ve bütün gece boyunca bu şekilde uyudu.

Sabah, hava soğuk olmasına rağmen güneş parlaktı. Hawkmoon’un hüzünlü hali, derin uykunun ardından yok olmuştu ve hepsi çok daha iyi görünüyordu. Dilleri dışarı sarkıp keskin gözleri vahşice ışıldayan mutant hayvanlar da dahil olmak üzere hepsi çok acıkmıştı. Oladahn bir yay ve biraz ok alarak avlayacak bir şeyler bulmak üzere erkenden ormanın derinliklerine doğru gitmişti.

D’Averc, büyük yabandomuzu maskesini savaş arabasının dibinde bulduğu bir kumaş parçasıyla parlatırken, teatral bir şekilde öksürdü.

“Bu Batı havası zayıf ciğerlerime hiç iyi gelmiyor,” dedi. “Yeniden Doğu’da, hatta soylu bir uygarlığın var olduğunu duyduğum Asiacommentista’da olmak isterdim. Belki de öyle bir uygarlık yeteneklerimi takdir edebilir ve beni daha yüksek bir mevkiye terfi ettirirdi.”

“İmparator-Kral’dan bir ödül alma umudunuzu yitirdiniz mi?” dedi Hawkmoon sırtarak.

“Ödülüm, size vermeye ant içtiği ödülün aynısı olacaktır,” dedi D’Averc kederli bir şekilde. “Eğer o lanet olası pilot hayatta kalmamış olsaydı . . . üstelik kalede sizinle birlikte savaşırdım . . . Hayır, dostum Hawkmoon, korkarım ki hırslarım artık bir hayal oldu.”

Oladahn belirdi, omuzlarına attığı iki geyiğin ağırlığı altında

sendeliyordu. Ona yardım etmek üzere fırladılar.

“İkide iki,” dedi gururla. “Oklarım hızla hedefe ulaştılar.”

“Bırakın ikisini, bir tanesinin bile hepsini yiyemeyiz ki,” dedi D’Averc.

“Hayvanlar,” dedi Oladahn. “Onların da beslenmeleri gerekiyor, yoksa sizi temin ederim, Kızıl Tılsım olsun ya da olmasın, gün bitmeden bizi yemiş olurlar.”

Geyiklerin büyük olanını dörde bölerek mutant kedilerin önüne attılar, hayvanlar et parçalarını hızla yutarken hafifçe guruldamaya başlamışlardı. Hawkmoon ve arkadaşları, ikinci hayvanı ateşte kızartmak üzere şişe geçirdiler.

Sonunda yemek yiyebildiklerinde, Hawkmoon iç çekip gü-lümsedi. “İyi bir yemeğin tüm tasaları alıp götürdüğünü söylerler,” dedi, “şimdiye dek buna inanmazdım. Kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Bu, aylardır yediğim ilk güzel yemek. Yeni öldürülmüş geyiğin etini ormanda yemek – ah ne zevk!”

“Sizinki gibi bir sağlığa gıpta ediyorum Hawkmoon,” dedi, inanılmaz miktarda et yemiş olan ve parmaklarını titizlikle temizleyen D’Averc. “Sizinki gibi sağlam bir iştaha sahip olmak isterdim.”

“Ben de sizinki gibi,” dedi Oladahn gülerek, “çünkü bir hafta yetecek kadar yedin.”

D’Averc, ona sitem edercesine baktı.

Üstünde hâlâ Hawkmoon’un pelerini bulunan ve ona sıkıca sarınmış olan Yisselda hafifçe titredi, çiğnediği kemiği bıraktı. “Bir an önce bir kasaba bulup bulamayacağımızı merak ediyorum,” dedi. “Satın almak istediğim şeyler var . . .”

Hawkmoon utanmış göründü. “Elbette ki Yisselda, sevgili-m, yine de zor olacak . . . Eğer Kara İmparatorluk savaşçıları buralardaysa, daha güneye ve batıya, Kamarg’a doğru gitmek daha iyi olabilir. Belki de Karpatya’da bir kasaba bulunabilir. Neredeyse oranın sınırlarına gelmiş olmalıyız.”

D’Averc, parmağını arabaya ve hayvanlara doğrulttu. “Bu doğaüstü şeyle bir kasabaya girersek hoş karşılanamayabiliriz,”

dedi. "Belki de içimizden biri en yakın köye gider . . ? ama o zaman da, para yerine ne kullanacağız?"

"Kızıl Tılsım var," dedi Hawkmoon. "Onu takas edebiliriz."

"Ahmak," dedi D'Averc, ölümcül bir ciddiyetle Hawkmoon'a bakarak. "O Tılsım senin hayatını – ve bizimkini de – korusun tek şey, şuradaki hayvanları tek kontrol etme vasıtamız. Bana öyle geliyor ki, nefret ettiğiniz şey Tılsım değil, onun beraberinde getirdiği sorumluluk."

Hawkmoon omuzlarını silkti. "Olabilir. Belki bu fikri öne sürmekle ahmaklık ettim. Yine de o şeyi sevmiyorum. Sizin görmediğinizi gördüm ben – onu otuz yıldır takan bir adama ne yaptığını gördüm."

Oladahın araya girdi. "Bu tartışmaya gerek yok dostlarım, çünkü ihtiyacımızı önceden tahmin ettim ve siz, muazzam bir vahşetle düşmanlarımızın işini bitirirken ben Kara İmparatorluk askerlerinin birkaçının gözlerini oydum. . ."

"Gözler mi!" dedi Hawkmoon tiksinererek, ama Oladahın Granbretanlıların maskelerinden aldığı bir avuç mücevheri gösterdiğinde rahatlayıp gülümsedi.

"İyi," dedi D'Averc, "şimdi erzağa ihtiyacımız var ve Lady Yisselda için de biraz giysiye. Karpatya'ya ulaştığımızda, hançimiz bir kasabaya gidip fazla dikkat çekmemeyi başarabilir?"

Hawkmoon ona alaylı bir bakış attı. "Elbette ki siz Sör Huillam, Kara İmparatorluk aksesuarlarınızı çıkardığınız takdirde tabii ki, çünkü sizin de belirtebileceğiniz gibi alımda lanet olasıca Kara Mücevher var, Oladahın'nsa kıllı bir yüzü. Ama siz yine de benim tutsağımısınız . . ."

"İncindim, Dük Dorian. Müttefik olduğumuzu – ortak bir düşmana karşı ve birbirimizin hayatını kurtararak kanla birleştirmemizi – sanıyordum . . ."

"Hatırladığım kadarıyla siz benim hayatımı kurtarmadınız."

"Sanırım açık bir şekilde değil. Yine de. . ."

"Ve sizi bir avuç dolusu mücevherle serbest bırakmaya hiç

niyetim yok," diye devam etti Hawkmoon ve daha ciddi bir sesle ekledi. "Üstelik, bugünlerde başkalarına güvenebilecek bir havada değilim."

"Sözüme güvenebilirsiniz Dük Dorian," dedi D'Averc, gözleri biraz sertleşir gibi görünmesine rağmen yumuşakça konuşmuştu.

Hawkmoon kaşlarını çatı.

"Dostumuz olduğunu yanımızda savaşarak kanıtladı," dedi Oladah'n yavaşça.

Hawkmoon iç çekti. "Beni bağışlayın D'Averc. Pekâlâ, Karpatya'ya ulaştığımızda, ihtiyacımız olan şeyleri siz alacaksınız."

D'Averc öksürmeye başladı. "Bu lanet olası hava. Benim ölümüm olacak."

Yollarına devam ettiler; önceki güne göre daha yavaş adımlarla ilerlemelerine karşın boynuzlu kediler, yine de herhangi bir attan çok daha hızlı gidiyorlardı. Öğlen büyük ormandan çıktılar, akşama doğru Karpatya Dağları uzaktan görülüyordu ve aynı anda Yisselda, kendilerine yaklaşan küçük, atlı grubunu göstererek, kuzeyi işaret etti.

"Bizi görmüşler," dedi Oladah'n, "ve yolumuzu kesecek bir açıda ilerlemeyi planlamış görünüyorlar."

Hawkmoon, kamçısını, arabayı çeken büyük canavarların böğürlerinin üzerinde salladı. "Hızlı!" diye haykırdı ve araba birden hız kazanmaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra D'Averc, tekerleklerin gümbürtü ve takırtılarını bastırarak şekilde seslendi. "Bunlar Kara İmparatorluk süvarileri – buna şüphe yok. Yanılmıyorsam, Mors Birliği."

"İmparator-Kral, Ukrayna'yı ciddi bir şekilde işgal etmeyi planlıyor olmalı," dedi Hawkmoon. "Bu kadar Kara İmparatorluk savaşçısının buralarda olmasının başka bir amacı olamaz. Bu da onun fetihlerini daha batıya ve güneye doğru ilerletmeye çalıştığı anlamına geliyor."

“Umarım Kamarg bu plana dahil değildir,” dedi Yisselda.

Süvariler, atlarını, arabanın yoluna doğru bir açıyla sürerek yavaşça yaklaşıırken araba dörtlüye gitmeye devam etti.

Süvarilerin, kendilerini yakalamak üzere olduklarına inanmalarını sağlayacak şekilde yavaşlayan Hawkmoon, zalimce sırtıttı. “Yayını hazırla Oladahn,” dedi. “İşte sana nişan talimi yapmak için bir fırsat.”

Abanoz ve fildişinden yapılmış, sırttan acayip mors maskeleri içindeki atlılar yaklaşıırken, Oladahn okunu hazırlayarak fırlattı. Atlılardan biri yere düştü ve birkaç mızrak arabaya doğru fırlatıldı, ama kısa düştü. Hızlanarak gözden kaybolmalarından önce Oladahn’ın okları, Mors Birliği’nden üç atlıyı daha öldürdü. Jaguarlar onları Karpatty Dağları’nın uzantısı olan tepelere doğru sürüklüyorlardı.

İki saat içinde hava kararmıştı ve orasının kamp yapmak için uygun olduğuna karar verdiler.

Üç gün sonra, bir dağın kayalık yamacının karşısına gelmişlerdi, bölgeyi aşmak istiyorlarsa hem hayvanları hem de arabayı terk etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Yollarına yaya devam etmek zorundaydılar, başka seçenekleri yoktu.

Arazi, mutant jaguarlar için gittikçe zorlaşıyordu ve ilerideki dağlık bölgeyi, arabayı çekerek tırmanmaları imkânsızdı. Hawkmoon ve arkadaşları, iki günlerini bir geçit bulmaya çalışarak harcamışlardı, ama hiçbir geçit yoktu.

Bu arada, eğer izlenmişlerse peşlerindeki onları neredeyse yakalamak üzereydiler. Hawkmoon’un İmparator-Huon’un öldürmeye yemin ettiği adam olduğunun fark edildiğine emindiler. Bu yüzden, kendilerini efendilerinin gözünde yükseltmek isteyen Kara İmparatorluk savaşçıları, Hawkmoon’u yakalamaya can atıyor olmalıydı.

Koşumları çıkartılmış hayvanlar arkalarından onları izlerken dağın sarp yüzüne tırmanmaya başladılar.

Dağın üstünden ötelere uzanıyormuş görünen ve daha rahat bir yol oluşturan bir düzlüğe ulaştıklarında, silah ve toynak

takırtıları duyular ve kendilerini izlemiş olan mors maskeli adamların aşağıdaki kayaların ardından geldiğini gördüler.

"Mızraklarının bu mesafeden bize ulaşacağı kesin," dedi D'Averc ciddi bir ifadeyle. "Ve sığınabileceğimiz hiçbir yer yok."

Hawkmoon hafifçe gülümsedi. "Yine de bir şey var," dedi ve sesini yükseltti. "Hayvanlarım, saldırın onlara – öldürün onları, kedilerim! Kızıl Tılsım adına bana itaat edin!"

Mutant kediler, kurbanları görmekten duydukları sevinçle karanlık gözlerini, boynuzlu jaguarları fark etmemiş olan yeni gelenlere doğru çevirdiler.

Ve kediler sıçradılar.

Çılgın Tanrı'nın hayvanları adamları önce öldürüp sonra yerken, dehşet verici çığlıkları havayı doldurur ve tüyler ürpertici hırıltılar sakın dağlarda yankılanırken Yisselda başını çevirip arkalarına bakamadı.

Ama ertesi gün, dağları aşmış ve üzerinde huzurlu, küçük kırmızı bir kasabanın olduğu yemyeşil bir vadiye ulaşmışlardı.

D'Averc kasabaya doğru baktı ve elini Oladahn'a uzattı. "Mücevherler, lütfen, dostum Oladahn. Rünlü Asa adına, yalnızca gömlek ve pantolonla çıplak gibi hissediyorum!" Mücevherleri aldı, avucunun içinde birbirlerine çarptırdı, Hawkmoon'a göz kırptı ve köye doğru yola çıktı.

Diğerleri çimene uzandılar ve ısıklık çalarak yürüyen adamın bir sokağa girişini izlediler; ardından gözden kayboldu.

Dört saat boyunca beklediler. Hawkmoon'un yüzü katılaşmaya başladı ve dudaklarını büzüp omuzlarını silken Oladahn'a içermemişcesine bir bakış attı.

Ve sonra D'Averc yeniden belirdi, ama yanında başkaları da vardı. Hawkmoon şaşkınlık içinde, onların Kara İmparatorluk adamları olduğunu fark etti. Baron Meliadus'un eski Birliği'nin, korkunç Kurt Birliği'nin adamlarıydı. D'Averc'i tanımış ve onu yakalamışlar mıydı? Ama hayır – tam tersine, D'Averc onlarla dostça konuşuyor gibiydi. Ayrılırken onlara el sallayan

adam topuklarının üzerinde döndü ve sırtında büyük bir bohçayla, saklandıkları tepeye doğru yürümeye başladı. Hawkmoon şaşırmıştı, çünkü D'Averc'in gitmesini izin veren kurt maskeli adamlar, köye doğru dönüyorlardı.

"Onlarla konuşabilir, D'Averc bunu yapabilir," diye sırttı Oldahn. "Onları, masum bir yolcu olduğuna ikna etmiş olmalı. Kara İmparatorluk'un Karpatya'da, şu anda yumuşak yaklaşım tarzını kullanıyor olduğu kesin."

"Belki de," dedi Hawkmoon, tamamen ikna olmamıştı.

D'Averc yanlarına geldiğinde, bohçasını yere bırakıp açtı, bohçanın içinde birkaç gömlek ve pantolonunun yanı sıra – peynir, ekmek, sosis, soğuk et ve benzeri – bir sürü gıda maddesi de vardı. Oladahn'ın mücevherlerinin büyük bölümünü iade etti. "Bunları epey ucuza aldım," dedi ve ardından Hawkmoon'un ifadesini görünce kaşlarını çatı. "Ne oldu Dük Dorian? Memnun değil misiniz? Lady Yisselda'ya güzel bir elbise almadığıma üzgünüm, ama pantolon ve gömlek ona uyacaktır."

"Kara İmparatorluk adamları," dedi Hawkmoon, parmağını köye doğru uzatarak. "Onlara çok dostça davranıyordun."

"Endişelendirdiğimi kabul ediyorum," dedi D'Averc, "ama onlar zorbalıktan sakınıyor gibiydiler. Halka, Kara İmparatorluk yönetiminin faydalarını anlatmak için Karpatya'dalar. Görünüşe bakılırsa Karpatya Kralı, Kara İmparatorluk soylularından birini ağırlıyor. Her zamanki yöntem – zorbalıktan önce altın. Bana birkaç soru sordular, ama pek şüphelenmediler. Çekya'da savaştıklarını söylediler, bir iki önemli şehir dışında neredeyse tüm ulusu kontrol altına almışlar."

"Bizden bahsetmedin değil mi?" dedi Hawkmoon.

"Elbette ki hayır."

Bir parça tatmin olan Hawkmoon, biraz rahatladı.

D'Averc bohçanın içine sarmış olduğu bir örtüyü açtı. "Bakın – dört tane başlıklı pelerin, buralardaki din adamlarının giydikleri türden. Bunlar yüzümüzü saklayacaktır. Güneyde, yaklaşıp bir günlük yürüme mesafesinde bundan daha büyük bir

kasaba olduğunu duydum. At ticareti yapılan bir kasabaymış. Yarına dek oraya ulaşıp at satın alabiliriz. Bu iyi bir fikir mi?”

Hawkmooon yavaşça başını sallayarak onayladı. “Evet, atlara ihtiyacımız var.”

Kasabanın adı Zorvanemi’ydi ve kasaba, at alıp satmak için oraya gelmiş her türden insanla doluydu. Kasabanın hemen dışında satılacak atların bulundurulduğu yerler vardı ve orada safkan atlardan sabana koşulan beygirlere dek her tür at bulunabiliyordu.

Oraya, at satın almak için biraz geç bir saatte varmışlardı, kasabanın tam kıyısında bulunan ve atların tutulduğu yere yakın bir hana gittiler, böylece sabah erkenden istediklerini satın alıp ayrılacaklardı. Çevrede Kara İmparatorluk askerlerinden oluşan küçük gruplar vardı, ama askerler kalabalığın içine karışan kukuletalı din adamlarıyla ilgilenmediler. Bölgede, çeşitli manastırlardan gelen temsilciler vardı ve birkaç din adamının daha olması dikkat çekecek bir şey değildi.

Hanın salonunun sıcaklığında, sıcak şarap ve yemek ısımarladılar, güney Fransa’ya ulaşmak için en iyi yolun hangisi olduğunu, satın aldıkları bir haritayı inceleyerek ve fısıldaşarak tartıştılar.

Kısa bir süre sonra hanın kapısı itilerek açıldı ve soğuk gece havası içeriye doldu. Konuşma seslerini ve ara sıra atılan kahkahaları bastırarak kendisi ve arkadaşları için şarap isteyen ve han sahibine, kız da bulmasını söyleyen bir adamın kaba sesi duyuldu.

Başını kaldırıp bakan Hawkmooon, hemen gardını aldı. İçeri giren adamlar, Yabandomuzu Birliği’nin, D’Averc’in ait olduğu Birlik’in askerleriydi. Yarı aydınlıkta, bodur, zırlı bedenleri ve ağır, miğfer maskeleriyle, tıpkı temsil ettikleri hayvanlar gibi görünüyorlardı, sanki yabandomuzları konuşmayı ve arka ayakları üzerinde durmayı öğrenmiş gibiydi.

Hancının endişelendiği oldukça açıktı, birkaç kez boğazını

temizleyerek, onlara hangi şarabı tercih ettiklerini sordu.

“Sert şarap, bol şarap,” diye haykırdı liderleri. “Ve aynı şey kadınlar için de geçerli. Kadınlarınız nerede? Umarım atlarınızdan daha güzellerdir. Haydi be adam, çabuk ol. Tüm günü at satın alarak ve bu kasabanın refahına katkıda bulunarak geçir-dik – şimdi siz bize bir iyilik yapacaksınız.”

Yabandomuzu savaşçıların – muhtemelen sınırın öte tarafındaki Çekya’yı zaptetmeye çalışan – Kara İmparatorluk birlikleri için at satın almak üzere orada oldukları açıkça belliydi.

Hawkmoon, Yisselda, Oladah’n ve D’Averc, kukuletalarını yüzlerini kapatacak şekilde özenle başlarına çektiler ve kafalarını kaldırmadan şaraplarını yudumladılar.

Salonda hancı ve iki adamının yanı sıra hizmet eden üç genç kız vardı. Yabandomuzu savaşçısı yanından geçen bir kızı yakaladı ve maskesinin burnunu kızın göğsüne dayadı.

“Bu yaşlı domuza bir öpücük ver, küçük kız,” diye gürledi.

Kız kıpırdanıp kurtulmaya çalıştı, ama adam onu sıkıca tutuyordu. Şimdi hanın her tarafında sessizlik ve gerilim hakimdi.

“Benimle dışarıya gel,” diye devam etti yabandomuzu lideri. “Kızıışmış bir haldeyim.”

“Ama hayır, lütfen, bırakın gideyim,” diye hıçkırdı kız. “Gelecek hafta evleneceğim.”

“Evleneceksin ha?” diyerek tatsız bir kahkaha attı savaşçı. “İyi ya, sana kocana da öğretebileceğin birkaç numara göster-meme izin ver.”

Kız çığlık attı ve direnmeyi sürdürdü. Handa kimse kımıldamıyordu.

“Haydi,” dedi savaşçı kabaca. “Dışarı . . .”

“Olmaz,” diye ağladı kız. “Evlenene kadar olmaz.”

“Hepsi bu mu? Yabandomuzu maskeli adam güldü. “İyi o zaman – eğer istediğin buysa seninle evleneceğim.” Adam birden döndü ve gölgelerin içinde oturan dörtlüye baktı. “Siz din adamlarısınız, öyle değil mi? İçinizden biri bizi evlendirebilir.”

Hawkmooon ve diğlerleri daha ne olduğunu anlayamadan sıranın dış tarafında oturan Yisselda'yı kolundan tutarak çekti. "Evlendirin bizi, kutsal adam hey – Rünl  Asa adına! Ne biçim bir rahipsin sen?" Yisselda'nın cüppesinin kukuletası düşmüş, güzel saçları ortaya çıkmıştı.

Hawkmooon ayağı kalktı. Savaşmaktan başka yapılabilecek bir şey yoktu. Oladahn ve D'Averc de ayağı kalktılar.

Hep birlikte, c bbelerinin altında sakladıkları kılıçları sıyırdılar ve kadınlara kaçmalarını söyleyerek zırhlı savaşçıların üstüne saldırdılar.

Yabandomuzu savaşçıları sarhoş ve şaşkınlardı,    arkadaşsa öyle değildi. Bu, onların tek avantajıydı. Liderin g ğ sl ğ n n ve zırhlı yakalığının arasından kayan Hawkmooon'un kılıcı, adam daha kendisinininkini sıyıramadan onu öldürmüştü. Bu sırada Oladahn kılıcını, bir diğler savaşçının korunaksız bacaklarına indirirken D'Averc eldiveni çıkarmış bir savaşçının elini kesmeyi başarmıştı.

Meyhanedeki kadınlar ve adamlar hızla merdivenlere ve kapılara doğru koşturur ve birçoğ  olanları izlemek için yukarıdaki balkonda toplanırken Hawkmooon ve arkadaşları meyhanenin içinde bir ileri bir geri mücadele ediyorlardı.

Kılıç d v ş nden vazgeçen Oladahn, iri bir düşmanın sırtına atlamıştı ve elindeki kamayla, maskenin göz deliklerinden adamın gözünü çıkartmaya çalışıyordu. Hantalca ve neredeyse yarı k r bir şekilde sendeley en adam onu sırtından fırlatmaya çabaladı.

D'Averc, yetenekli sayılabilecek bir adamla kılıç dövüşü yapıyordu ve adam onu merdivenlere doğru geriletmişti. Bu sırada Hawkmooon, kocaman baltasını savuran bir adama karşı umutsuzca kendisini savunmaya çalışıyor ve balta, Hawkmooon'u her ıskalayışında, ahşap doğramaları parçalıyordu.

Pelerininin içine sıkışmış olan Hawkmooon hem pelerinden hem de balta darbelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Yana doğru bir adım atarken pelerininin eteklerine takılıp yere düştü.

Baltalı adam burnundan soludu ve son darbeyi indirmek üzere baltasını kaldırdı.

Balta aşağıya inerken, Hawkmoon tam zamanında yuvarlanarak sıyrıldı ve zeminin sert tahtasına saplanmış baltayı tutarak doğrulurken kılıcını adamın boynuna doğru savurdu. Adam inledi ve sersemlemiş bir şekilde dizlerinin üstüne düştü. Hawkmoon'un tekmelediği maskenin altından kızarmış sapkın bir surat ortaya çıktı. Kılıcını adamın açık ağzından içeri saplayarak boğazına kadar soktu, şahdamarını kesmiş ve miğferden kanlar fışkırmaya başlamıştı. Hawkmoon kılıcını geri çekti ve miğfer cınlayarak kapandı.

Biraz ötesinde Oladahn, kolunu yakalayarak sırtından indirmeye çalışan adamın tepesinden yarı yarıya düşmüş bir şekilde debeleniyordu. Hawkmoon ileri atıldı ve iki eliyle tuttuğu kılıcını adamın karnına sapladı, kılıç, önce zırhı, sonra altındaki yeleği ve eti delip geçti. Adam bir çığlık atarak yere yığıldı ve orada kıvranarak kaldı.

Sonra Oladahn ve Hawkmoon, D'Averc'in savaştığı adamın arkasına geçtiler ve adam ölü bir şekilde yere düşene dek kılıçlarıyla adamı kesip biçtiler.

Bir sıraya yaslanmış oturan ve ağlayarak elini geri yapıştırmaya çalışan elsiz adamın işini bitirmekten başka yapılabilecek bir şey kalmamıştı.

Nefes nefese kalmış olan Hawkmoon, etrafına, yaptıkları katliama baktı. "Din adamları için hiç de fena bir gece işi değil," dedi.

D'Averc düşünceli bir biçimde baktı. "Belki de," dedi yavaşça, "Şimdi, kılığımızı daha iyi bir kılıkla değiştirmemizin vakti geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim zırhım da durduğuna göre, şimdi dördümüzü de giydirmeye yetecek kadar yabandomuzu zırhı var. Yabandomuzu Birliği'nin gizli dilini konuşabilirim. Şansımız varsa en korktuğumuz adamlar gibi, yani Kara İmparatorluk askerleri

gibi giyinerek yolculuk edebiliriz. Granbretan'ın elindeki topraklardan nasıl geçeceğimizi düşünüyorduk; işte, yolu bu."

Hawkmoon derin derin düşündü. D'Averc'in önerisi çılgınca ama olabilirdi, özellikle de D'Averc kendi Birlik'inin tüm âdetlerini bildiğine göre.

"Tamam," dedi Hawkmoon. "Belki de haklısın D'Averc. Böylece Kara İmparatorluk güçlerinin en yoğun olduğu bölgelere gidebilir ve Kamarg'a daha hızlı ulaşma şansı bulabiliriz. Çok iyi, tamam, böyle yapacağız."

Ölülerin zırhlarını çıkarmaya başladılar.

"Hancının ve kasaba halkının sessiz kalacağına emin olabiliriz," dedi D'Averc, "çünkü altı Kara İmparatorluk savaşçısının burada öldürüldüğünün bilinmesini istemeyeceklerdir."

Oladahn, burkulmuş koluna bakarken, onların çalışması izledi. "Yazık," dedi iç geçirerek. "Kaydedilmesi gereken bir kahramanlıktı."

KARA İMPARATORLUK KAMPİ

"Dağ Devleri'nin soyu adına! Bir mil bile gidemeden boğulup öleceğim!" Kendisini garip miğferin ezici ağırlığından kurtarmaya çalışan Oladahn'ın sesi oldukça boğuk çıkmıştı. Dördü, meyhanenin yukarısındaki odalarında oturmuş, ele geçirdikleri zırhları deniyorlardı.

Hawkmoon da eşyaları rahatsız bulmuştu. Zırh dar gelmekten öte adamın klostrofobi duygusuna kapılmasına yol açmıştı. Bir zamanlar, Baron Meliadus'un Birliği'ne ait bir kurt zırhının içine gizlenirken de böyle bir şeyler giymişti, ama yabandomuzu zırhı hem daha ağır hem de çok daha rahatsızdı. Yisselda için daha da kötü olmalıydı. Yalnızca D'Averc buna alışkındı ve kendi zırhını giymiş olarak, keyifle ve eğlenerek diğerlerinin kendi Birlik'inin üniformasıyla tanışmalarını seyrediyordu.

"Sağlığınızın kötü olmasından yakınmanız hiç garip değil," dedi Hawkmoon. "Bundan daha sağlıksız bir şey görmedim. Tüm plandan vazgeçmek üzereyim."

"Yolumuza devam ettikçe alışacaksınız," diye ikna etti D'Averc. "Biraz rahatsızlık, biraz havasızlık, sonra onsuz kendinizi çıplak hissettiğinizi fark edeceksiniz."

"Çıplak olmayı tercih ederim," diye itiraz etti Oladahn, yana kaymış yabandomuzu maskesini hızla çekip çıkararak. Miğfer, yere düşerek şangırdadı.

"Ona dikkat et." D'Averc parmağını salladı. "Daha fazla hasar istemiyorsunuz."

Oladahn, miğfere bir tekme daha savurdu.

Bir gün ve bir gece sonra, Çekya'nın içlerine doğru ilerliyorlardı. Kara İmparatorluk'un bölgeyi istila ettiğine şüphe yoktu, çünkü bütün kasabalar ve köyler harabelerle kaplıydı, bütün yolların üzerinde çarmıha gerilmiş cesetler asılıydı, leş yiyen kuşlar, havada uçuşuyor, doyasıya yiyip içtikleri toprağın üstünü kaplıyorlardı. Geceleri köyler, çiftlikler, kasabalar, villalar ve şehirler ölüleri yakmak üzere tutuşturulmuş yığınlarla aydınlanıyordu ve etraf sanki güneş daima ufukta yükseliyormuşçasına aydınlıktı. Granbretan Adası İmparatorluğu'nun kara orduları, bir ellerinde meşaleler, diğer ellerinde kılıçlarıyla cehennemden gelen iblisler gibi uluyup çığlıklar atarak yıkılmış ülke boyunca atlarını sürüyorlardı.

Kılık değiştirmiş dört arkadaşı, kimse onlardan şüphelenmeden bu dehşet dünyasında dörtnala ilerlerken kıyımdan kurtularak hayatta kalanlar, onlardan kaçıyordu. Onlar etrafta koştururan sayısız katil ve yağmacının arasında yalnızca küçük bir gruptular ve ne dostları ne de düşmanları onların gerçek kimliğinden şüphelenmemişti.

Şimdi sabah olmuştu, kara dumanlarla kaplanmış, uzakta-ki ateşlerle ısınan bir sabah, küllerle kaplı tarlalardan, çiğnenmiş ekinlerden, ölmüş çiçekler ve kanlı cesetlerden oluşan bir sabah, Kara İmparatorluk'un boyunduruğu altındaki herhangi bir ülkenin herhangi bir sabahına benzeyen bir sabah.

Yolun çiğnenmiş çamurunun üzerinde, kocaman pelerinleri maskeli yuzlerini de örten bir grup atlı onlara doğru geliyordu. Güçlü, kara atlarını sürüyorlardı ve günlerdir at sürüyorlarmış gibi, eyerlerinin üzerinde kamburlaşmışlardı.

"Kesinlikle Kara İmparatorluk adamları ve bizimle ilgileniyor gibiler . . ." diye mırıldandı Hawkmoon, adamlar yaklaşıırken.

Liderleri, kukuletasını kaldırdı ve D'Averc'inkinden bile daha büyük, daha süslü bir yabandomuzu maskesi ortaya çıktı. Kara aygırını dizginlerini çekerek durdurdu, adamları arkasında

bekliyordu.

“Üçünüz de susun,” diye mırıldandı D’Averc bekleyen savaşçılarını göstererek. “Ben konuşurum.”

Yabandomuzu savaşçıların liderinden, garip bir homurtu, burun çekme ve hırıltı sesi yükseldi. Hawkmoon adamın Yabandomuzu Birliği’nin gizli dilini konuştuğunu anlamıştı.

Hawkmoon, benzer seslerin D’Averc’in boğazından da yükseldiğini duyduğunda şaşırıldı. Konuşma bir süre devam etti, D’Averc yolun gerisini yabandomuzu lideriyse maskesini sallayarak ters istikameti işaret ediyordu. Sonra lider atını ilerletti ve adamlarıyla birlikte endişe içindeki üçlüyü geçerek yollarına devam ettiler.

“Ne istedi?” diye sordu Hawkmoon.

“Hiç çiftlik hayvanı görüp görmediğimizi sordu. Bir tür arama grubu, ilerideki kamp için erzak bulmaya çalışıyorlar.”

“Ne kampı?”

“Büyük bir kamp olduğunu söyledi, yaklaşık dört mil ilerdeymiş. Hâlâ onlara karşı direnen son şehirlerden birine saldırıya hazırlanıyorlar – Bradichla’ya. Orayı biliyorum. Harika bir mimarisi vardı.”

“Yani Osterland’e yakınız,” dedi Yisselda, “Osterland’ın ardında İtalya vardır, İtalya’nın ardındaysa Provence . . . ve evimiz.”

“Doğru,” dedi D’Averc. “Coğrafya bilginiz kusursuz. Ama henüz eve ulaşmış değiliz, yolculuğumuzun en tehlikeli kısmı hâlâ aşılmayı bekliyor.”

“Bu kampla ilgili ne yapmalıyız,” dedi Oladahn, “etrafından mı yoksa içinden mi geçelim?”

“Bu çok büyük bir kamp,” dedi D’Averc. “En iyisi kampın içinden geçmek, hatta geceyi orada geçirip Kara İmparatorluk planları hakkında, mesela yakında olduğumuzu duyup duymadıklarına dair bilgi almaya çalışmalıyız.”

Hawkmoon’un boğuk sesi miğferinin içinden yükseldi. “Bunun tehlikeli olmadığına emin değilim,” dedi kuşkulu bir

şekilde. “Çevresinden geçmeye çalışırsak, şüphe uyandırabiliriz. Pekâlâ, içinden geçeceğiz.”

“Maskelerimizi çıkarmamız gerekmeyecek mi, Dorian?” dedi Yisselda.

“Bundan korkmanıza hiç gerek yok,” dedi D’Averc. “Granbretanlılar genellikle maskeleriyle uyur ve yüzlerini göstermekten nefret ederler.”

Yisselda’nın sesindeki bitkinliği fark eden Hawkmooon, çok geçmeden dinlenmeleri gerekeceğini ve bunun da Granbretan kampında olacağını anlamıştı.

Kampın büyük olduğunu biliyorlardı, ama bu kadar geniş olacağını düşünmemişlerdi. Biraz ötesinde Bradichla şehrinin surları uzanıyordu, şehrin kulelerinin ucu ve binalarının cephesi buradan bile gözüktüyordu.

“Olağanüstü bir şekilde güzeller,” dedi D’Averc, iç geçirerek. Kafasını kaldırdı. “Yarın zaptolunacak olması ne yazık. Bu orduya karşı direnmeleri için aptal olmaları gerekir.”

“İnanılmaz büyüklükte bir ordu,” dedi Oladahnn. “Bu şehri ele geçirmek için bu kadarı kesinlikle gereksiz.”

“Kara İmparatorluk hızlı fetihleri amaçlar,” dedi Hawkmooon. “Daha küçük şehirleri ele geçirmek için daha büyük orduların kullanıldığını gördüm. Ama kamp muazzam bir alan kaplıyor ve düzenleme kusursuz olmayacaktır. Burada saklanabileceğimizi sanıyorum.”

Gölgelekler, çadırlar, hatta kulübeler bile inşa edilmişti, üzerinde her tür yemeğin hazırlandığı ateşler ve atların, boğaların, katırların yerleştirildiği ağullar vardı. Karınca Birliği’nin adamları tarafından yönetilen köleler, kocaman savaş makinelerini, kampın çamurları arasında sürüklüyorlardı. Bayraklar esintiyle hafif hafif dalgalanıyordu, yirmi kadar askeri Birlik’in flaması orda burda toprağa dikilmişti. Uzaktan bakıldığında, kamp yeri tarih öncesi çağlara ait bir hayvanlar buluşması gibi görünüyordu. Bir yanda kurtlar yıkılmış arazide dolaşıyor, bir

araya gelmiş (mühendis Birlik'lerinden biri olan) köstebekler ateşlerle ilgili homurdanırken diğer yandaysa eşekarıları, kuzgunlar, dağ gelincikleri, sıçanlar, tilkiler, kaplanlar, yabandomuzları, sinekler, av köpekleri, porsuklar, keçiler, sansarlar, susamurları ve hatta Büyük Kumandanı İmparator Huon'un kendisi olan seçilmiş askerlerin oluşturduğu birkaç peygamber devesi bile görülebiliyordu.

Hawkmoon, bayraklardan birkaçını tanıdı – şu Av Köpeği Birliği'nin şişman Büyük Komutanı Adaz Promp'a aitti, Brenal Farnu'nun gösterişli sancağı onun bir Granbretan baronu ve Sıçanlar'ın Büyük Komutanı olduğunu gösteriyordu, Sussex Kontu Shenegar Trott'un dalgalanan bayrağını gördü. Hawkmoon, şehrin, sürdürülen bu sefer sırasında ele geçirilecek olan son şehir olduğunu düşündü ve ordunun bu kadar büyük olmasının ve bunca yüksek rütbeli savaştının burada olmasının nedeni de işte buydu. Atlı bir tahtirevanla çadırına taşınan Shenegar Trott'u fark etti, kaftanı mücevherlerle kaplıydı ve soluk renkli gümüş maskesi bir insan yüzünün parodisi şeklinde yapılmıştı.

Shenegar Trott, zengin yaşantının mahvettiği kolaya kaçan ve yumuşak beyinli bir aristokrat gibi görünüyordu, oysa Hawkmoon onun, Rhine'daki Weizna Geçiti savaşında yaptıklarını, adamın kendisini ve atını kasten suya batırarak ırmak yatağının içinden ilerleyerek, düşmanın elindeki kıyıya ulaştığını görmüştü. Granbretanlı soylularla ilgili şaşırtıcı olan şey buydu. Hepsi tembel, yumuşak ve kendi isteklerine bakan adamlar gibi gözüküyorlardı, oysa taklit ettikleri hayvanlar kadar güçlü ve çoğunlukla onlardan daha cesurdular. Shenegar Trott, çocuğun annesini izlemeye zorlayarak, bağırarak bir çocuğun bir kolunu ısırp bir parçasını kopartmış bir adamdı.

"Peki," dedi Hawkmoon derin bir nefes alarak, "haydi kampın içlerine girelim ve gidebildiğimiz kadar uzak bir köşeye yerleşelim. Umarım sabah dikkat çekmeden sessizce gidebiliriz."

Yavaşça kampın içlerine at sürdüler. Zaman zaman bir yabandomuzu onları selamlıyor, D'Averc de ona yanıtlıyordu. Sonunda kampın en uzak köşesine ulaşip atlarından indiler. Meyhanede öldürdükleri adamlardan çaldıkları aletleri de yanlarında getirmişlerdi ve aletler özel bir rütbe işareti taşımadığı için şüphe çekmeden çadırlarını kuruyorlardı. D'Averc diğerlerinin çalışmasını izledi. Onlara, kendi rütbesindeki birinin diğerlerine yardım ederken görünmemesi gerektiğini söylemişti.

Porsuk Birliği'nden bir grup mühendis, yedek balta uçları, kılıç ve ok başları, mızrak uçları ve benzer şeylerle dolu bir arabayla yanlarına geldiler. Bir bileme makineleri de vardı.

"Bizim için bir iş var mı, yabandomuzu kardeşlerimiz?" diye homurdandılar, küçük kampın biraz gerisinde durarak.

Hawkmooon körelmiş kılıcını sıyırdı. "Bunun bilenmeye ihtiyacı var."

"Evet, ben de bir yay ve bir kılıf dolusu ok kaybettim," dedi Oladahn, arabanın dibindeki ok yığınının bakarak.

"Ya arkadaşınız?", dedi porsuk maskeli adam. "Kılıcı bile yok." Yisselda'yı gösteriyordu.

"Öyleyse ona bir tane ver, seni salak!" En amirane sesiyle bağırıyordu D'Averc ve Porsuk aceleyle emre itaat etti.

Yeniden donanıp silahları bilendiğinde, Hawkmooon güveninin geri geldiğini hissetti. Bu soğukkanlı oyun hoşuna gitmişti.

Yalnızca Yisselda üzgün görünüyordu. Kocaman bir kılıcı beline takmakta zorlanıyordu. "Çok ağır," dedi, "dizlerimin üstüne düşeceğim."

"En iyisi çadırın içine girelim," dedi Hawkmooon, "orada en azından eşyalarının bir kısmını çıkarabilirsin."

Hawkmooon ve Oladahn'ın yemek pişirmek üzere ateş yakışlarını izleyen D'Averc, tedirgin gözüküyordu.

"Sizi rahatsız eden nedir, D'Averc?" diye sordu Hawkmooon, kafasını kaldırıp miğferin göz deliklerinden ona doğru dikkatle bakarak.

"Burnuma kötü bir koku geliyor," diye mırıldandı D'Averc.

“Tehlikede olmayışımız beni tamamen mutlu etmiyor.”

“Neden? Porsukların bizden şüphelendiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır.” D’Averc etrafındaki kamp bölgesine bakındı. Gökyüzü iyice kararmıştı ve savaşçılar yerleşmeye başlamışlardı, şimdi daha az hareket vardı. Uzaktaki şehrin surlarının üstünde askerler, şimdiye dek Kamarg dışında kimsenin direnemediği orduya direnmeye hazır bir biçimde siperlere dizilmişlerdi. “Hayır,” dedi D’Averc kendi kendine tekrarlamışcasına. “Ama rahatlayabilirdim eğer . . .”

“Eğer ne?”

“Sanırım kampın etrafında biraz dolaşıp ne dedikodular duyabileceğime bakacağım.”

“Bu akıllıca olur mu? Üstelik Yabandomuzu Birliği’nden birileri buraya gelirse, onların dilini konuşmayı başaramayız.”

“Çabuk dönerim. Olabildiğince çabuk çadırlarınıza girin.”

Hawkmoon, D’Averc’i durdurmak istedi, ama çevresindekilerin ilgisini çekmeden – ki bunu istemiyordu – nasıl yapabileceğini bilmiyordu. D’Averc’in uzun adımlarla kampın içlerine doğru yürüyüşünü izledi.

“Sosisiniz güzel gözüküyor kardeşlerim,” dedi tam o sırada, arkasından gelen bir ses.

Hawkmoon döndü. Kurt Birliği’nin maskesini takmış bir savaşçıydı.

“Tamam,” dedi hemen Oladahn. “Peki – bir parça alır mıydın . . . kardeşim?” Bir parça sosis kesip kurt maskeli adama uzattı. Savaşçı arkasını döndü, maskesini kaldırdı, yemeği ağzına tıkıp maskeyi hızla aşağıya indirdi, tekrar arkasını döndü.

“Teşekkürler,” dedi. “Günlerdir yolculuk etmekten başka neredeyse hiçbir şey yapmıyorum. Kumandanımız insanı epey zorluyor. Daha yeni geldik. Uçan bir Fransız’dan daha hızlı at sürerek.” Güldü. “Ta Provence’den buraya kadar.”

“Provence’den mi?” dedi Hawkmoon, gönülsüzce.

“Evet. Orada bulunmuş muydun?”

“Bir ya da iki kez. Kamarg’ı hâlâ almadık mı?”

“Çok yaklaştı. Kumandanımız bunun birkaç günlük iş olduğunu düşünüyor. Lidersiz sayılırlar ve erzakları bitmek üzere. Silahları binlercimizi öldürdü, ama daha fazlasını öldürmeden onların üzerine yürüyeceğiz!”

“Liderleri Kont Brass’a ne oldu?”

“Duyduğuma göre ölmüş – ya da ölmek üzereymiş. Moralleri her geçen gün daha da bozuluyor. Geri döndüğümüzde her şeyin bitmiş olacağını düşünüyorum. Buna memnun olacağım. Aylardır oradaydım. Bu, şu lanet olası sefere çıktığımızdan beri ilk manzara değişikliği. Sosis için teşekkürler kardeşlerim. Yarına, iyi öldürmeler!”

Hawkmoon, kurt savaşınsının şimdi binlerce kamp ateşi tarafından aydınlatılan gecenin içine karışmasını izledi. İçini çekti ve çadıra girdi. “Onu duydun mu?” dedi Yisselda’ya.

“Duydum.” Miğferini ve baldır zırhını çıkartmış olan Yisselda, saçlarını tarıyordu. “Görünüşe bakılırsa babam hâlâ yaşıyor.” Fazlasıyla kontrollü bir sesle konuşuyordu ve Hawkmoon, çadırın karanlığında bile kızın gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Korkma Yisselda. Birkaç gün daha ve sonra onun yanında olacağız,” dedi.

“Eğer o kadar yaşarsa. . .”

“O bizi bekliyor. Yaşayacak.”

Sonra Hawkmoon dışarı çıktı. Oladahn, kollarını dizlerinin etrafına sarmış, yavaş yavaş sönmekte olan ateşin yanında oturuyordu.

“D’Averc gideli çok oldu,” dedi Oladahn.

“Evet,” dedi Hawkmoon, soğuk bir tavırla, uzaktaki şehrin surlarına bakarak. “Başına bir şey mi geldi acaba? Merak ediyorum.”

“Bizi terk etmiş olması çok daha muhtemel–” Oladahn aniden sustu, gölgelerin arasından birkaç kişi çıkmıştı.

Onların yabandomuzu maskeli savaşçılar olduklarını gören Hawkmoon'un yüreği sıkışıyordu. "Çadırına gir, çabuk," diye mırıldandı Oladah'n'a.

Ama artık çok geçti. Hawkmoon'a seslenen yabandomuzlarından biri Birlik'inin gırtlaktan çıkan gizli diliyle bir şeyler söylüyordu. Hawkmoon başını salladı ve selamlarcasına elini kaldırdı, konuşmanın sadece bir selamlama olmasını umuyordu, ama yabandomuzunun sesi daha ısrarcı bir hal almıştı. Hawkmoon çadırına girmeye çalışırken bir kol onu durdurdu.

Yabandomuzu yine ona bir şeyler söyledi. Öksüren Hawkmoon hasta taklidi yaparak boğazını işaret etti. "Sana bizimle içer misin diye sordum, *kardeşim*. O maskeyi çıkar!" dedi yabandomuzu.

Hawkmoon hiçbir Birlik üyesinin, maskeyi yasadışı bir şekilde taktığından şüphelenmedike bir diğerinden maskesini çıkarmasını istemeyeceğini biliyordu. Geriledi ve kılıcını sıyırdı.

"Üzgünüm ama sizinle içmekten hoşlanmayacağım *kardeşim*. Ama sizinle seve seve dövüşürüm."

Oladah'n da kılıcı hazır bir şekilde, onun yanına doğru sıçradı.

"Kimsin sen?" diye hırladı yabandomuzu. "Neden başka bir Birlik'in maskesini giyiyorsun? Bunun ne anlamı var?"

Miğferini geriye doğru kaldıran Hawkmoon, soluk yüzünü ve alnında parıldayan Kara Mücevher'i gösterdi. "Ben Hawkmoon'um," dedi açık bir şekilde ve şaşkına dönmüş savaşçıların üstüne atıldı.

İki arkadaş, çıkardıkları kavganın sesi kampın diğer taraftakileri oraya çekene dek, beş Kara İmparatorluk askerini öldürdüler. Atlılar dörtnala üstlerine çullanırken Hawkmoon'un dört bir yanından naralar ve anlaşılmaz sesler yükseliyordu. Kolu havaya kalktı ve üzerine doğru bastıran kalabalığa doğru savruldu, ama kısa bir süre sonra bir düzine el tarafından tutularak yere yatırılmaya çalışılıyordu. Bir mızrağın sapı boynunun

arkasına çarptı ve yerdeki çamurun içine yuvarlandı.

Sersemlemiş bir şekilde ayağa kaldırıldı ve ana topluluktan biraz uzakta duran bir atın üstüne oturmuş, siyah zırhlı uzun bir adamın önüne doğru sürüklendi. Maskesi yukarı kaldırılmıştı ve başını kaldırarak yukarıya, atlıya doğru baktı.

“Ah, bu çok hoş, Köln Dükü,” diye atlının miğferinin içinden derin, müzikal bir ses yükseldi, şeytanilik ve kötü niyetle bilenmiş bir sestti. Hawkmoon sesi tanımıştı, ama bu sesi duyduğuna inanamıyordu.

“Uzun yolculuğum boşa gitmemiş oldu,” dedi binici, yanındaki diğer atlıya dönerek.

“Memnun oldum lordum,” diye geldi yanıt. “İmparator-Kral’ın gözünde yeniden güven kazandığımı düşünüyorum?”

Diğer adama bakmak üzere başını kaldıran Hawkmoon’un gözleri, D’Averc’in işlemeli maskesini gördüğünde, öfkeyle parlıyordu.

“Demek bize ihanet ettin?” diye kalın bir sesle bağırdı. “Bir ihanet daha! Herkes Hawkmoon’un davasına ihanet mi ediyor?” D’Averc’i yakalamak için kurtulmaya çalıştı, ama savaşçılar onu geri çektiler.

D’Averc, kahkaha attı. “Çok safsınız, Dük Dorian . . .” Güçsüz bir şekilde öksürmeye başladı.

“Diğerlerini yakaladınız mı?” diye sordu atlı adam. “Kızı ve küçük hayvan-adamı?”

“Evet, ekselansları,” dedi adamlardan biri.

“Öyleyse onları kampıma getirin. Onları yakından incelemek istiyorum. Bu, benim için çok tatmin edici bir gün.”

GÜNEY YOLCULUĞU

Hawkmoon, Oladahn ve Yisselda, çamur ve pisliğin içinde sürüklenirlerken, kampın üstünde bir fırtına gürlemeye başlamıştı. Savaşçıların parlak ve meraklı gözlerinin önünden geçirilip gürültü ve karmaşa içinde, muazzam bir sancağın, yeni çıkan bir rüzĐarla hafifçe dalgalandığı bir yere getirildiler.

Şimşek, birdenbire gökyüzünde sivri bir mızrak oluşturdu ve ardından gökgürültüsü koptu. Gökgürültüsünün ardından bir şimşek daha çaktı ve ortalığı bir süreliğine aydınlattı. Sancağı tanıdığında, nefesi kesilen Hawkmoon, Yisselda ve Oladahn'la konuşmaya çalıştı, ama tam o sırada, maskeli bir adamın oymalı bir sandalyede oturduğu büyük bir çadırın içine sokuldular, D'Averc de, adamın arkasında dikiliyordu. Sandalyedeki adam, Kurt Birliği'nin maskesini giyiyordu. Sancak, onun, Birlik'in Büyük Komutanı ve tüm Granbretan'ın en soylu adamlarından biri olduğu belirtiyordu. İmparator-Kral Hun'un emri altındaki Kara İmparatorluk Ordularının Büyük Şefi, Kroiden Baronu – Hawkmoon'un, ölmüş olduğunu, kendi elleriyle öldürdüğünü düşündüğü adam.

"Baron Meliadus!" diye homurdandı. "Hamadan'da ölmemişsiniz."

"Hayır, ölmedim Hawkmoon. Beni ağır yaralamış olmana rağmen ölmedim. Savaş alanından kaçtım."

Hawkmoon zayıf bir şekilde gülümsedi. "Adamlarınız da öyle yaptı. Sizi yendik – bozguna uğrattık.

Baron Meliadus, işlemeli kurt maskesini çevirerek yakınında

dikilen bir yüzbaşıya seslendi. “Zincir getirin. Güçlü ve çok ağır bir sürü zincir getirin ve bu köpeklerin etrafına yığın. Anahtarla açılabilen kilitler istemiyorum. Bu kez onların Granbretan’a ulaşacaklarına emin olacağım.”

Sandalyesinden kalktı ve başını, maskesinin göz boşluklarından Hawkmoon’un yüzüne dikkatle bakabilmek için aşağıya doğru eğdi. “Kral Huon’un sarayında senin hakkında çok sık konuştuk, senin için öylesine ayrıntılı, görkemli ve mükemmel cezalar tasarladık ki hain herif. Ölmen bir ya da iki yıl sürecektir, zihninin, ruhunun ve bedeninin her an ıstırap çekecek. Tüm yaratıcılığımızı senin için harcadık Hawkmoon.”

Geriledi ve Yisselda’nın nefretle çarpılmış yüzünü avucunun içine almak üzere, siyah zırh eldivenli elini uzattı. Kız kafasını çevirdi, gözleri korku ve umutsuzlukla doluydu. “Ve senin için de – sana karım olma onurunu bahşetmiştim. Ama şimdi şerefsizce yaşayacak ve senden bıkana ya da bedeninin parçalanana kadar karım olacaksın.” Kurt kafası, Oladahn’a bakmak üzere yavaşça döndü. “Ve bu, insan olmamasına rağmen iki ayağının üzerinde yürümeye cüret eden bu yaratıksa, artık bir hayvan gibi sürünecek ve inleyecek, iyi bir hayvan gibi davranması için eğitilecek . . .”

Oladahn, mücevherli maskeye tükürdü. “Sizi kendime model alacağım,” dedi.

Meliadus, peleriniyle bir helezon çizerek hızla döndü ve ağır ağır, koltuğuna doğru ilerledi.

“Sizi Taht Küresi’ne sunana dek sabredeceğim,” dedi Meliadus, sesi birazcık kararsızdı. “Şimdiye dek sabrettim, birkaç gün daha sabredebilirim. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte gidiyoruz, Granbretan’a geri dönüyoruz. Ama Kamarg’ın çöküşüne tanık olmanız için yolumuzu birazcık uzatabiliriz. Biliyorsanız, bir aydır oradaydım ve adamlarınızın gün be gün ölüşünü, kulelerinizin teker teker yıkılışını izledim. Pek fazla bir şey kalmadı. Adamlarıma son saldırıyı, ben dönünceye dek ertelemelerini söylemiştim. Anavatanınızı görmek isteyebileceğinizi

düşünüyorum . . . yıkılırken.” Güldü ve maskeli yüzünü yeniden onlara bakmak üzere çevirdi. “Ah! İşte zincirler.”

Porsuk Birliği’nin adamları bir mangel, büyük demir zincirler, perçinler ve çekiçler taşıyarak içeri giriyorlardı.

Porsuklar, onları bağlarken, Hawkmoon, Yisselda ve Oladahn debelendiler, ama çok geçmeden demir halkaların ağırlığıyla yere kapaklanacaklardı.

Sonra kızgın perçinler birbirine geçirildi ve Hawkmoon, hiçbir insanın bu bağlardan kaçmayı umamayacağını biliyordu.

İş bittiğinde, Baron Meliadus yapılanları incelemek için geri döndü. “Kamarg’a karadan gideceğiz. Sonra Bordeaux’ya geçeceğiz, orada bizi bir gemi bekliyor olacak. Size uçan bir makine sunamadığım için üzgünüm – onların çoğunu Kamarg’ı yerle bir etmek için kullanıyoruz.”

Hawkmoon, gözlerini kapattı; bu onun, kendisini esir alan adama nefretini göstermek için yapabileceği tek hareketti.

Ertesi sabah, üstü açık bir yük arabasının içine tıklmışlardı ve Baron Meliadus’un sıkıca korunan kervanı yola çıkana kadar üçlüye hiç yemek verilmemişti. Hawkmoon, Sör Huillam D’Averc’le birlikte adamlarının başında yol alan düşmanın bakışını yakalıyordu zaman zaman.

Hava hâlâ fırtınalı ve bunaltıcıydı, birkaç yağmur damlası Hawkmoon’un yüzüne çarptı. Öylesine sıkı bir şekilde bağlanmıştı ki, başını bu ıslaklıktan kurtarmak için sadece güç bela sallayabiliyordu.

Yük arabası sıçradı ve hızla ileriye doğru hareket etti, uzaklarda Kara İmparatorluk ordusu şehre doğru ilerlemeye başlamıştı.

Hawkmoon, sanki her yönden ihanete uğramış gibi hissediyordu. Siyah ve Altın Renkli Savaşçı’ya güvenmiş ve heybesi çalınmıştı; D’Averc’e güvenmiş ve kendisini, Baron Meliadus’un ellerine teslim edilmiş bulmuştu. Şimdi, fırsat verildiği takdirde, Oladahn’ın bile kendisine ihanet etmeyeceğine emin

olamayıp iç geçiriyordu.

Almanya'da Baron Meliadus'a karşı yönettiği ordusuyla yenilip Granbretan'a esir düştüğü günlerin öncesindeki gibi huzurlu bir ruh haline doğru kayıp gidiyordu. Yüzü dondu, gözleri donuklaştı ve düşünmekten vazgeçti.

Yisselda zaman zaman konuşuyor, Hawkmooon kıza güçlükle yanıt veriyor, ama rahatlatıcı bir şey söyleyemiyordu, çünkü kızı hiçbir şeyin ikna edemeyeceğini biliyordu. Bazen Oladahn, neşeli sözler söylemeyi denese de diğerleri kendisine yanıt vermiyor ve sonunda o da yeniden sessizliğe gömülüyordu. Sadece ağızlarına yemek sokulduğunda yaşam belirtisi gösteriyorlardı.

Böylece günler geçti ve kervan güneye, Kamarg'a doğru ilerledi.

Aylar boyunca eve dönmeyi ummuşlardı, oysa şimdi bunu neşesiz bir şekilde bekliyorlardı. Hawkmooon, görevinde, Kamarg'ı kurtarmak işinde başarısızlığa uğradığını biliyordu ve utanç içindeydi.

Kısa bir süre sonra İtalya'yı geçmekteydiler ve Baron Meliadus bir gün onlara şöyle seslendi, "Birkaç güne kalmadan Kamarg'a ulaşmış oluruz. Şimdi Fransa sınırından giriyoruz!" Ve ardından bir kahkaha patlattı.

KAMARG'IN DÜŞÜŞÜ

"Dik oturtun onları," dedi Baron Meliadus, "böylece görebilsinler."

Yük arabasının içine bakmak üzere atının üzerinden eğildi. "Kaldırın onları," dedi, hâlâ zırhlarının içinde olan ve üzerlerindeki zincirlerin yüküyle daha da ağırlaşmış üç bedeni toparlamaya çalışırken ter içinde kalmış adamlarına. "Hiç iyi görünmüyorlar," diye ekledi. "Oysa ben onları dayanıklı kişiler sanmıştım!"

D'Averc, öksürerek ve eyerinin üzerinde biraz kamburlaşmış bir şekilde Baron Meliadus'un yanında at sürüyordu. "Hâlâ kötü durumda mısınız D'Averc? Eczacıım istediğiniz ilacı hazırlayamadı mı?"

"Hazırladı sayın Baronum," dedi D'Averc zayıfça, "ama pek iyi gelmedi."

"İçine koydurttuğunuz şifalı otların karışımları işe yaramış olmalıydı." Meliadus, dikkatini üç tutsağa çevirdi. "Bakın, anavatanınızı görebilmeniz için bu tepede durduk."

Öğlen güneşinin altında gözlerini kırıştıran Hawkmoon, sevgili Kamarg'ının ufka doğru uzanan ve parıldayan topraklarını seçebiliyordu.

Yaklaştıkça, sırlarını yalnızca Kont Brass'ın bildiği inanılmaz güçlere sahip tuhaf silahlarıyla, Kamarg'ın asıl gücünü oluşturan büyük, kasvetli kuleleri görebiliyordu. Ve onların yanında, içeri akın etmeye hazırlanan milyonlarca karıncaya benzeyen kara bir insan topluluğunun kurduğu devasa kampları da görüyordu. Bunlar, Kara İmparatorluk ordularıydı.

“Ah!” diye hıçkırdı Yisselda. “Bu kadarına asla dayanamazlar!”

“Zekice bir tahmin, sevgilim,” dedi Baron Meliadus. “Tamamen haklısın.”

O ve adamları, Granbretan birliklerinin yığıldığı düzlüğe doğru uzanan bir tepenin yamacında durmuş aşağıya bakıyorlardı. Hawkmoon, sıralar halinde dizilmiş piyadeleri, süvarileri ve mühendisleri görebiliyordu; muazzam büyüklükteki savaş makinelerini, devasa alev toplarını, izleyicilerin başlarının üzerinden geçerken güneşi kapatacak kadar çok sayıdaki ornitopterin gökyüzünde uçtuğunu görüyordu. Metal anlamına gelen her şey – pirinç, demir, bronz, çelik, alev-mızrağının darbelerine direnebilen dayanıklı metal alaşımları, altın, gümüş, platin ve kurşun – huzurlu Kamarg’ın karşısına getirilmişti. Akbalar kurbağaların, atlar köstebeklerin yanında saflar halinde ilerliyorlardı; kurtlar, yabandomuzları, geyikler, yaban kedileri, kartallar, kuzgunlar, porsuklar ve gelincikler oradaydı. Granbretan’ın her köşesinden gelen en az iki düzine soylunun renkleriyle parıldayan ipek bayraklar, nemli ve sıcak havada yavaş yavaş dalgalanıyordu. Sarılar, morlar, siyahlar, kırmızılar, maviler, yeşiller ve parlak pembeler vardı. Yüz binlerce gözün üstündeki mücevherlerde yansıyan güneş onları ışıltılı, hain ve korkunç bir hale sokuyordu.

“İşte,” diye bir kahkaha attı Baron Meliadus. “Kumanda ettiğim ordu işte bu. Eğer Kont Brass o gün bize yardım etmeyi reddetmemiş olsaydı, hepiniz Granbretan’ın Kara İmparatorluğu’nun şerefli müttelikleri olacaktınız. Ama bize karşı koydunuz – şimdi cezalandırılacaksınız. Silahlarınızın, kulelerinizin ve adamlarınızın kayıtsız cesaretinin, Granbretan’ın gücüne karşı koymaya yetebileceğini düşündünüz. Yeterli değil, Dorian Hawkmoon, yeterli değil! Bak – *benim* ordum, intikamımı almak üzere yetiştirilmiştir. Bak, Hawkmoon, senin ve diğerlerinin ne kadar ahmak olduğunu gör!” Başını geriye doğru attı ve uzun bir süre kahkahalarla güldü. “Titre Hawkmoon – ve

sen de Yisselda – halkının şimdi kulelerinin içinde titrediği gibi titreyin, çünkü onlar bu kulelerin düşeceğini biliyorlar, Kamarg'ın, yarın günbatmadan önce, küllere ve çamura dönüşmüş olacağını biliyorlar. Bütün ordumu feda etmek uğruna bile olsa bile Kamarg'ı yok edeceğim!"

Hawkmoon ve Yisselda, sadece delirmiş Baron Meliadus'un bahsettiği yıkım tehlikesinin kederini düşündüklerinde bile titrediler.

"Kont Brass öldü," dedi Baron Meliadus, atını adamlarının başına geçmek üzere çevirirken, "ve şimdi Kamarg da ölecek!" Kolunu havaya kaldırıp salladı. "İleri. Onlara kıyımın ne olduğunu gösterelim!"

Yük arabası yeniden hareket etti, sallanıp sıçrayarak tepedeki patikadan aşağıya doğru inerken tutsaklar, umutsuz yüzleri ve kederli gözleriyle, arabanın içinde öylece oturuyorlardı.

D'Averc, gösterişli bir biçimde öksürerek, atını arabanın yanında sürmeye devam etti. "Baronun ilacı hiç de fena değil," dedi sonunda. Anlaşılmaz bir şekilde, "Onun bütün adamlarının hastalığını iyi edecektir," dedikten sonra, grubun başına, efendisinin yanına gitmek üzere atını dörtlüye kaldırdı.

Hawkmoon, Kamarg'ın kulelerinde parlayan tuhaf ışınların karşılarında toplanmış adamların üzerine düştüğünü ve adamların olduğu yeri dağıtarak geride sadece yanık topraklar bıraktığını gördü. Kamarg süvarilerinin yerlerini almak üzere ilerlediklerini, boynuzlu atlarının üstünde giden ve omuzlarında alev-mızraklarını taşıyan yıpranmış adamların incecik bir hat oluşturduklarını gördü. Süvarilerin peşinden silahlar ve balta- larla kuşanmış şehir halkının geldiğini gördü. Ama Kont Brass'ı, von Villach'ı ya da filozof Bowgentle'ı göremiyordu. Kamarglılar, lidersiz bir şekilde son savaşlarına doğru ilerlemekteydiler.

Savaş çılgınlığının belirsiz seslerini, saldırganlardan gelen uluma ve naraları, alev toplarının patlayışlarını ve alev-mızraklarının çıkardığı çılgınlıkları, zırhların çıkarttığı gürültüleri ve birbirleriyle çarpışan metallerin şakırtılarını duydu; çamurun içinde

ilerleyen hayvanların, insanların ve silahların çıkarttığı kokuyu aldı. Sonra, önlerinde ateşten bir duvar yükselirken kara orduların durduğunu ve ornitopterlerin alev-mızraklarına nişan almış kızıl flamingoların aşağıdaki adamların üstünde uçuştüğünü gördü.

Hawkmoon, yeniden özgür olmak, eline bir kılıç ve bacaklarının arasına da bir at alarak, lidersiz ve karşılarındaki düşmandan sayıca çok az olmalarına rağmen Kara İmparatorluk ordularına direnmeye devam eden Kamarglıları cesaretlendirme isteğiyle doldu. Zincirlerinin içinde kıvranırken öfke ve hayal kırıklığı içinde küfretti.

Akşam oldu, savaş devam ediyordu. Hawkmoon, o kadim, kara kulelerden birinin Kara İmparatorluk toplarından yükselen milyonlarca alevin etkisiyle yerinde sallanarak devrildiğini ve birdenbire paramparça olarak bir moloz yığınınna dönüştüğünü ve kara ordunun neşelendiğini gördü.

Gece indiğinde savaş devam ediyordu. Savaşın sıcaklığı arabanın içindeki üçlüye dek ulaşarak yüzlerini tere boğuyordu. Çevrelerinde, zaferden emin şekilde konuşup gülüşerek oturan kurt nöbetçileri vardı. Savaşın nasıl gittiğini daha iyi görmek isteyen efendileri, atını birliklerin yoğunlaştığı bir yere doğru sürmüş ve adamlar da uzun maskelerinin ardından içebilmeleri için üzerinden uzun kamışlar çıkan bir şarap şişesini ortaya çıkartmışlardı. Gece ilerledikçe azalan konuşma sesleri ve kahkahaları sonunda kesildi, nöbetçiler tuhaf bir şekilde uykuya dalmışlardı.

"Tedbirli kurtların böylesine derin bir uykuya dalmış olmaları çok ilginç," dedi Oladah'n onları işaret ederek. "Kendilerinden emin olmalılar."

Hawkmoon iç çekti. "Evet, ama bunun bize bir faydası yok. Bu lanet olası zincirler öylesine sıkı perçinlenmiş ki hiçbir kaçma umudumuz yok."

"Bu da nedir?" Bunu söyleyen D'Averc'in sesiydi. "Artık iyimser değil misiniz, Hawkmoon? Buna inanmakta zorlanıyorum!"

“Gidin buradan D’Averc,” dedi Hawkmoon, adam karanlıklar içinden belirerek arabanın yanında durduğunda. “Gidip efendinizin çizmelerini yalayın.”

“Bunu getirmiştım,” dedi D’Averc incinmiş taklidi yapan bir sesle, “bakalım işinize yarayacak mı.” Elindeki hacimli bir nesneyi gösterdi. “Üstelik, nöbetçileri uyutan şey benim ilacımdı.”

Hawkmoon gözlerini kıstı. “Elinizdeki nedir?”

“Savaş alanında bulduğum nadir bir şey. Büyük bir kumandana ait olduğunu tahmin ediyorum, çünkü bugünlerde bunlardan pek az bulunabiliyor. Bir tür alev-mızrağı, ama tek elle taşınabilecek kadar küçük.”

“Onları duymuştum,” diye başını salladı Hawkmoon. “Ama bunun bana faydası ne? Gördüğünüz gibi, zincire vurulmuş durumdayım.”

“Evet, bunun farkındayım. Ama, eğer risk alacak olursanız, elimdeki sizi serbest bırakabilir.”

“Bu, Meliadus’la birlikte hazırladığınız yeni bir tuzak mı yoksa, D’Averc?”

“Söylediklerinize incindim Hawkmoon. Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Çünkü ihanet ederek bizi Meliadus’un ellerine teslim ettiniz. Bu tuzağı çok önceden, Karpatya köyündeki o kurt savaşçılarıyla konuşurken hazırlamış olmalısınız. Onları, efendilerini bulmak üzere gönderdiniz ve bizi, kolayca yakalanacağımız o kampa götürmeyi ayarladınız.”

“Bu mantıklı gibi görünüyor,” diye onayladı D’Averc. “Ama başka bir açıdan da bakabilirsiniz – kurt savaşçıları beni tanımışlardı ve bizi izlediler, ardından efendilerini uyarmaya gittiler. Kampta, Meliadus’un sizi bulmaya geldiğine dair birtakım dedikodular duydum ve Meliadus’a sizi bu tuzağa sürükleyen ben olduğumu söylemeye karar verdim, böylece en azından içimizden biri özgür kalabilirdi.” D’Averc duraksadı. “Bu, kulağa nasıl geliyor?”

“İçtenliksiz bir söz gibi.”

“Evet, içtenliksiz bir söz gibi tınladığı doğru. Şimdi Hawkmooon, fazla zamanımız yok. Size zarar vermeden zincirlerinizi yakıp yakamayacağıma bakalım mı yoksa savaşta gelişmeleri kaçırma korkusuyla yerlerinizde mi kalacaksınız?”

“Yakın, şu lanet olası zincirleri,” dedi Hawkmooon. “Böylece, eğer yalan söylüyorsanız bile, sizi kendi ellerimle öldürme şansım olur.”

D’Averc, küçük alev-mızrağını kaldırdı ve Hawkmooon’un zincirli kollarından birine doğrulttu. Sonra bir düğmeye dokundu ve aletin ağzından çok sıcak bir ışın çıktı. Hawkmooon, kolunu kızartan acıyı hissediyordu, ama dişlerini sıktı. Acı iyice arttı ve Hawkmooon bağıracak gibi oldu, ardından üzerindeki bağlarından birinin arabanın dibine düşerken çıkarttığı gürültüyü duydu. Hawkmooon, üzerindeki ağırlığın bir bölümünden kurtulduğunu hissetti. Bir kolu özgür kalmıştı, sağ kolu. Kolu ovaladı ve zırhının neredeyse yandığı bir kısma dokunduğunda az daha bir çılgık atacaktı.

“Çabuk,” diye mırıldandı D’Averc. “İşte şu zinciri de tutup kaldırın. Artık daha kolay olacak.”

Sonunda zincirlerden kurtulan Hawkmooon’la birlikte Yisselda ve Oladahn’ı kurtarmaya giriştiler. İşlerini bitirirken D’Averc giderek daha da endişeli bir ruh haline bürünmüştü.

“İşte kılıçlarınız burada,” dedi, “yeni maskeleriniz ve atlar. Beni izlemelisiniz. Acele edin, Meliadus yakında geri döner. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun daha önce dönmesini bekliyordum.”

Karanlığın içinde atlarının bağlı olduğu yere doğru yavaşça ilerlediler, maskelerini takıp kılıçlarını kuşandılar ve eyerlerine oturdular.

“Çabuk,” diye tısladı D’Averc. “Atlarımızı sürmeliyiz – Kamarg’a gitmeliyiz!”

Atlar dörtnala koşarak tepeden aşağıya, ana savaş alanına doğru ilerlemeye başladı. “Yol açın!” diye D’Averc haykırdı.

“Yol açın! Kuvvetlere yol açın. Ön cephe için takviye!”

Adamlar, kampın kalabalığında gümbür gümbür ilerleyen ve pervasızca dörtnala at süren dört atlıya küfrederek Hawkmoon ve arkadaşlarının atlarına yol açtılar.

“Yol açın!” diye haykırdı D’Averc. “Büyük Komutan için bir mesaj!” Kafasını çevirip Hawkmoon’a seslenecek bir zaman buldu ve “Aynı yalanı sürdürmek beni sıkıyor!” diye bağırdı. Yeniden haykırdı, “Yol açın! Veba salgını için ilaç!”

Arkalarından başka atların da geldiğini duydular, Meliadus ve adamları peşlerine düşmüştü.

“Yol açın!” diye haykırdı D’Averc. “Baron Meliadus’a yol açın!”

Atlar, savaşçı kümelerini geride bıraktılar, savaş makinelerinin etrafından dolaştılar ve ateşlerin üstünden dörtnala geçerek Kamarg kulelerine doğru yaklaştılar. Meliadus’un arkalarından bağırdığını duyabiliyorlardı.

Şimdi, atlarını cesetlerin ve ölmüş Granbretanlıların üzerinden sıçratarak sürdürdükleri bir noktaya ulaşmışlardı ve ordu-
nun ana birlikleri arkalarında kalmıştı.

“Maskelerinizi çıkarın,” diye seslendi D’Averc. “Bu bizim tek şansımız. Eğer Kamarglılar sizi ve Yisselda’yı zamanında tanırlarsa ateş etmeyi keseceklerdir. Yoksa . . .”

Karanlığın içinden süzülen bir alev-mızrağının parlak ışını D’Averc’in hemen yanından geçti. Meliadus’un adamlarının ateşlediği şüphesiz olan diğer alev-mızrakları da arkalarından fırlatılıyordu. Maskeli miğferinin kayışıyla boğuşan Hawkmoon, sonunda onu çözebildi ve maskesini geriye doğru savurdu.

“Durun!” Ses, Meliadus’a aitti ve giderek yaklaşıyordu. “Kendi adamlarınız tarafından öldürüleceksiniz! Salaklar!”

Kamarg tarafında, daha fazla alev-mızrağı ortaya çıktı ve gece kızıl ışıklarla aydınlandı. Atlar, ölümlerin üzerinden güçlkle yol alıyorlardı. D’Averc, başını atının boynuna yaslamıştı, Oladahn ve Yisselda da atlarının üzerine eğilmişti, ama Hawkmoon kılıcını sıyrıp haykırdı. “Kamarglılar! Ben Hawkmoon’um!

Hawkmoon geri döndü!”

Alev-mızrakları geriye çekilmedi, ama Hawkmoon ve arkadaşları şimdi kulelerden birine doğru yaklaşıyorlardı. D’Averc, eyerinde doğruldu.

“Kamarglılar! Size Hawkmoon’u getiriyorum–” ve bir ateş ona çarptı. Kollarını savuran adam haykırdı ve eyerinden düşmeye başladı. Hawkmoon hızla yanaşıp D’Averc’in vücudunun titremesini durdurmaya çalıştı. Zırh kırmış ve yer yer erimişti, ama D’Averc ölmüş görünmüyordu. Kabarmış dudaklarının arasından zayıf bir kahkaha çıktı. “Ciddi miktarda yanlış anlama, kaderimi sizinkine bağlıyor Hawkmoon . . .”

Oladah’n ve Yisselda’nın atları da şaşkınlık içinde kalakalmıştı. Baron Meliadus ve adamları giderek yaklaşmaktaydı.

“D’Averc’in atının dizginlerini sen al, Oladah’n,” dedi Hawkmoon. “Ben onu eyerinde tutmaya çalışacağım, bakalım kuleye yaklaşabilecek miyiz.”

Yeniden alevler patladı, ama bu kez Granbretan tarafından gelmişti. “Dur, Hawkmoon!”

Hawkmoon, emre aldırılmayarak ilerledi. D’Averc’i desteklemeye çalışarak, etrafındaki çamur ve cesetlerin arasından kendisine yavaşça yol açmaya çalışıyordu.

Kuleden muazzam bir ışık fışkırırken haykırdı Hawkmoon. “Kamarglılar! Ben Hawkmoon’um – bu da Yisselda, Kont Brass’ın kızı.”

Işık söndü. Artık Meliadus’un atları iyice yaklaşmış ve Yisselda yorgunluktan atının üstünde sallanmaya başlamıştı. Hawkmoon, Meliadus’un kurtlarıyla karşılaşmaya hazırlandı.

Sonra, altlarında Kamarg’ın boynuzlu beyaz atlarıyla bir dizi zırhlı muhafız ortaya çıktı ve dörtlünün çevresini sardılar.

Muhafızlardan biri, Hawkmoon’un yüzüne dikkatle baktı ve ardından gözleri neşeyle parladı. “Bu lordumuz Hawkmoon! Bu da Yisselda! Artık şansımız dönecek!”

Neredeyse yetişmek üzere olan Meliadus ve adamları Kamarglıları görünce durdular. Sonra, atlarını geriye çevirdiler ve

karanlığın içine doğru sürdüler.

Sabah, soluk gün ışığı gölçüklerin üzerine düşerken ve yabancı boğalar içtikleri sudan başlarını kaldırıp onların geçişini izlerken, sonunda Brass Kalesi'ne ulaşmışlardı. Bir rüzgâr sazları kıpırdattı ve onları bir deniz gibi dalgalandırdı. Kasabaya yukarıdan bakan tepe, yeni olgunlaşmaya başlamış üzümler ve diğer meyvelerle doluydu. Tepenin tam üzerinde, koruduğu bölgenin sınırlarında bütün şiddetiyle devam eden savaşlara rağmen hiç değişmemiş görünen, o güvenilir ve eski Brass Kalesi yükseliyordu.

Kırılan beyaz yoldan kaleye doğru ilerlediler, neşeli görevlilerin atlarını almak üzere fırladıkları avluyu geçtiler ve sonra Kont Brass'ın zafer ganimetleriyle dolu bir salona girdiler. Salon, tuhaf bir şekilde soğuk ve sessizdi, görkemli şöminesinin yanında ayakta durmuş bir adam onları bekliyordu. Gü-lümsüyor olmasına rağmen, gözleri korku doluydu ve yüzü Hawkmoon'un son görüşünden bu yana oldukça yaşlanmıştı – bu adam bilge Sör Bowgentle'dı, filozof ve şair.

Bowgentle, Yisselda'yı kucaklamasının ardından Hawkmoon'un elini sıktı.

“Kont Brass nasıl?” diye sordu Hawkmoon.

“Fiziksel olarak iyi, ama yaşama isteğini kaybetmişti.” Bowgentle, kâhyalara D'Averc'e yardım etmelerini işaret etti. “Onu kuzey kulesindeki hasta odasına götürün – en kısa zamanda onunla ilgileneceğim. Gelin,” dedi. “Kendi gözünüzle görün . . .”

Oladah'nı D'Averc'in yanında kalması için bırakarak eski taş merdivenlerden, Kont Brass'ın dairesinin olduğu yere tırmandılar. Bowgentle bir kapıyı açtı ve yatak odasına girdiler.

Orada, beyaz çarşaflar ve sade yastıklarla kaplanmış, kocaman kare şeklinde basit bir asker yatağı vardı. Yastıkların üzerinde, metalden oyulmuş gibi görünen kocaman bir kafa yatıyordu. Kızıl saçları biraz grileşmiş ve bronz yüzü biraz soluklaşmıştı ama kızıl bıyıkları aynıydı. Derin, bal rengi gözlerinin

üzerinde, bir mağaranın üstündeki taş bir çıkıntı gibi duran gür kaşlar da aynıydı. Adamın gözleri, kırılmaksızın tavana dikilmişti ve hareketsiz dudakları sert bir çizgi oluşturuyordu.

“Kont Brass,” diye mırıldandı Bowgentle. “Bakın.”

Ama gözler, sabit bir şekilde tavana bakmaya devam ettiler. Hawkmoon öne çıkıp yüzün üzerine doğru eğilerek adama bakmak zorunda kaldı ve Yisselda’nın da aynı şeyi yapmasını sağladı. “Kont Brass, kızınız Yisselda döndü, Dorian Hawkmoon da.”

Dudaklardan, guruldayan bir mırıltı geldi. “Yine hayaller. Ateşimin düşmüş olduğunu sanıyordum, Bowgentle.”

“Evet, düştü lordum – bunlar hayal değil.”

Gözler, onlara bakmak üzere döndü. “Sonunda ölüp sizlerle buluşabildim mi çocuklarım?”

“Hayattasınız, Kont Brass!” dedi Hawkmoon.

Yisselda eğildi ve babasını dudaklarından öptü. “İşte baba – sana dünyevi bir öpücük.”

Dudakların katı çizgisi yavaş yavaş erimeye başladı, sonunda bir gülümseme belirdi ve giderek genişledi. Ardından örtülerin altındaki adamın bedeni hareketlendi ve Kont Brass yatağın içinde dimdik oturdu. “Evet! Bu doğru. Umudumu kaybetmiştim! Umudumu kaybettiğim için aptal olmalıyım!” Büyük bir kahkaha attı, yaşama gücü sanki birdenbire geri gelmiş gibiydi.

Bowgentle şaşkına dönmüştü. “Kont Brass – ölümün kapısının bir adım gerisinde olduğunuzu düşünüyordum.”

“Öyleydim, Bowgentle – ama işte gördüğün gibi, oradan geri geldim. Uzun bir yoldan. Kuşatma nasıl gidiyor Hawkmoon?”

“Bizim için kötü, Kont Brass, ama üçümüz yeniden bir arada olduğumuza göre, bahse girerim çok daha iyi gidecektir.”

“Evet. Bowgentle, zırhımı getirtin. Kılıcım nerede?”

“Kont Brass – hâlâ güçsüz olmalısınız . . .”

“Öyleyse bana yemek getirin – çok fazla yemek – onlarla

konusurken bir yandan da yemek yiyerek kendimi biraz güçlendireyim.” Kont Brass, kızını ve kızının nişanlısını kucaklamak üzere yatağından sıçrayıp indi.

Dorian Hawkmoon, uzun aylar önce kaleyi terk etmesinin ardından başına gelenleri salonda Kont Brass’a anlatırken bir yandan da yemeklerini yediler. Sonra Kont Brass kendi sorunlarını anlattı, sanki Kara imparatorluk bütün gücüyle onunla uğraşıyor gibiydi. Von Villach’ın son savaşımdan, yaşlı adamın nasıl cesurca öldüğünden bahsetti ve kendisinin nasıl yaralandığını, Yisselda’nın kaybolduğunu öğrenmesinin ardından yaşama isteğini yitirşini anlattı.

Salona gelip Kont Brass ile tanıştırılan Oladahn, D’Averc’in çok kötü yaralandığını, ama Bowgentle’in onun iyileşebileceğini düşündüğünü söyledi.

Eve dönüşlerinin yarattığı neşeli hava, askerlerin hayatları pahasına ve kaybedilmesi neredeyse kesin bir savaş için ülkenin sınırlarında savaştıklarını bilmenin etkisiyle zaman zaman gölgeleniyordu.

Bu sırada Kon Brass, pirinç zırhını giymiş ve kocaman geniş kılıcını kuşanmıştı. Ayağa kalkan ve diğerlerinin üstünde bir kule gibi yükselen adam şöyle dedi, “Gelin, Hawkmoon, Sör Oladahn, şimdi savaş alanına gitmeli ve zafere ulaşmak için adamlarımızın başına geçmeliyiz.”

Bowgentle iç çekti. “İki saat önce sizin ölmüş olduğunuzu düşünüyordum – oysa şimdi savaşa gidiyorsunuz. Yeterince iyileşmediniz, efendim.”

“Rahatsızlığım, bedensel değil ruhsaldı ve şimdi iyileşti,” diye kükredi Kont Brass. “Atlar! Atları getirmelerini söyleyin, Sör Bowgentle!”

Hawkmoon, yaşlı adamın peşinde salondan ayrılırken, aslında yorgun olmasına rağmen yeniden canlandığını hissediyordu. Yisselda’ya bir öpücük yolladı ve ardından hep birlikte avluya inerek kendilerini savaş alanına götürecek olan atlara

bindiler.

Başlarının üzerinden dev filamingoların oluşturduğu devasa bulutlar geçer ve etraflarında yabani boynuzlu at sürüleri dörtnala koştururken, üç adam atlarını bataklıkların içindeki gizli patikalar boyunca hızla sürüyorlardı. Kont Brass, eldivenli elini salladı. “Böyle bir ülke korunmaya değer. Böylesi bir huzur, korunmaya değer.”

Bir süre sonra savaş seslerini duymaya başlamışlardı ve Kara İmparatorluk’un kulelere saldırdığı yere ulaşmışlardı. En kötüsünü gördüklerinde durdular.

“İmkânsız,” dedi Kont Brass, fısıltaya dönüşmüş bir sesle.

Ama doğruydu.

Kuleler yıkılmıştı. Hepsi yıkılmış ve üzerlerinden dumanlar tüten taş yığınlarına dönüşmüşlerdi. Hayatta kalan insanlar, cesurca savaşmış olmalarına rağmen, şimdi geriye doğru çekiliyorlardı.

“Bu, Kamarg’ın düşüşü,” dedi Kont Brass, yaşlı bir adamın sesiyle.

SAVAŞCI'NIN DÖNÜŞÜ

Onları gören bir yüzbaşı atını üzerlerine doğru sürdü. Adamın zırhı lime lime olmuş, kılıcı kırılmıştı, ama yüzünde bir savinç vardı. "Kont Brass! Nihayet! Gelin efendim, adamları cesaretlendirmeli – Kara İmparatorluk köpeklerini defetmeliyiz!"

Hawkmoon, Kont Brass'ın kendisini gülümsemeye zorladığını ve kocaman kılıcını sıyırarak haykırdığını duydu, "Evet, yüzbaşı. Kont Brass'ın döndüğünü söyleyecek bir iki haberci bulmaya çalışın!"

Kont Brass ve Hawkmoon ortaya çıktıklarında geriye sürülmeye çalışılan Kamarglılardan müthiş bir tezahurat yükseldi ve adamlar, durumlarını korudular, hatta Granbretanlıları gerilettiler. Peşindeki Hawkmoon ve Oladahn'la birlikte atını adamlarının en yoğun olduğu yere doğru süren Kont Brass, bir kez daha yenilmez metal adam olmuştu. "Kenara çekilin, çocuklar!" diye seslendi. "Çekilin ve düşmana ulaşmama izin verin!"

Kont Brass, yanındaki bir atlıdan hırpalanmış bayrağını aldı, kolunu kıvrıp bayrağı dengelemesinin ardından kılıcını havada sallayarak, atını önündeki hayvan maskeleri takmış bir gruba doğru sürdü.

Hawkmoon da yanındaydı ve birlikte neredeyse doğaüstü bir çift oluşturuyorlardı, biri alev alev pirinç zırhı, diğeri de alnına gömülmüş Kara Mücevher'iyle kılıçlarını başlarının üstünde çevirerek Granbretan piyadelerine korku saçıyorlardı. Derken onlara bir adam daha katıldı, eğri süvari kılıcı şimşek gibi bir o yana bir bu yana çarpan, yüzü tüylerle kaplı tknaz biriydi. Şimdi mitolojik bir üçlü gibi görünüyordular, öyle ki

Granbretanlı hayvan adamların cesaretleri iyice kırılmıştı ve geri çekilmeye başladılar.

Hawkmoon, bu kez onu kesinlikle öldüreceğine yeminler ederek, Meliadus'u aradı; ama o an için onu göremedi.

Zırh eldivenli eller, Hawkmoon'u eyerinden çekmeye çalıştılar, ama kılıcı göz deliklerinden girdi, miğferleri yardı ve kafaları omuzların üzerinden kesip aldı.

Gün ilerledi ve savaş durmaksızın devam etti. Savaştan yorulmuş, bir düzineden fazla küçük kesğin ve sayısız eziğin acısıyla sersemleşmiş durumdaki Hawkmoon, artık eyerinin üstünde sallanıyordu. Atı öldürülmüştü, ama çevresindeki adamların yoğunluğu öylesine fazlaydı ki, atının öldüğünü fark etmeden, yarım saattir eyerinde oturup savaşıyordu. Sonra atından sıçradı ve yaya olarak savaşımaya devam etti.

Kendisinin veya diğerlerinin ne kadar adam öldürdüklerinin bir önemi olmadığını biliyordu, sayıca azdılar ve iyi donatılmamışlardı. Yavaş yavaş geriye doğru püskürtülüyorlardı.

"Ah," diye mırıldandı kendi kendine, "yalnızca birkaç yüz yeni birliğimiz olsaydı bile bugün kazanabilirdik. Rünlü Asa adına, yardıma ihtiyacımız var!"

Birdenbire bedeninden tuhaf, elektriksel bir his geçti ve kendisine ne olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi, çünkü bilinçsizce de olsa Rünlü Asa'nın yardımını istediğini anlamıştı. Şimdi, boynunda parlayan ve düşmanlarının zırhlarına kızıl bir ışık yansıtan Kızıl Tılsım, adamın bedenine bir güç yayıyordu. Güldü ve fantastik bir güçle kılıcını savurarak etrafını saran saldırgan çemberini kırmaya başladı. Kılıcı çatırdayıp kırıldı, ama yanındaki bir atının mızrağını alarak adamı eyerinden aşağıya çekti, atın üstüne atlayıp mızrağı bir kılıç gibi sallayarak saldırısını sürdürdü.

"Hawkmoon! Hawkmoon!" diye haykırdı atalarının savaş çığlığını. "Haydi – Oladahn – Kont Brass!" Arkadaşlarıyla arasındaki hayvan maskeli savaşçıların içinden bir yol açtı kendisine. Kont Brass'ın bayrağı, hâlâ sahibinin elindeydi.

“Geriye sürün onları!” diye haykırdı Hawkmoon. “Sınırlarımıza doğru geriletin!”

Artık Hawkmoon her yerdedi, fırl fırl dönen bir ölüm taşıyıcısıydı. Granbretan safları boyunca koşturuyor ve geçtiği her yerde yalnızca cesetler bırakıyordu. Sonra, düşman hatlarından homurtular yükselmeye ve adamlar sendelemeye başladılar.

Bir süre sonra artık geriliyor, hatta bazıları savaş alanından kaçıyor. Derken Baron Meliadus ortaya çıktı, adamlarına geri dönüp savaşmalarını haykırıyordu.

“Dönün! diye bağırdı. “Bu kadar az kişiden korkamazsınız!” Ama şimdi, ordunun neredeyse tümü geriliyor ve Meliadus da geri çekilen adamları tarafından sürükleniyordu.

Savaşçılar, kılıcı her yere uzanan, alnında kara bir mücevher parlayan, boynunda kızıl ateşten bir tılsım asılı olan ve vahşi atı kafalarının üzerlerinde şahlanan bu soluk yüzlü şövalyenin etrafından korkuyla kaçıyorlardı. Onun, ölü bir adamın adını haykırdığını da duymuşlardı – o, ölü adamın kendisiydi, o, Köln’de savaşıp onları neredeyse bozguna uğratan, İmparator-Kral’a karşı gelen, Baron Meliadus’u neredeyse öldürecek olan, aslında onu defalarca yenen Dorian Hawkmoon’du. Hawkmoon! Kara İmparatorluk’un korktuğu tek isim.

“Hawkmoon! Hawkmoon!” Atı yeniden şahlanırken adam kılıcını bir kez daha yukarıya kaldırdı. “Hawkmoon!”

Kızıl Tılsım tarafından ele geçirilen Hawkmoon, kaçan ordunun peşinden gidiyor ve çılgın bir zaferin içinde vahşice kahkahalar atıyordu. Onun arkasından kızıl sarı zırhıyla korkunç gözüken, büyük kılıcından düşmanlarının kanı damlayan Kont Brass ve tüylerin içinden zalimce sırtırken gözleri parlayan, kılıcı kanla kayganlaşmış Oladah’n geliyordu. Onların ardında da, bozguna uğrattıkları kudretli orduyla alay eden bir avuç adamın oluşturduğu neşeli Kamarg güçleri vardı.

Kızıl Tılsım’ın gücü solmaya başlamıştı, Hawkmoon acılarının ve yorgunluğunun geri döndüğünü hissedebiliyordu, ama artık bunun bir önemi yoktu, çünkü yıkılmış kulelerin olduğu

sınıra ulaşmışlardı ve düşmanlarının kaçışını izliyorlardı.

Oladahın güldü. “Zaferimiz, Hawkmoon.”

Kont Brass kaşlarını çattı. “Evet – ama sürdürebileceğimiz bir zafer değil. Çekilip yeniden örgütlenmeli ve kalabileceğimiz daha güvenli bir yer bulmalıyız, çünkü onları savaş alanında bir kez daha yenemeyiz.”

“Haklısınız,” diye başını salladı Hawkmoon. “Kuleler yıktığına göre, korunanaklı başka bir yer bulmalıyız – ve düşünebildiğim yalnızca tek bir yer var . . .” Kont’a baktı.

“Evet – Brass Kalesi,” diye onayladı yaşlı adam. “Kamarg’ın bütün kasaba ve köylerine haber göndermeli, halkın eşya ve hayvanlarıyla birlikte kalenin koruması altındaki Aigues-Mortes’a gelmelerini söylemeliyiz . . .”

“Uzun bir kuşatmaya dayanabilir miyiz?” dedi Hawkmoon.

“Göreceğiz,” diye yanıtladı Kont Brass, uzakta yeniden örgütlenen orduyu izleyerek. “En azından Kara İmparatorluk birlikleri Kamarg’ımıza akın ettiklerinde halk biraz güvende olur.”

Kont, atını döndürerek kaleye doğru sürmeye başladığında gözlerinde yaşlar vardı.

Doğu kulesindeki odasının balkonundan bakan Hawkmoon, halkın çiftlik hayvanlarını, eski Aigues-Mortes kasabasına doğru sürüşlerini izliyordu. İnsanların çoğu, kasabanın diğer ucundaki amfiteatrda tutuluyordu. Askerler, erzak getiriyor ve halkın yüklü arabalarını taşımalarına yardım ediyordu. Akşam doğru, birkaç kişi dışında herkes surların içine, güvenli bölgeye ulaşmış, evlere doluşmuş veya sokaklarda kamplar kurmuşlardı. Hawkmoon, veba ya da paniğin başlamaması için dua etti, çünkü böyle bir kalabalığı kontrol etmek güç olurdu.

Balkonda yanına gelen Oladahın, kuzey doğuyu gösterdi. “Bak,” dedi. “Uçan makineler.” Hawkmoon, Kara İmparatorluk ornitopterlerinin meşum şekillerinin ufukta kanat çırpışını gördü. Bu, Granbretan ordusunun harekete geçtiğinin bir işaretiydi.

Akşam karanlığında, en yakındaki birliktekilerin yemek

için yaktıkları ateşleri görebiliyorlardı.

"Yarın," dedi Hawkmoon. "Bizim son savaşımız olabilir."

Bowgentle ve Kont Brass'ın konuştuğu salona indiler. Yemek hazırlanmıştı ve her zamankinden boldu. Hawkmoon ve Oladahn salona girdiğinde iki adam susup onlara doğru döndü.

"D'Averc nasıl?" diye sordu Hawkmoon.

"Daha güçlü," dedi Bowgentle. "Mükemmel bir yapısı var, akşam yemeği için yataktan kalkmak istediğini söyledi. Ben de kalkabileceğini söyledim."

Dış kapıdan Yisselda geldi. "Kadınlarla konuştum," dedi, "herkesin surların içinde olduğunu söylediler. Hayvanları da kesersek, bir yıl yetecek kadar erzağımız olur . . ."

Kont Brass kederli bir biçimde gülümsedi. "Bu savaşın sonuçlanması bir yıl sürmez. Kasabadakilerin morali nasıl?"

"İyi," dedi Yisselda. "Bugünkü zaferinizi duymuşlar ve şimdi, ikinizin de yaşadığını biliyorlar."

"Yarın öleceklerini bilmiyor olmaları iyi," dedi yavaşça Kont Brass, "yarın değilse bile bir sonraki gün. Bunca askere uzun süre dayanamayız, yavrum. Flamingolarımızın çoğu öldü, yani havada, neredeyse hiç korumamız yok. Askerlerimizin de çoğu öldü ve geride kalanlar yalnızca eğitimsiz birlikler."

Bowgentle iç çekti. "Ve Kamarg'ın asla düşmeyeceğini düşünürdük . . ."

"Buna çok emin gibisiniz," dedi merdivenlerden gelen bir ses. Bol, sarımsı kahverengi bir cüppe giymiş D'Averc, solgun yüzüyle ve sendeleyerek onlara doğru geliyordu. "Böyle bir ruh haliyle, kaybedeceğiniz kesin. En azından, zaferden bahsetmeyi deneyebilirsiniz."

"Haklısınız Sör Huillam." Kont Brass, ruh halini değiştirmeye gayret etti. "Yarınki savaşta bize güç vermesi için şu güzel yemeklerden biraz yiyebiliriz."

"Nasılısınız D'Averc?" diye sordu Hawkmoon, hep birlikte ahşap sandalyelere otururlarken.

"Yeterince iyiyim," dedi D'Averc hafifçe. "Şimdi bir şeyler

yiyebileceğimi düşünüyorum.” Ve tabağına et doldurmaya başladı.

Sessizlik içinde ve genellikle son yemekleri olabileceğini hissettikleri öğünün tadını çıkarmaya çalışarak yediler.

Hawkmoon, ertesi sabah penceresinden baktığında bataklıkların adamlarla kaplı olduğunu gördü. Kara İmparatorluk savaşçıları, gece boyunca surlara yaklaşmışlardı ve şimdi saldırıya hazırlanıyorlardı.

Hızla giysilerini ve zırhını giyerek salona indiğinde orada yamalı zırhını çoktan üzerine geçirmiş olan D’Averc’i ve silahını temizleyen Oladahn’ı buldu. Kont Brass, geride kalan yüzbaşlarından ikisiyle yaklaşan savaş hakkında konuşuyordu.

Salonda, gergin bir atmosfer vardı ve adamlar, birbirleriyle mırıldanarak konuşuyorlardı.

Bir anda beliren Yisselda onu yumuşakça çağırdı, “Dorian . . .” Döndü ve merdivenlerden çıkarak kızın beklediği yere doğru yöneldi, kızı kollarının arasına alıp kendisine yaklaştırdı ve nazikçe alnından öptü. “Dorian,” dedi kız, “gel haydi, ölmeden önce evlenelim . . .”

“Peki,” dedi Hawkmoon sessizce. “Bowgentle’ı bulalım.”

Filozofu, odasında kitap okurken buldular. Hawkmoon ve Yisselda içeri girerken, Bowgentle onlara bakıp gülümsedi. Ne istediklerini söylediklerinde, adam kitabını bıraktı. “Görkemli bir tören umuyordum,” dedi, “ama anlıyorum.”

Onların ellerini birleştirdi, çift önünde diz çöktüğünde kendisinin yazdığı ve arkadaşı Kont’la birlikte Brass kalesine geldiklerinden beri düğünlerde kullanılan sözleri söylemeye başladı.

Sözleri bittiğinde, Hawkmoon ayağa kalktı ve Yisselda’yı öptü. “Ona göz kulak ol, Bowgentle,” dedi ve avluya çıkmak için salondan ayrılmak üzere olan arkadaşlarına katılmak üzere oradan ayrıldı.

Atlarına binerken, kocaman bir gölge avluyu kararttı ve

yalnızca bir Kara İmpartorluk ornitopterinin çıkartabileceği gıcır ve takırtıları duydular. Araçtan fırlayan alev Hawkmoon'ı ıskalayarak taşlara çarptı, burun delikleri kızaran ve çıldıran atının şahlanmasına neden olmuştu.

Kont Brass, yanına aldığı alev-mızrağını kaldırıp aletin düğmesine dokunduğunda kızıl bir ateş uçan makineye çarptı. Pilotun haykırdığını duydular ve çırpınan kanatların durduğunu gördüler. Süzülerek gözden kaybolan makine, tepenin öbür yanına düştü.

"Kulelere alev-mızrakları yerleştirtmeliyiz," dedi Kont Brass. "Ornitopterleri püskürtmenin en iyi yolu bu. Gelin, beyler – savaşa gidelim."

Kalenin surlarını geride bırakıp kasabaya doğru ilerlediklerinde, büyük bir insan dalgasının surlara doğru aktığını ve Kamarglıların onları umutsuzca geri püskürtmeye çalıştığını gördüler.

Tuhaf metal kuşlar şeklinde yapılmış ornitopterler, kasabanın üzerinde gezinerek sokaklara alevler saçıyorlardı, hava kasaba halkının çığlıkları, alev-mızraklarının gümbürtüleri ve metalin metale çarparken çıkardığı seslerle dolmuştu. Aigues-Mortes'in üzerinde siyah bir duman bulutu asılıydı ve evlerin bulunduğu yerler daha şimdiden yanmaya başlamıştı.

Kasabaya doğru hızla inen Hawkmoon, korkmuş kadın ve çocukları, surlara yaklaştırıp savaşa katılmaya yöneltti. Başka bir yerde, Kont Brass, D'Averc ve Oladahn, halkın kasabayı yıkmaya çalışan güçlere karşı direnişine yardım ediyorlardı.

Surların bir bölümünden, umutsuz bir kükreme ve yankılanan bir zafer tezahüratı geldi. Oraya doğru koşmaya başlayan Hawkmoon surlarda bir gedik açıldığını, kurt ve ayı maskeli Kara İmparatorluk savaşçılarının oradan içeri girdiklerini gördü.

Hawkmoon onları karşıladığında daha önce yaptıklarını hatırlayan adamlar bir an duraksadılar. Artık o insanüstü gücü yoktu, ama adamların duraksamalarından yararlanıp atalarının savaş çığlığını haykırdı, "Hawkmoon! Hawkmoon!" ve onlara

doğru fırladı, metale, ete ve kemiğe çarpan kılıcı adamları gediğe kadar geriletti.

Gün boyunca savaşarak sayıları hızla azalmasına rağmen kasabalarını korudular, gece olduğunda Kara İmparatorluk birlikleri çekildi. Hawkmoon, ertesi sabah yenileceklerini biliyordu.

Hawkmoon, Kont Brass ve diğerleri, kıvrılan yoldan kaleye doğru atlarını yorgun bir şekilde sürdüler; o gün öldürülmüş ve yarın öldürülecek olan – eğer ölecek kadar şanslılarsa – masumları düşünerek kederleniyorlardı.

Sonra bir atın arkalarından dörtnala geldiğini duydular ve kılıçları savaşmaya hazır bir şekilde geriye döndüklerinde uzun boylu bir atının tepeye tırmanarak kaleye doğru geldiğini gördüler. Adamın, yüzünü tamamıyla örten bir miğferi vardı, zırhı siyah ve altın rengindeydi. Hawkmoon, kaşlarını çatı. “Bu hain hırsız ne istiyor?” dedi.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, kocaman atını yanlarına sürdü. Miğferinin içinden, kalın ve gür bir ses yükseldi. “Sizi selamlıyorum Kamarg’ın savunucuları, görüyorum ki zaman sizin aleyhinize işliyor. Yarın, Baron Meliadus sizi bozguna uğratmış olacak.”

Hawkmoon, bir bez parçasıyla alnını sildi. “Açıkça belli olanı bu kadar vurgulamaya hiç gerek yok, Savaşçı. Bu kez ne çalmaya geldiniz?”

“Hiçbir şey,” dedi Savaşçı. “Size bir şey teslim etmeye geldim.” Arkasına uzanıp Hawkmoon’un hırpalanmış heybelerini çıkarttı.

Hawkmoon aniden canlandı ve heybelerini almak üzere öne doğru eğildi. Heybelerden birini açıp içine baktığında uzun zaman önce Rinal tarafından kendisine verilen, pelerine sarılı nesnenin orada olduğunu gördü. Alet, güvendedi. Pelerini açtığında kristalin sağlam olduğunu gördü.

“Ama bunu ilk seferinde niçin almıştınız ki?” diye sordu.

“Brass Kalesi’ne gidelim, orada size her şeyi açıklayacağım.”

Savaşçı salonda şöminenin yanında dikiliyor, diğerleriye çevresine çeşitli pozisyonlarda oturmuş onu dinliyordu.

"Çılgın Tanrı'nın kalesinde," diye başladı Savaşçı, "sizi bırakmıştım, çünkü Çılgın Tanrı'nın hayvanlarının yardımıyla oradan rahatça kaçabileceğinizi biliyordum. Ama, sizi bekleyen diğer tehlikeleri de biliyordum ve yakalanabileceğinizi tahmin ettim. Bu yüzden Rinal'ın size verdiği nesneyi alıp siz Kamarg'a dönene dek saklamaya karar verdim."

"Ben de sizi bir hırsız sanmıştım!" dedi Hawkmoon. "Özür dilerim, Savaşçı."

"O nesne de nedir?" diye sordu Kont Brass.

"Kadim bir makine," dedi Savaşçı, "bu dünyada var olmuş en ileri bilimlerden biri tarafından üretilmiştir."

"Bir silah mı?" diye sordu Kont Brass.

"Hayır. Bu, bir bölgeyi zaman ve uzayda başka boyutlara götürebilen bir alet. Makine var olduğu sürece, gücünü sürdürebilir, ama talihsizlik sonucu kırılırsa taşıdığı alan, derhal zaman ve uzaydaki eski konumuna geri döner."

"Nasıl çalıştırılıyor?" diye sordu, böyle bir bilgiye sahip olmadığını birdenbire anımsayan Hawkmoon.

"Anlatması güç, çünkü kullanacağım sözcüklerin hiçbirini anlamayacaksınız," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. "Ama Rinal başka şeylerin yanı sıra, bana bu aleti nasıl kullanacağımı da öğretmişti ve onu çalıştırabilirim."

"Ne amaçla?" diye sordu D'Averc. "Başbelası baronu ve adamlarını, bizi bir daha rahatsız edemeyecekleri bir tür limboya göndermek için mi?"

"Hayır," dedi Savaşçı. "Açıklayacağım—"

Kapılar birden açıldı ve hırpalanmış bir savaşçı, koşarak içeri girdi. "Efendim," diye haykırdı Kont Brass'a. "Baron Meliadus ateşkes bayrağıyla geliyor. Sizinle şehir surlarında görüşmek istiyormuş."

"Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi Kont Brass.

“Bu gece saldırmaya niyetli olduklarını, surları bir saat içinde yıkabileceklerini söylüyor, bunun için yeni birlikler getirtmiş. Eğer kızınızı, Hawkmoon’u, D’Averc’i ve kendinizi ellerine teslim ederseniz diğerlerine karşı yumuşak davranacağını söylüyor.”

Kont Brass bir an için düşünürken Hawkmoon araya girdi. “Bu tür bir pazarlığı dikkate almak anlamsız, Kont Brass. İkimiz de, Meliadus’un hainliğe düşkünlüğünü biliyoruz. Yalnızca zaferini kolaylaştırmak için, halkı yıldırmaya çalışıyor.”

Kont Brass iç çekti. “Ama söylediği doğruysa, ki bunun doğru olduğuna şüphem yok, surlarımız kısa bir sürede yıkılacak ve biz de yok olacağız.”

“En azından onurumuzla,” dedi D’Averc.

“Evet,” dedi Kont Brass, biraz alaycı bir gülümsemeyle. “En azından onurumuzla.” Haberciye döndü. “Baron Meliadus’a onunla konuşmak istemediğimizi iletin.”

Haberci, başını eğerek selamladı. “İleteceğim, lordum.” Salondan ayrıldı.

“En iyisi surlara dönelim,” dedi Kont Brass, tam yorgun bir şekilde yerinden kalkarken Yisseda salona girdi.

“Ah, baba, Dorian – ikiniz de güvendesiniz.”

Hawkmoon, kıza sarıldı. “Ama şimdi geri dönmeliyiz,” dedi yavaşça. “Meliadus yeni bir saldırı başlatmak üzere.”

“Bekleyin,” dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. “Şimdi size planımı anlatacağım.”

LİMBÖ'YA KAÇIŞ

Baron Meliadus, habercinin mesajını duyduğunda gülümsemi.

"Çok iyi," dedi yardımcılara, "haydi bütün kasabayı yok edelim ve olabildiğince çok sakinini, zafer günümüzde bizi eğlendirmeleri için canlı yakalayalım." Atını geri çevirdi ve yeni gelen birliklerinin beklediği yere döndü.

"İlerleyin," dedi, birliklerinin, yıkılmış kasabaya ve onun ardındaki kaleye doğru akışlarını seyretti.

Kasabanın surlarının üstünde yanan ateşleri ve öleceklerini bilerek bekleyen birkaç askeri gördü. Bir zamanlar kasabayı muhteşem bir şekilde korumuş olan kalenin zarif hatlarını seyretti ve kıkırdadı. İçinde bir sıcaklık vardı, çünkü iki yıl önce kaleden kovuluşundan beri, sadece bu anı beklemişti.

Şimdi, birlikleri neredeyse surlara ulaşmışlardı ve Baron, atının böğrünü tekmeleyerek savaşı daha iyi görebilmek üzere ilerledi.

Sonra kaşlarını çatı. Işıkla ilgili tuhaf bir şeyler vardı, çünkü kasabanın ve kalenin hatları, dehşet verici bir şekilde titreşiyor gibiydi.

Maskesini kaldırıp gözlerini ovuşturdu ve yeniden baktı.

Brass Kalesi'nin ve Aigues-Mortes'in silueti kızarmaya başlamış, önce pembeleşmiş, ardından soluk kırmızıya sonra da kızıla dönmüştü. Baron Meliadus başının döndüğünü hissetti. Kurumuş dudaklarını yaladı ve aklını kaçırmış olduğunu korktu.

Saldıran birlikler duraksadılar, kendi aralarında bir mırıltı yükseldi ve sırtlarını dönüp kaçmaya başladılar. Bütün o yamaç, kasaba ve kale, şimdi parıldayan mavi bir ışıqla kaplanmıştı. Mavi solmaya başladı ve ardından onunla birlikte Brass Kalesi ve Aigues-Mortes ortadan kaybolup gitti. Vahşi bir rüzgâr esti ve eyerinde oturan Baron Meliadus’a çarptı.

“Muhafızlar! Ne oldu?” diye haykırdı Baron.

“Orası – kayboldu, lordum,” dedi sinirli bir ses.

“Kayıp mı oldu! İmkânsız. Tüm bir kasaba ve tepe nasıl kaybolabilir? Hâlâ oradadır. Çevrelerinde bir tür paravan yükseltilmiş olmalıdır.”

Baron Meliadus, bir engelle karşılaşmayı umarak daha önce kasabanın surlarının bulunduğu yere doğru vahşice sürdü atını, ama onu durduran bir engel yoktu ve atı, kısa bir süre önce sürülmüş gibi gözüken çamurun içinde sendeledi.

“Benden kaçtılar!” diye uludu. “Ama nasıl? Onlara nasıl bir bilim yardım ediyor? Sahip oldukları ve benimkinden büyük olan güç nedir?”

Birlikler, geri dönmeye başlamışlardı. Bazıları koşuyordu. Ama atından inen Baron Meliadus ellerini uzatarak ortadan kaybolmuş şehri hissetmeye çalıştı. Öfkeyle haykırdı ve aciz kalışının getirdiği hırsıyla ağlamaya başladı, sonunda çamurun içinde dizlerinin üstüne çökerek yumruğunu bir zamanlar Brass Kalesi’nin olduğu yere doğru salladı.

“Seni bulacağım, Hawkmoon – ve arkadaşlarını da. Bu arayış için Granbretan’ın tüm bilim gücünü seferber edeceğim. Ve seni izleyeceğim, bu dünyada ya da ötesinde, nereye kaçmış olursan ol seni izleyeceğim ve intikamımın nasıl olduğunu göreceksin. Rünlü Asa adına, buna ant içiyorum!”

Yanından geçen bir atın toynaklarının çıkarttığı gümbürtüyü duyduğunda başını kaldırıp baktı, siyah ve altın rengi bir zırh içinde bir şeklin yanından hızla geçip gittiğini gördüğünü, hayaletimsi alaycı bir kahkaha duyduğunu sandı ve o atlı da kaybolup gitti.

Dizlerinin üzerindeki Baron Meliadus, ayağa kalkıp atını bulmak için etrafına bakındı.

“Ah, Hawkmoon,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. “Ah, Hawkmoon, seni yakalayacağım!”

İki yıl önceki o vahim sabahta yaptığı gibi bir kez daha Rünlü Asa adına ant içti. İlk yemini yeni bir tarih örgüsünü başlatmıştı. Şu anki ikinci yeminiyse, ister Hawkmoon’un ister Meliadus’un tarafında olsun bu örgüyü güçlendiriyor ve hepsinin yazgısını çok daha güçlü bir şekilde birleştiriyordu.

Baron Meliadus, atını bulmasının ardından kampına döndü. Ertesi gün, Granbretan’a ve YılanBirliği’nin labirent şeklindeki laboratuvarlarına gitmek üzere yola çıkmak istiyordu. Er ya da geç, kaybolmuş Brass Kalesi’ne gidecek bir yol bulacağını söylüyordu kendi kendine.

Yisselda, şaşkınlık içinde pencereden dışarı bakıyor ve yüzü neşeyle ışıldıyordu. Hawkmoon, kıza gülümsedi ve kollarının arasına aldı.

Arkalarından Kont Brass’ın öksürüğü ve sesi geldi, “Doğrusunu söylemek gerekirse çocuklarım, bütün bu şeyler beni biraz rahatsız ediyor – bütün bu *bilim*. O adam nerede olduğumuzu söylemişti?”

“Başka bir Kamarg’da olduğumuzu, baba,” diye yanıtladı Yisselda.

Pencereden görülen manzara pusluydu. Kasaba ve tepenin yamacı yeterince katı görünüyordu, ama diğer taraflar öyle değildi. Kasabanın ötesinde, mavi bir aydınlığın ardındaymış gibi gördükleri, ısıltılı göller ve salınan sazlıklar uzanıyordu, ama renkleri tamamen değişmişti, artık basit olarak yeşil ya da sarı tonlarından değil, gökkuşağının tüm renklerinden oluşuyorlardı.

“Savaşçı, burayı dolaşarak keşfedebileceğimizi söyledi,” dedi Hawkmoon. “Böylece, görüldüğünden çok daha somut bir hal alacaktı.”

D'Averc boğazını temizledi. "Sanırım ben burada kalacağım, kasabada. Sen ne diyorsun Oladahn?"

Oladahn sırttı. "Ben de öyle yapacağım – en azından bu duruma biraz alışana kadar."

"İyi, ben de sizinleyim," dedi Kont Brass. Kahkaha attı. "Ama, güvendedeyiz, değil mi? Ve halkımız da güvende. Buna minnettar olmalıyız."

"Evet," dedi Bowgentle düşünceli bir şekilde. "Ama, Granbretan'ın bilimsel becerilerini asla küçümsememeliyiz. Eğer bizi izlemenin bir yolu varsa, onu bulacaklardır – buna emin olabilirsiniz."

Hawkmoon başını sallayarak onayladı. "Haklısın, Bowgentle." Rinal'ın kendisine verdiği ve şimdi boş bir yemek masasının üstünde duran, çevresi pencereden içeriye akan uçuk mavi bir ışıkla kaplanmış armağını işaret etti. "Onu, en güvenli mahzenimizde saklamalıyız. Savaşçı'nın ne dediğini hatırlayın – eğer o yok olursa, kendimizi uzay ve zamandaki eski konumuza dönmüş bulacağız."

Bowgentle makineye doğru gitti ve onu nazıkçe eline aldı. "Onun güvenliğiyle ben ilgileneceğim," dedi.

Bowgentle salondan ayrıldığında, Hawkmoon boynundaki Kızıl Tılsım'a parmaklarıyla dokunarak, pencereden dışarıya bakmak üzere döndü.

"Savaşçı, tekrar geleceğini, benim için bir mesaj ve bir görev getireceğini söyledi," dedi. "Artık, Rünlü Asa'ya hizmet ettiğime dair hiçbir şüphem yok ve Savaşçı geldiğinde Brass Kaleşi'nden, bu sığıntaktan ayrılarak yeniden dünyaya dönmem gerekecek. Buna hazırlıklı olmalısın, Yisselda."

"Şimdi bundan söz etmeyelim," dedi kız. "Onun yerine, düğünümüzü kutlayalım."

"Evet, öyle yapalım," dedi Hawkmoon gülümseyerek. Ama dünyanın kendisinden incecik engellerle ayrılmış bir yerde hâlâ var olduğunu ve hâlâ Kara İmparatorluk tehdidi altında olduğunu zihninden tamamen atamıyordu. Dinlenip sevdiği kadınla

vakit geçirebileceği bu boşluğa sevinmesine rağmen, yakında dünyaya dönmesi ve Granbretan güçleriyle bir kez daha savaşması gerektiğini de biliyordu.

Ama o an için mutluydu.

Rünlü Asa'nın Tarihçesi'nin
ikinci kitabı böylece bitiyor.
Maceranın devamı olan
Şafak Kılıcı
yakında kitapçılarda.